

Leila

Măritată cu forța

CARTE-DOCUMENT

LEILA

MĂRITATĂ CU FORȚA

scrisă în colaborare cu Marie-Thérèse Cuny

Titlul original: *Mariée de force*, 2004

Traducere din limba franceză OANA CĂTĂLINA POPESCU

CUPRINS

UNDE AI FOST?
CUI SĂ-I VORBESC?
O MUSCĂ
POVEȘTILE DE DRAGOSTE SE
TERMINĂ...
UN SOȚ?
LOVITURA SORTII
APROPO DE FERICIRE
VIAȚA PRIVATĂ
PREMEDITARE
CUM SĂ VORBEȘTI DESPRE
DRAGOSTE?
MULȚUMIRI

*Pentru Fiul meu, Riad,
grădina meu secretă*

Sunt scările de urcat, urmează un hol, un panou care indică: „Biroul primarului”.

Mă numesc Leila, am douăzeci și unu de ani, sunt născută în Franța, dar marocană prin tradiție. Această tradiție este astăzi încă atotputernică, căci alături de mine e tatăl meu.

El nu este nici un credincios fanatic, nici un om rău. Este un om respectabil și respectat. Își bate fiica atunci când ea nu îl ascultă; el m-a crescut așa, dresata în spiritul ascultării și al supunerii. Așadar, m-a bătut ca să mă mărit cu bărbatul care urcă scările în fața mea.

Mă mărit în fața administrației franceze cu un bărbat pe care nu îl cunosc. Prin urmare, nu este vorba de o căsătorie, ci de o formalitate îndeplinită cu forța. Aș putea să mă salvez coborând pe scară, în loc să urc, strigând după ajutor. Dacă aș face așa ceva, viața mea nu mi-ar mai aparține. O fată educată în această tradiție nu poate și nu știe să trăiască în afara familiei și a protecției tatălui, al cărui rol este să îi dea fetei un alt protector: soțul ales de el.

M-am născut în acest cartier, chiar registrul stării civile al acestei primării a înregistrat nașterea mea, e de presupus că am drepturi, dar ele nu îmi servesc la nimic. Cui să mă adresez? Unei asistente sociale? Este vorba de o chestiune particulară, așa că ea nu ar avea nimic de spus în aceasta privință. Poliției? Mi s-ar răspunde că sunt majoră și că nu am decât să refuz. În principiu, în democrație, căsătoria cu forța nu există. Dar dacă aș spune „nu” în fața domnului primar, nu m-aș elibera prin aceasta, pentru că deja m-au căsătorit oficial în Maroc, și, chiar dacă această căsătorie nu este recunoscută în Franța, pentru tatăl meu și pentru toată comunitatea din cartier aș fi definitiv condamnată, considerată „o fiică nedemnă” și aș fi alungată dacă aș refuza să îndeplinesc ultima

formalitate în Franța. Nu aș putea niciodată să mă întorc în Maroc fără probleme, „soțul” meu ar avea dreptul să mă caute și apoi să mă repudieze. Or, repudierea unei fete este, în ochii unui tată tradiționalist, cea mai cruntă dintre umilințe.

Visasem la o căsătorie din dragoste, doream să-l întâlnesc pe cel pe care toate fetele îl așteaptă. Aș fi avut o frumoasă rochie albă, un buchet de flori, ca în poveștile romantice, aș fi surâs sus, în capul scărilor, toate prietenele mele ar fi venit să mă îmbrățișeze și să mă felicite. Mi-aș fi părăsit familia pentru un mic apartament doar „al nostru”, aș fi plâns de emoție, i-aș fi îmbrățișat pe tatăl meu, pe mama mea și pe toți frații mei, ca să alerg către fericirea și către libertatea la care am sperat întotdeauna.

Formalitățile nu au durat decât zece minute.

Necunoscutul are acum ceea ce și-a dorit, și nu era neapărat necesar să fiu eu, Leila. Oricare altă maghrebiană născută în Franța ar fi putut fi aleasă în locul meu, cu condiția să fie virgină și de familie bună. Tatăl meu nici măcar nu m-a „vândut” acestui bărbat, cum se întâmplă uneori. El pur și simplu crede în tradiția căsătoriilor aranjate între familii, este sincer în încăpățânarea lui de a mă face să ascult, de a intra în rândul lumii; el nu ar suporta ca fiica lui să trăiască altfel.

Capul îmi este gol. Nu sunt aici, ziua asta nu exista, eu am șters-o dinaintea din gândurile mele. Cu capul ascuns în nisip, precum struții, sperând în nu știu ce intervenție a destinului pentru a mă salva – sfârșitul lumii, un cutremur, cineva care să se ridice și să spună: „Legea franceză nu autorizează căsătoriile cu de-a sila!”

Nu era nimeni în afara noastră în birou, în afara a doi martori de circumstanță, iar pământul nu s-a cutremurat. Primarul nu și-a pus întrebări, a mai văzut din astea, căsătorii de astea făcute în fugă și fără chiote de bucurie. Am zis „da” cu o voce care nu era a mea, am semnat o hârtie pe care nici nu o

vedeam, atât de încețoșați de lacrimi erau ochii mei – sub privirea autoritară a tatălui meu. La cea mai mică revoltă, m-ar fi copleșit sub lovituri și m-ar fi expediat în țară sau m-ar fi aruncat în stradă. Ar fi trebuit să fug într-un azil, lăsată pradă unei libertăți cu care nu fusesem niciodată învățată și de care îmi este foarte teamă. Integrarea trece prin libertatea de a spune „nu”. Tradiția este tocmai imposibilitatea de a spune „nu”. Eu nu am fost niciodată liberă să înfrâng această lege nescrisă.

UNDE AI FOST?

Aveam șapte sau opt ani, poate mai puțin, auzeam deja vocea tatălui meu sau a mamei mele străbătând apartamentul și răsunând în urechile mele: „Leila! Pune masa! Leila, ocupa-te de fratele tău! Leila, spală vasele! Leila, rămâi aici! Leila, ce faci? Vino aici, nu ieși, fă ordine în cameră. La ce oră te întorci de la școală? Ia lucrurile astea de aici, ajut-o pe mama, nu vorbi cu fata asta, cu cine erai?”

Ordinea și interdicțiile se înfingeau în creierul meu ca niște ace. Eu nu îmi aparțineam, eram un obiect, instrumentul familiei, ea mă teleghida.

Privindu-mă în oglindă, nu vedeam pe nimeni. Mă născusem, aveam un trup și un cap, ochi ca să văd, o inimă ca să simt lucrurile, și nu mă puteam folosi de ele. Mă educam după tradiția marocană chiar în inima Franței; nu puteam respira decât când mă duceam la școală. În clasă trăiam, eram un individ întreg, inteligența mea putea să fie hrănită cu informații utile, în recreație aveam voie să alerg și să râd, ca toți ceilalți, adoram școala. Dar de cum ieșeam de acolo, pe drumul de întoarcere acasă, deja eram un nimeni.

„Nu pierde timpul și întoarce-te imediat! Ocupă-te de frații tăi!”

Sunt unica fiica într-un trib de băieți. De fiecare dată când mama mea era gravidă, speram din toata inima, pe culoarele clinicii, așteptam eliberarea, vocea care ar fi spus: „Este o fetiță!”

Însă ritualul nu se schimba niciodată. Doi frați mai mari, pe urmă încă unul, și apoi încă unul, până la zece. Când, în sfârșit, a sosit micuța mea soră Sirinne, aveam deja șaisprezece ani.

La vârsta de cinci sau șase ani, m-am apucat realmente să urlu de disperarea de a nu vedea niciodată în brațele mamei mele o ființă care să-mi semene în sfârșit. Mi-am petrecut toată copilăria și

toată adolescența sperând că voi avea o soră, un dar din cer. Mi se părea că această dezlănțuire de băieți ieșiți din trupul mamei mele era o pedeapsă a mea personală și, de ce nu, că nașterea mea în mijlocul lor era una și mai gravă.

Ali și Brahim, Karin și Milud, Mohammad și Hassan, Mansur și Sliman, Idriss și Rașid... Mama năștea practic în fiecare an, astfel încât actorii existenței mele defilau unul după altul, ca pe genericul unui film, și eu rămâneam singură, în spatele ecranului, însă încărcată cu toate corvezile. Eram invidioasă pe colegele mele de școală când terminam orele: mamele lor veneau să le ia, le îmbrățișau; mi se părea că erau foarte importante pentru ele.

Pentru mama, îngrijirea tribului ei de copii reprezenta o muncă neîntreruptă. Chiar și noaptea era totdeauna un bebeluș care plângea. Viața ei era o sclavie absolută.

Foarte devreme trebuia, așadar, să ajut în casă, dar refuzam cu încăpățânare să fiu sclava celor zece frați ai mei. Mama mă bătea, mă trăgea de păr, dar eu nu făceam nimic sau aproape nimic din ceea ce dorea ea. Însă ei i se părea perfect normal ca unica ei fiică s-o ajute, așa cum fusese și ea crescută în satul ei, înainte de a sosi în Franța, unde nu cunoștea pe nimeni și nu vorbea nici limba. În momentul nașterii mele, acum aproximativ douăzeci și cinci de ani, cartierul nostru nu număra decât foarte puține familii de maghrebieni. Iar la sosirea din Africa, nu era niciuna. Pe măsură ce nașterile se înmulțeau, mama s-a trezit închisă într-un apartament unde eram înghesuiți în el unsprezece copii, într-o regiune fără soare, fără să poată ieși să facă ea însăși cumpărături. Tatăl meu avea toate sarcinile din afara casei, el se ocupa de provizii, și tot salariul său de muncitor se ducea pe asta. Nu se puneau problema contracepției, în acea epocă; atunci când cuvintele „pilula contraceptivă” erau

necunoscute, Dumnezeu îi trimitea fii. Eu m-am întrebat mai târziu dacă nu cumva faptul că tatăl meu fusese orfan era motivul acestei procreări îndârjite.

La începutul vieții sale în Franța, mama nu vedea cum trece viața decât de la fereastra etajului trei, nu ieșea din casă decât ca să nască sau pe urmele tatălui meu, cu mulțimea de băieți după ea. Iar eu eram închisă la fel ca ea. Crescând, ei aveau dreptul de a alerga pe-afară fără supraveghetor, dar eu nu. Dacă prietenele din cartier veneau să mă caute pentru a ne juca la parterul imobilului: „Coborâm să ne jucăm cu elasticul, vii?”, eu răspundeam: „Trebuie să-l întreb pe tata, însă el nu o să vrea. Mergeți voi și spuneți-i, poate că vouă o să vă spună «da», mie sigur îmi va spune «nu»”.

Și efectiv, răspunsul era întotdeauna același: „Vrei să iei aer? Rămâi pe balcon!”

Era nedrept. Eu nu îndrăzneam să întreb de ce, nici nu încercam să înțeleg. Era „nu”, așadar, rămânea „nu”. Și mă revăd și acum pe balconul acela, condamnată să le privesc pe celelalte fete jucându-se, prizonieră a nu știu cărei legi. Eram mică, încă în școala primară, și nu înțelegeam. Ce pericol era dacă ieșeam să iau aer afară, jos?

Puțin câte puțin, cartierul primise și alte familii de maghrebieni, apoi de africani. La școală, eram amestecate cu fete de origine franceză, toată această lume micuță trăia în armonie, cea mai bună prietenă a mea, Suria, juca elasticul cu celelalte. Farida, Josephine, Sylvie, Malika... Alia sau Charlotte se distrau jos lângă bloc, fără mine. De ce?

Tatăl meu și-a crescut toți copiii într-o frică absolută.

Când el ne întreba ceva, dacă unul dintre noi avea nenorocul să-l privească în ochi, mai întâi lua o palmă.

„Coboară-ți privirea!”

Nu primeam niciodată un cuvânt de tandrețe, cu atât mai puțin unul de încurajare. Eu nu am nicio amintire în care eu să fi sărit, de pildă, pe genunchii tatălui meu, măcar o singură dată în viață, sau ca el să mă fi îmbrățișat spunându-mi bună ziua sau bună seara. Decalajul era enorm între autoritatea sa brutală și ceea ce vedeam sau auzeam de la alți copii, francezi neaoși sau „de import”. Acest stil de educație m-a blocat definitiv în copilărie. Îmi aduc aminte de o excursie organizată cu clasa „în zăpadă”^[1]. Pentru mine era „un refuz” din start. Institutorul a mers să-l vadă pe tatăl meu și a insistat cu amabilitate: „Fiica dumneavoastră nu riscă nimic, fetele sunt de-o parte, băieții – separat...”

Dar rămânea nu. Problema era că, chiar și separată de băieți, tatăl meu se temea de un contact totdeauna posibil departe de supravegherea sa. Or, la zece ani, ești cu totul inocent. Eu nu-mi închipuiam nimic reprobabil în a sta pe lângă băieți.

Acasă dormeam în aceeași cameră cu un trib de frați... și asta nu-l deranja pe tatăl meu! Pe mine, da. El ignora în mod absolut faptul că pericolul mă pândește în propria casă.

El nu știa că, la vârsta păpușilor Bărbie, unul dintre acești „bărbați” cu mult mai mare decât mine mă dezgustase pe vecie cu promiscuitatea sexului. Eram terorizată la ideea de a fi închisă în aceeași cameră cu el. Agresorul nepedepsit știa bine că rușinea îmi închidea gura și că niciodată nu aveam să fiu în stare să demasc vinovatul. Avea dreptate. Sigur, îmi respectase virginitatea; într-o familie musulmană virginitatea unei fete este sacră. Dar existau și alte modalități, la fel de grave, de a umili o fată de aceasta vârstă. Am tăcut, la fel ca toți copiii agresați. Tac și acum, dar otrava asta mă urmărește. De ce nu am strigat după ajutor? De ce am suportat? De ce trebuie să mă simt eu pe veci vinovată, în timp ce agresorul își trăiește viața

fără cea mai mică remușcare? Doar și-a exersat sexualitatea pe mine, eu nu eram decât un obiect la îndemâna lui. Adică nimic.

Eram pedepsită pentru un păcat misterios, eram anulată, lașă, murdărită, bună de aruncat la gunoi. Și atunci m-am forțat să acopăr această poveste blestemată în creierul meu.

M-am „scrântit”, nu aveam altă soluție.

Și așa am devenit agresivă, revoltată, instabilă, bolnavă de tăcerea asta impusă, de această închisoare unde doar autoritatea paternă avea drept la cuvânt și unde băieții aveau întotdeauna dreptate. Și așa mi-am jurat să reușesc la școală, să am o meserie, să nu mă căsătoresc decât în ziua în care voi decide eu, dar cât mai târziu cu putință, și mai ales să nu cresc un trib de copii. Însă trebuia să-l întâlnesc pe cel care avea să capete o anumită aură în ochii mei, cel pe care să nu-l fac să plătească pentru copilăria mea.

Până atunci, visam pe balconul meu, prințesa abandonată și prizonieră, la prințul fermecător din serialul de televiziune. Și făceam pe clovnul cu prietenele mele din clasă, povestindu-le tăbăcelile, palmele, „zbierăturile” cum se spune în vorbirea din cartier, pe care le suportam cu regularitate, ca pedeapsă pentru revolta mea fâțișă.

Voiam doar să exist, să obțin pur și simplu un pic de atenție și de afecțiune. Nu ceream prea mult. De rochii, de păpuși nu-mi păsa câtuși de puțin.

Voiam să fiu iubită, să fiu îmbrățișată dimineața și seara, să vină să mă ia de la școală și, fiindcă nu se întâmpla nimic, mă întrebam continuu dacă eram cu adevărat fata tatălui meu. Mi se părea că doar pe mine mă trata așa, cu indiferența asta; pe nimeni altcineva. În ciuda acestei autorități care se exercita la fel și asupra băieților, complicitatea lor împotriva mea era permanentă, eu nu aveam niciodată dreptate. Iar mama aproba asta.

Ca să ies cu prietenele în oraș, ca să merg în vizită pe la una sau pe la alta, să ascult muzică sau să discutăm ca între fete era întotdeauna o întreagă poveste: „Leila, să nu ieși din casă miercuri după-masă! Trebuie să înveți să faci pâine și să gătești, tu nu-ți dai seama, dar, în ziua în care te vei mărita, tu nu o să petreci mai mult de o noapte cu soțul tău, te vei întoarce aici a doua zi, pentru că soțul tău te va repudia...”

Amenințări care nu aveau niciun sens pentru mine și care mi se păreau ca fiind ale altei vârste.

Așa că, miercurea după-amiază, trăiam o plăcere răutăcioasă, care o făcea pe mama să turbeze.

„Ah, nu mă lași să ies? Nu te neliniști, nu o să ies.”

Și mă așezam la televizor. Înainte de a pleca la lucru, tatăl meu amenința:

— Te previn, dacă mania îmi va spune diseară că nu ai făcut ce ți-a cerut ea, va fi vai de tine.

— Bine, am înțeles!

— Ție îți vorbesc, Leila! Te uiți la mine când îți vorbesc! Să nu stai la televizor!

— Trebuie să știu ce să fac! Când mă uit la tine, trebuie să las ochii în jos, și dacă nu mă uit la tine, trebuie să te privesc?

— Te previn, o să o iei pe coajă înainte să plec.

— De acord, tată, bine, OK. Nu-i nicio problema!

Mă gândeam: „Așa zice el mereu...”

„Leila, trebuie să le dai de mâncare!”

Mai mult decât orice altceva, datorită de a-mi servi frații în timp ce ei se uitau liniștiți la televizor mă făcea să turbez. Serviciul era gratuit pentru ei. Ei se așezau și se ridicau de la masă fără să miște un deget, eu trebuia să strâng.

Odată corvoada îndeplinită, mă îmbrăcam să ies, și mama se interpunea între mine și ușă.

— Nu speli vasele?

— Păi, nu.

— Leila! îți jur, taică-tău o să te omoare...

— Păi, da, așa zice el mereu...

Și plecam sub ploaia de injurii, trântind ușa. Știam că, trântind ușa, seara aveam să îmi aud vorbe grele de la tatăl meu. Mama mă pălmuia sau mă trăgea de păr, nimic grav, și eu o luam în joacă, dar cu tata era altceva: toate expresiile erau bune în cartier ca să spui ceva cu pudoare. „A o lua pe coajă” sau „a o lua peste gură” de la tată, „a te face să-ți sune apa-n cap” însemna a avea fața tumefiată, fără să le mai socotim și pe celelalte.

Odată, el m-a legat pur și simplu de picioare și de mâini pentru o țigară fumată la ieșirea din școală. M-a făcut să-mi „sune apa în cap”. Din cauza acestei țigări, am „luat-o pe coajă”. Lovituri serioase, care lasă urme și fac mult rău. Până la a-mi rupe brațul. Dar nimeni nu s-a neliniștit din cauza asta. Un profesor de franceză mi-a întins o mână odată.

— Dacă ceva nu merge, Leila, poți să vii să-mi spui.

L-am privit cu un aer superior.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, totul merge bine în viața mea, am căzut pe când jucam baschet și mi-am fracturat brațul...

Îmi era rușine să-mi povestesc viața. Totuși, nu meritam așa ceva.

Când părinții mei trebuiau să iasă, eu rămâneam nemișcată în fața televizorului, de obicei rezervat tatălui meu, care butona telecomanda, alegând programele după regulile „sale”: niciun film cu povești de dragoste, nici sărutări pe ecran, nimic care să-i dea idei unei adolescente.

Televizorul era porțița mea, visul care lipsea vieții mele, nu mai eram Leila, pe atunci având cincisprezece sau șaisprezece ani, prizoniera etajului trei, ci o eroină de foileton! Și tatăl meu nu suporta acest gen de evadare atunci când, în mod excepțional, mă lăsau singura în casă.

Mama: „Leila, las oala pe foc, fii atentă, ne întoarcem la timp pentru masă!”

Tata: „Te previn, dacă se întâmplă ceva cu oala, vai de tine!”

„Da, bine!”

Mama: „Leila, să nu ieși din casă miercuri după-amiaza!” Și tata insista: „Dacă aud vreodată vorbe despre tine... te previn...”

Cunoșteam replicile pe dinafară: „Te previn... Dacă vreodată... Unde ai fost?”

Acest „unde ai fost” a răsunat în urechile mele de milioane de ori. Interdicție de a ieși, interdicție de a te juca cu mingea, de a sări coarda; între opt și doisprezece ani, găseam cumplit de nedrept să rămân pe blestematul ăla de balcon, dar încă nu conștientizam condiția mea de prizonieră. În adolescență, nu se mai vorbea de interdicție, ci de „protecție”. „Leila este o rebelă, trebuie s-o protejăm, pentru că ea face numai după cum o taie capul.” Și, cu cât mă „protejau” mai mult, cu atât eram mai rebelă în liniște sau în plină criză de nervi.

Eram ca un zid, mama îmi putea da ordine, tata le repeta, eu spuneam „da, da” ca să-i calmez, dar făceam tot ce voiam eu. Or, după ei, era anormal să nu mă supun regulilor stabilite pentru fetele de „felul” meu...

Felul: născută în Franța, de naționalitate franceză, de cultură franceză la școală, maghrebiană acasă, deci fără libertate, fără personalitate proprie și aflată în serviciul familiei.

„Dacă te văd prea mult pe afară, ce vor spune oamenii? Vei avea o reputație!”

Reputația...

Când m-am născut eu, nu erau mulți maghrebieni în cartier, dar începând din copilărie și din adolescență s-au strâns mulți în jurul nostru, cu familii, copii și reguli de respectat, valabile pentru toată comunitatea. Părinții mei trebuiau deci, ca toți ceilalți, să-mi inoculeze regulile comune. Dar nu exista niciun dialog prin care să

fie explicate, doar autoritatea brută, cea care duce la conflict.

În școala generală, eram o elevă sclipitoare, făceam parte dintre elementele bune ale clasei. În liceu, frizam catastrofa. Căci cu cât creșteam, cu atât regulile erau mai greu de suportat.

Trebuia să fiu mereu acasă, la dispoziția părinților mei, a fraților mei, trebuia să fac menajul, să mă ocup de gătit, să spăl fundul copiilor născuți după mine. Am fost mamă înainte de vreme și înainte de a naște prunci. Mi se cerea să cresc și să ascult orbește, în același timp. Or, eu nu mă puteam construi în felul asta, deci mă ruinam! Uram lumea întreagă pentru că eram fata casei.

Să faci menajul de dimineață, în timp ce frații dorm încă! I-am blestemat, privindu-i cum dorm liniștiți în timp ce eu spălam pe jos. Eram chiar violentă cu ei. În loc să spun blând: „Scoală-te, că vin cu cârpa”, eu urlam: „Hai, în picioare! Crezi că eu am numai asta de făcut?! Nu sunt dădaca ta...”

Trebuie spus că, atunci când ei îmi cereau ceva, absența politeții era remarcabilă: „Calcă-mi asta! Îmi trebuie ca să ies!”

Doar un „te rog, Leila” sau „fă-mi serviciul ăsta...” și eu aș fi făcut totul cu plăcere. Dar nu era vorba niciodată de vreun „te rog” și cu atât mai puțin de „mulțumesc”. Un frate sau doi sau chiar patru... aș fi putut să suport, dar când veneau toți cu cămășile lor, cu pantalonii lor, cu încălțările lor de curățat...

Adolescentă fiind, aveam deja opt frați între șase și douăzeci de ani. Toata panoplia de bărbăței, cei mai mici – de îmbrăcat, adolescenții care-și aruncau bascheții și șosetele prin toată camera, cei mari – cerându-și cămășile, jeanșii...

Niște neajutorați cărora le eram aprioric sclavă. Dacă îi trimiteam la plimbare, luam o palmă de la oricare dintre ei.

La început, ei puteau face orice din mine, nu reacționeam. Apoi am explodat. Eram gata „s-o iau pe coajă”, dar celalalt lua și el lovituri. Am început să le-o întorc pe la vârsta de treisprezece ani. Atunci ei mergeau la tata, și eu mă regăseam singură în fața tribunalului.

— M-a bătut în cap! Știi ce vârstă are? Dacă azi dă așa în mine... ce-o să facă mai târziu?

— Nu, nu i-am dat în cap, el a început, eu doar m-am apărat.

Evident, nu se pune în discuție cuvântul unui fiu. Eu eram întotdeauna vinovată.

Și cum simplul fapt de a-i respinge îmi aducea oricum o păruială, nimic nu mă oprea. Chiar dacă eu nu câștigam contra lui Milud sau contra altuia, cel puțin îi dădusem în cap. Îmi stabilisem strategia personală de luptă împotriva statutului de sclav. Dimineața, trebuia să pregătesc micul dejun al celorlalți chiar înainte de a-l lua pe al meu. Așa că mă sculam în ultimul moment, doar cât să am timp să mă spăl, să mă îmbrac și să alerg la colegiu, urlând triumfal: „Nu mai am timp să mănânc!”

Și ei rămâneau perplecși în bucătărie, vociferând după mine; era un adevărat deliciu.

Odată trecută de ușă, respiram în sfârșit „viața adevărată”.

Pentru că singurul meu răgaz era școala. Și chiar și acolo devenisem agresivă cu toată lumea. Mă băteam și cu alții, iar dacă profesorul îmi făcea vreo observație, refuzam să îl ascult. Mă simțeam permanent agresată și respinsă totodată, mă simțeam rău în pielea mea de fată.

Am făcut, așadar, tot ce puteam ca să exist cum puteam, adică rău. Și pentru că totul îmi era interzis, mai târziu am început să fumez pe ascuns din când în când, în ciuda bătailor, și am învățat cum să nu „mă frig”. Pentru că era necesar să suflu în nasul tatălui sau al unui frate, pentru controlul cu „testul țigării” am făcut precum prietenele

mele: m-am înarmat preventiv cu bomboane de mentă și cu disimulare. În tutungerie, înainte de a cere un pachet, aruncam o privire rapidă în sală, ca să verific prezența prietenilor tatălui meu, a fraților sau a verilor, sau a prietenilor... La cea mai mica alertă, ceream un timbru de trei franci... cu timpul, mi-am rafinat dibăcia cu complicitatea vânzătoare; nu eram atât de bogată ca să fac colecție de timbre inutile.

Dacă ceream un timbru, ea știa ce avea de făcut: pune pachetul deoparte până când mă întorceam și-i dădeam timbrul în schimb.

Celelalte fete maghrebiene erau ca mine, învățau să înșele, să mintă și să tacă. Să înșele ca să ne regăsim împreună în afara școlii, să mintă în ceea ce privea orele de curs, să-l repereze pe fratele care făcea pe „ochiul Moscovei”, pe „camera”, încântat de a denunța micile abateri ale surorii mai mari. Pentru că până la o anumită vârstă ele erau mici de tot. Un sfert de oră de vorbărie între fete, pe subiecte fără importanță. Eu nu eram nici cochetă, nici aventurieră. Mai târziu, către șaisprezece sau optsprezece ani, unele dintre noi se machiau pe ascuns, pe holul imobilelor, sau se împodobeau cu o ținută interzisă... Eu nu eram dintre acestea, nu vedeam rostul de a mă complica atâta. Eram cuminte, îi ignoram pe băieți și mă feream de ei ca de ciumă, convinsă fiind că trebuie să îmi păstrez reputația și virginitatea.

La vârsta primelor flirturi, eu nu eram ca altele, care făceau ce doreau fără ca părinții lor să se scandalizeze. A ieși cu un băiat, la șaisprezece ani, a te ține de mână, a te săruta – lucrurile astea nu erau pentru mine.

Aveam, în acea perioadă, prietene africane a căror viață era și mai dură decât a mea. Știu ca unele au cunoscut incestul timp de ani de zile și nu vorbeau despre asta. Nu ne puneam întrebări dureroase, fiecare își trăia viața personală în tăcere. Trebuia să râdem, să spunem glume, să

ironizam totul, chiar și pe noi. Asta era supraviețuirea.

Pe măsură ce anii treceau, închisoarea de familie făcuse din mine o tânără care nu îmi mai semăna. Revoltată pentru că eram supusă cu forța, mă zbăteam ca o muscă prinsă într-o colivie de sticlă. Viața exterioară și libertatea erau la îndemână, le vedeam, dar mă loveam fără încetare de învelișul transparent.

Îmi scriam jurnalul intim în mintea mea, în tăcere. Dacă l-aș fi scris cu adevărat, mi l-ar fi furat. Așa că, având obligația de a mă întreba și de a-mi răspunde singură, fără ca vreodată să găsesc răspunsurile cele mai bune, am fost pe punctul de a înnebuni și am văzut moartea cu ochii. Eram o funambulă terorizată de vertij, mergeam pe sârma întinsă peste vidul imens. Pe de-o parte Leila marocana, pe de altă parte Leila franțuzoaica. Pe de-o parte prizoniera familiei sale, pe de alta o evadată.

Aveam două chipuri, două personalități, una mută în privința suferinței ei, cealaltă, urlând-o. La treisprezece ani, am „încercat” să mă sinucid. M-am închis în baie, pretextând că mă spăl. Voiam cu adevărat să mor. Îmi spuneam ca acolo unde aveam să ajung nu avea să fie mai rău decât pe pământ. Credeam în Dumnezeu, îmi imaginam că aveam să ajung în paradis pentru ca, deși sinuciderea este un păcat, el avea să mă ierte. Asta se întâmpla după o primă „evadare”, când fusesem atât de crunt bătută la întoarcerea acasă încât viața nu mai merita să fie trăită...

Consilierul pentru educație m-a dus în biroul ei, unde mi-a dat opt palme, în rafală. Cu capul sus, dar însângerat, am protestat:

— Nu aveți dreptul să mă bateți, o să-i spun tatălui meu.

— Te previn, este doar un început, așteaptă-te la mai rău acasă la tine. Imaginează-ți, tatăl tău m-a autorizat personal să îți aplic o corecție!

Nimeni nu căutase să afle de ce chiulisem de la ore. De altfel, nici eu n-aș fi știut să răspund clar. Acum îmi dau seama că doream să-l fac pe tatăl meu să sufere, să-l neliniștesc. El nu mă proteja, nu-l interesam, era modul meu de a-i atrage atenția, de a-i cere dragoste. Să evadez însemna să-l sperii. Atunci am pornit în lumea largă alături de prieteni și prietene, francezi, marocani, algerieni, tunisieni, africani, un mic popor multicultural de vreo zece evadați la plimbare, un chiul veritabil. Patru zile de vacanță de primăvară și în bandă organizată. Fiecare dintre noi lăsa să se creadă că plecam și ne întorceam de la școala, părinții nu bănuiau nimic, și noi fugeam departe de cartier și de case, către câmpia apropiată. Ne aruncam îmbrăcați în râu, ne rostogoleam în iarbă, în hohote de râs. Eram pe o altă planetă, eliberată.

Cu hainele learcă, toată gașca de fete se întâlnea la una dintre noi, o franțuzoaică, ea putând să ne împrumute ceva haine de schimb. O pereche de jeansi și un tricou semănau toate unele cu altele; părinții nu sunt atenți la îmbrăcăminte fetelor decât dacă este vorba de o fustă prea scurtă sau de un tricou prea mulat... Restul este interschimbabil. Și băieții se descurcau în această privință. În timpul acestor patru zile de nebunie veselă am făcut și o călătorie la Paris. Fiecare pretinsese că avea să participe la o vizită obligatorie la un muzeu, înscrisă anticipat în carnetul de corespondență pentru părinți. Părinții semnaseră ceea ce scrisesem eu însămi: „Vizită obligatorie la Luvru... prevăzută pentru data de... participarea – 50 de franci...”

— Cincizeci de franci, asta-i mult, spusese tatăl meu...

— Păi da, da! Asta e. Este scris „obligatoriu”, doar vezi.

Cu cei cincizeci de franci ai noștri, ne-am plimbat prin Paris ca marii aventurieri și, odată ajunși în Gara Lyon, am rămas acolo! Nimeni nu

știa ce să facem, nici unde să ne ducem, pentru că trebuia să ne întoarcem la ora cinci, pentru ieșirea de la școală... Așa că era mai bine să rămânem acolo și să fim tratați ca niște vagabonzi, râzând ca nebunii. Ziua într-o gară! Ce aventurieri caraghioși! În orice caz, nu speram nimic, doar să facem pe adulții, să o luam din loc.

Să respiri departe de casă, de cartier, de școală, de etajele imobilelor unde toată lumea se cunoaște și se supraveghează.

Bineînțeles că ne-am cheltuit gologanii, trebuia să mâncăm bine, și la întoarcere nu ne-a mai rămas nimic pentru bilete de tren. Ne rugam cu toții să nu ne controleze, amenda însemnând avertizarea părinților, deci recluziune sub cheie.

Ultima zi a fost consacrată invaziei liceului vecin, tot pentru a face pe adulții. Generala era pentru cei „mici”... Aventura însemna să pătrundem acolo, să ne amestecăm cu liceenii, să discutăm cu ei, pretinzând că suntem din clasa cutare sau cutare, să mergem la o cafea, să facem ștrengării cât mai multe. Porțile liceului erau închise, dar intrai când voiai, și nimeni nu a întrebat cine suntem...

Gașca absentase de marți până vineri, și luni era întoarcerea obligatorie la colegiu pentru ceilalți – nu și pentru mine. Mi-am acordat o dimineată suplimentară de singurătate adevărată. Aveam nevoie de așa ceva. Această singurătate nu exista nicăieri în viața mea cotidiană, această dimineată de liniște pentru a reflecta singură îmi era indispensabilă, pentru că știam ce mă aștepta.

Înainte a celor patru zile debranșasem telefonul, înainte să plec dimineata, și-l băgasem în priză chiar înainte de întoarcerea tatălui meu. Părinții mei neputând fi contactați prin telefon, era normal să sosească o scrisoare de dimineată. Priveam râul, iarba, roua, savuram fiecare minut al acestei libertăți furate, pe care aveam s-o plătesc foarte scump.

După-amiază, am înfruntat situația. Voiam să mă port firesc, sosind la poarta școlii, dar nu am mai avut timp. Luată de par, târâtă în birou, palmuită pe rând cu ambele mâini și cu urechile însângerate, totul cu acordul tatălui meu, am încasat restul acasă, așa cum mi se promisese. Tata mă lovea cu mâinile, cu picioarele, cu călcâiele și cu tot ce îi venea la îndemână. Dar el dădea într-un corp care nu simțea nimic. Ar fi putut să mă facă bucăți, atât timp cât nu îmi smulgea creierul, mă durea în cot. Nici el, nici mama nu puteau să înțeleagă această stare de rău care mă rodea. Liniștea asta care mă otrăvea. Totul era întotdeauna greșeala mea. Aș fi vrut ca el să mă iubească, să-mi pună întrebări, să încerce să afle ce mă făcea să sufăr și să mă consoleze.

Dar el doar a lovit. Atunci m-am închis în baie ca să înghit ceea ce am găsit în dulăpiorul cu medicamente. Am adormit buștean și a doua zi, vie încă, m-am dus la școală clătinându-mă, într-o stare jalnică. În cele din urmă am leșinat în clasă și au venit pompierii ca să mă ridice. M-am trezit cuibărită într-un pat de spital, cu inima turbată; uram lumea întreagă, pe tatăl meu și pe Dumnezeu.

— Vreau să mor, de ce nu vrei să mă lași să mor?

În locul tatălui absent și al lui Dumnezeu care nu răspundea, mi s-a trimis un psiholog.

— Sunt aici ca să discutăm, Leila...

Blocaj total. Mă simțeam și mai singură, nu de un psiholog aveam eu nevoie, ci de tatăl meu, pe el îl voiam în fața mea, îmi doream ca el să mă fi întrebat: „Ce se întâmplă? De ce? Suferi? Vorbește-mi despre suferința ta. Spune-mi tot, te voi proteja, ești fiica mea, te iubesc...” Vocea asta aș fi vrut s-o aud, nu tonul profesional și ferm compătimitor al specialistului de suflete.

— Nu vei ieși de aici până nu vei vorbi. Sunt aici ca să te ascult.

În prima zi, nu mi-am descleștat gura; a doua zi, pentru că nu aveam de gând să mai rămân acolo, am îngăimat ceva pretinzând o vagă criză de deprimare, dar gata, eram bine... Tatăl meu nu venise să mă vadă.

Psihologul a înghițit minciuna. El le-a spus părinților mei că traversam o criză a adolescenței. Am rămas trei zile în pat, cu creierul în plină fierbere, urând lumea întreagă, inclusiv pe mine, neștiind cum să crăp ca să fiu liberă. Înțelesesem că niciodată nu aș fi putut să povestesc această culpabilitate profundă, acest sentiment de a fi prizonieră pentru vecie. Și dacă cineva încerca să afle, mințeam oricum. Preferam să fac pe clovnul în fața prietenelor. Știam la perfecție, ca la teatru, să transform un episod de familie umilitor în delir. Eram dotată pentru acest gen de spectacol. Și azi sunt câteodată un clovn trist, îndârjit să facă publicul să râdă ca să nu moară de angoasă. Restul îl păstrez cu grijă pentru mine.

În ziua în care mi-a venit ciclul pentru prima dată, eram de-a dreptul bulversată, niciodată nu auzisem vorbind despre „asta”, nici pe mama mea, nici pe vreo altă femeie. Într-o dimineață, m-am sculat, așadar, complet distrusă în fața dezastrului: „O să mă omoare, o să mă omoare! Mama va crede că m-a atins cineva acolo!”

Virginitatea mea își luase tălpășița fără să mă prevină?

Mama mea mormăia în spatele ușii de la baie:

— Ce pierzi atâta timp? Ieși de acolo!

Eu mormăiam:

— Ăăă... hmm...

— Deschide ușa!

— Nu, nu pot, nu pot.

Între fete, la colegiu, nu se vorbea despre ciclu. Dacă aș fi avut o soră mai mare, probabil că ea mi-ar fi spus. Dar eu eram complet panicată. Mama a deschis în cele din urmă ușa cu o linguriță și a

izbucnit în râs, dar fără să mă liniștească întru totul.

— Nu-i nimic, nu te neliniști, am să-ți dau ce-ți trebuie... dar, de-acum, fata mea, trebuie să fii atentă cu tine! Vei avea așa ceva în fiecare lună, așa va fi!

Ce atenție în plus? Mai târziu, la științele naturii, profesorul ne-a vorbit despre corpul uman, și atunci am înțeles cu-adevărat ce mi se întâmplase, dar pentru moment nu reținusem decât două lucruri: „în fiecare lună” și „să fii atentă”.

Bineînțeles, tatăl meu a fost pus la curent imediat, conform protocolului în vigoare pentru o fată care trebuie supravegheată. Și replicile abia s-au schimbat:

— Să fii atentă în cartier! Te previn...

— Ce? Ei bine, nu am făcut nimic!

— Eu te previn: este o rușine dacă o fată nu este fecioară la nuntă, fii atentă...

Niciunul dintre noi nu avea camera lui, în toată casa. Eram câte trei sau câte patru într-o cameră, claie peste grămadă. Și mai ales nu trebuia ca toată colonia masculină să zărească absorbantele mele. Discreție absolută. Pentru achiziționarea sutienelor, un pic mai târziu, aceeași discreție absolută. Nu puteam să spun: „Mama, sunt la vârsta la care trebuie să port sutien”. Acest lucru nici nu exista pentru ea, și probabil că nu purtase așa ceva niciodată.

Trebuia ca eu singură să mă descurc cu noua mea feminitate, când devenisem un fel de băiat ratat, mai abil la bătaie decât cu lenjeria specifică vârstei mele.

O prietenă „galică” mi le-a dat pe ale ei. Eu trăiam în Evul Mediu în Franța anilor 1990, spre deosebire de fetele de aceeași vârstă, ai căror părinți diferiți din punct de vedere social și cultural nu mergeau pe aceleași principii. Îmi căutam zadarnic o identitate.

Vacanțele rituale petrecute în localități izolate m-au învățat puțin câte puțin ceva despre originea părinților mei. Dar, în loc să mă lumineze, problema acestei identități personale s-a complicat și mai mult. Când eram mică, mă întrebau uneori: „Tu ești berberă sau arăboaică?”

Mama mea este arăboaică, tata – berber, eu sunt franțuzoaică. Ce să aleg? Mă simt mai mult arăboaică decât berberă, din simplul motiv că tatăl nostru nu ne-a învățat decât limba arabă. Dar mă simt mai bine vorbind în franceză decât în arabă, pentru excelentul motiv că m-am născut în Franța și am învățat limba franceză la școală. Totuși, mi-ar plăcea să mă simt berberă, pentru că femeile, deși supuse, sunt mult mai libere în comportament. Ele dansează cu bărbații, la sărbători și la nunți, nu poartă voaluri și sunt mult mai respectate în comunitatea lor.

Mama mea a mers la școală până la vârsta de opt sau nouă ani, înainte de a fi închisă în casă, prin decizia mamei ei, care aprecia că ea devenise mult prea drăguță ca să fie lăsată în libertate în satul acela de munte.

Ea trebuia să învețe meseria de femeie de casă. Nu mai avea dreptul să iasă în oraș, nici pentru sărbătorile de familie. Interdicție totală de a vorbi indiferent cu cine. Ea nu putea să meargă nici măcar la fântână după apă. Era deja cerută în căsătorie! La opt sau nouă ani! Când mi-a povestit, nu puteam crede că un asemenea lucru este posibil. Nu-și putea imagina o altă viață în afara celor patru pereți ai casei.

Ea spune adesea: „Eu îi mulțumesc mamei mele; dacă ea nu ar fi fost așa de dură, eu nu aș fi fost o soție atât de bună”.

Eu însă mă simțeam incapabilă să adopt acest mod de viață. Până la o anumită vârstă, eu nu cunoșteam decât satul mamei mele, câteva căsuțe ascunse printre măslini, un peisaj superb, însă fără apă curentă sau electricitate. Și astăzi viața este

dură acolo. Ea își petrecea ziua măcinând grânele și măslinile, pregătind masa, făcând menaj în patru labe, mătura nu exista, trebuia folosită un fel de măturică înaltă până la genunchi! Am făcut și eu așa ceva, de fiecare dată sfârșeam prin a abandona corvoada, cu spatele rupt!

Mamei mele nu i-a lipsit nimic din punct de vedere material, familia ei era considerată ca fiind bogată. Ea era bine îmbrăcată, avea bijuterii, dar era și ea sclava casei, singura fiică dintr-un șir de băieți. Toată lumea vorbea despre frumusețea ei în sat, iar tatăl ei o considera o comoară extraordinară. Nu ieșea niciodată.

Tatăl meu a încercat să afle cine era această frumusețe misterioasă. A pândit din pomii de deasupra izvorului, la fel ca alți băieți, sperând s-o vadă când venea după apă. Dar, vai, ea nu avea voie să meargă acolo. Într-o zi, cu ocazia unei nunți, mama mea, care avea pe atunci cincisprezece ani, a implorat-o pe bunica s-o lase și pe ea să privească.

Bunica a cedat, cu o mulțime de condiții: „Vreau să rămâi în fundul sălii, deoparte! Nu vreau să-ți descoperi fața! Te previn, dacă mi se va spune că te-ai apropiat de muzicanți sau de bărbați, dacă aud ceva, jur că te omor!”

Așadar, a mers la nuntă, acoperită cu un *haik*, pânza albă tradițională, care nu lasă să se vadă decât ochii. Asta era în anii 1960, și femeile îl poartă și azi în satul ei. S-a acoperit, așadar, din cap până în picioare, exilată într-un colț, mută, când tatăl meu a observat-o în sfârșit. Bunicul a găsit mii de scuze, fiica lui, lumina ochilor lui, va părăsi casa părintească cât mai târziu cu putință... Dar îndrăgostitul a stăruit mai mult de un an. Ajuns la capătul argumentelor, bunicul a cedat în cele din urmă în fața unei asemenea îndârjiri. Au început pregătirile. Mama mea nu înceta să repete: „Nu vreau să mă mărit, nu îl cunosc”. Tatăl ei îi replica: „Ba te vei mărita!” S-au iscat certuri în sat

când s-a aflat că fata lui cea mai frumoasă era dată unui străin. Oamenii voiau să-l omoare pe tatăl meu, și a fost nevoie ca viitorul său socru să intervină cu greutatea autorității sale, din fericire recunoscută. El a declarat deschis, înfruntând revolta tinerilor „cocoși” ai satului: „Nu el, eu am decis! El o vrea, este vorba de destinul său, ea este fata mea și o dau cui vreau eu. Cei care vor să vină la nuntă să vină, cine nu vrea, cu atât mai rău pentru el”.

În timp ce războiul plana în jurul acestei mezalianțe în satul arab, de partea berberă se dădea aceeași luptă. Viitoarea soacră făcea tot posibilul pentru a anula această nuntă prin orice mijloace. Chiar a plătit un om, în absența tatălui meu, ca să vină să facă avansuri viitoarei soții și s-o prindă în culpă. Capcana nu a funcționat.

Odată căsătoria celebrată, bărbații satului arab au trimis chiar un emisar la tânăra căsătorită, pe însuși cumnatul ei mai tânăr, cu un mesaj: „Dacă îl vei abandona pe berber ca să te măriți cu un cutare, el îți va cumpăra tot ce îți dorești. El îți trimite acest cordon de argint...”

Din fericire, însurăței s-au mutat din satul respectiv și presupun că ea a învățat pur și simplu să-l iubească pe tatăl meu, dar, în vremea adolescenței mele, nu înțelegeam cum de era fericită cu el.

Tatăl meu nu povestește prea mult. Ce știu din copilăria mea am aflat din nefericire prea târziu ca să țin cont de asta în permanenta-mi revoltă împotriva lui. Nimeni nu i-a oferit această dragoste pe care eu o reclamam ca pe ceva ce mi se cuvenea. Orfan de tată, pe când avea doar câteva luni, părăsit de mama, el a fost crescut de o femeie care îi făcea viața grea, sub controlul unui frate mai în vârstă, din nefericire prea mult timp absent. El s-a refugiat cu mult curaj în studii, dar când dorea să recapituleze temele, seara, ea stingea lumina, spunându-i: „Costă mult! Nu plătești tu

lumina!” Așa că lucra la lumânare. Din puținul pe care ni l-a povestit, pentru că nu îi place să vorbească despre această perioadă din viața lui, femeia asta l-a pus chiar și să doarmă într-o cămăruță, în timp ce fratele său, unica persoană în stare să-l protejeze, nu era acolo. Deci el a cunoscut doar duritatea unei copilării fără dragoste, și acum, devenit tată, la rândul lui, el și-a îndeplinit rolul cu un simț exacerbat al datoriei. Obținuse un contract de muncă în Franța printr-un văr. Cred că a suferit, fiind nevoit să-și părăsească slujba lui de funcționar, care îi oferea un oarecare statut social. El s-a trezit muncitor în uzină, dar câștiga mai bine decât în țară...

Dacă părinții mei mi-ar fi vorbit despre ei mai devreme, aș fi putut să le înțeleg mai bine comportamentul, dar, din păcate, înțelegerea motivelor lor nu ar fi schimbat viitorul meu cu nimic. Aveam în spate povara a două culturi diferite, dar complice în tradiția care consta în a sufoca libertatea fetelor. Eu nu le cunoșteam țara decât în vacanță și sub soarele verii. Ador Marocul, nu-mi reneg originile, sunt credincioasă, nu aveam nicio intenție să fug după băieți – ei chiar nu mă interesau, dar aș fi vrut ca asta să fie alegerea mea, nu a părinților. Toate poveștile despre „căsătorii aranjate” pe care le auzeam nu erau sigur pentru mine. Eu nu trăiam într-un sat izolat de munte, nu aveam vocația de a fi servitoarea sclavă a bărbaților. Bineînțeles, mi se părea normal ca frații mei să fie capabili, la fel ca mine, să pună masa și să-și aranjeze lucrurile. Să facă ceva pentru noi în loc să stea tolăniți acuzându-mă de cele mai mari rele la cea mai mica intervenție. Unii erau mai calmi ca alții, mai puțin violenți și mai puțin agresivi, dar ei apăseau existența mea cu toată greutatea lor de bărbați protejați de tata. Încurajați de el să perpetueze această atitudine în loc să evolueze. Aveam prieteni de origine maghrebiană; ei nu se

comportau așa. Tații lor nu semănau obligatoriu cu al nostru. Ei nu își păruiau periodic fetele.

Și totuși, în ciuda revoltei mele, a refuzului meu de a mă supune faimoaselor reguli, eram obligată să le accept sau să le ocolesc, ca o adevărată infractoare în devenire. Nu eram singura.

Prietena mea cea mai bună, Suria, fermecătoare și veselă, totdeauna îmbrăcată „cu clasă”, cum spunea ea, se străduia să mintă ca să existe. Veșminte ascunse, machiere în holul blocului, demachiere înainte de a se întoarce acasă, întâlniri complicate cu prietenul ei, ferindu-se de frați, de cartierul întreg, ea avea o reputație proastă degeaba. Avea șaptesprezece ani, optsprezece, apoi douăzeci, și nimic nu se schimba pentru ea, cum nu se schimba pentru mine. Urmărită în permanență de frați, supravegheată de mama ei ca oala pe foc, Suria nu voia decât un lucru: să trăiască veselă lipsa de griji a vârstei ei. Ea plătea la fel ca mine această lipsă de griji, dar, cu surâsul pe buze, își bătea joc de toate.

Eu nu aveam puterea asta – nu-mi puneam niciodată o fustă, nu mă machiam, nu aveam un prieten. Acasă, normalul era un torent de violență pentru mine. Prima dată când un băiat mi-a cerut să ies cu el pentru că era îndrăgostit, cea dintâi reacție a mea a fost să-i dau o palmă. Nu știam să reacționez decât prin violență.

— Drept cine mă iei?

Prietenele mele m-au privit chiorâș.

— S-a întâmplat ceva? Dar nu ți-a făcut nimic rău, e drăguț, e simpatic... De ce îl bați?!

Nu aveam decât paisprezece ani, mă simțeam murdărită și umilită de propunerea băiatului, nu vedeam în asta decât o capcană întinsă ca să aud spunându-mi-se: „Unde ai fost? Dacă te va vedea cineva în cartier... Dacă vor ieși vorbe pe seama ta... dacă nu vei fi virgină...”

Această obsesie a virginității în familiile din cartier, care împiedică orice relație, chiar și

amicală cu băieți este de nesuportat în Franța secolului XXI. Ea devenise totuși și obsesia mea. Și a rămas. Dacă aș fi știut...

CUI SĂ-I VORBESC?

Am fost născută pentru a râde și pentru a fi fericită. Sunt convinsă de asta, și n-am să înțeleg niciodată de ce nimic în viața mea nu semăna cu o fărâmbă de fericire, până în ziua în care în sfârșit... am auzit vocea moașei pe culoarul clinicii: „Este o fată!” O soră micuță, o ființă care îmi semăna! Nu am crezut la început, convinsă fiind că mă mințeau. Îmi spuneam: „Este imposibil, o să mi-o ia, mi-au împrumutat-o doar, nu trebuie să mă atașez de ea, ea nu va rămâne alături de mine”.

Aveam șaisprezece ani, nu puteam să împart lucrurile cu ea, dar îi vorbeam despre starea mea de rău interior, despre tot ceea ce nu mergea. Avea numai câteva săptămâni, și eu deja mă închideam cu ea în baie. Îi spuneam: „Sirinne, am încredere în tine, pot să-ți spun totul, tu n-o să spui mai departe. Nu știu dacă e un lucru bun că te-ai născut, dar eu voi fi aici totdeauna ca să te protejez, mai târziu tu nu vei duce viața pe care o trăiesc eu, asta îți pot jura...”

Ea a devenit confidenta mea pentru toate subiectele, o alintam și mă ocupam atât de mult de ea, încât relația noastră a devenit o fuziune. Eu o adoram, și ea îmi răspundea la fel. Crescând, a acceptat fără probleme greutatea autorității paterne. Dacă tatăl meu zicea: „Trebuie să faci asta sau aia...”, ea făcea, pur și simplu. Și, în mod ciudat, obținea de la el ceea ce eu nu putusem niciodată să obțin: o relație echilibrată, deci un dialog normal. Am tras concluzia că eu și caracterul meu prost stricaserăm tot. Sirinne a știut să spună „nu” pentru anumite lucruri fără să urle, eu însă nu știusem, și astfel ea s-a bucurat de o oarecare libertate, iar eu nu. Eu mă îndârjeam într-un duel tată-fiică fără sfârșit fără să admit, în cele din urmă, că semănăm în această îndârjire nutrită cu dragoste și respingere reciprocă.

Îl priveam pe tata cum intra seara în casă, epuizat de o muncă de „rahat”, într-o uzină de „rahat”, numărând fiecare bănuț din salariu ca să asigure existența „tribului” său... Și se descurca. Nu eram săraci, nu eram nici bogați, asemenea celorlalți locuitori din cartier. Aș fi vrut să-mi vorbească despre grijile sale, însă n-a făcut-o niciodată. De altfel, nu mi-a vorbit de nimic, niciodată, iar eu eram incapabilă să mă confesez. Mă ignora cu totul, mai ales după tentativa de sinucidere: un păcat. Sinuciderea nu este *halal*, Coranul o interzice. Când mi se adresa, o făcea sub forma unor amenințări sau a loviturilor. Îmi imaginam un alt limbaj: „Totul se va aranja. Frații tăi te vor lăsa în pace, ei se cred prinți, o să-i fac să înțeleagă că într-o familie numeroasă oamenii trebuie să se ajute reciproc. Ei își vor aranja lucrurile, vor strânge masa, nu te vor mai lovi niciodată, și nici eu. Vei avea o cameră doar pentru tine, vei putea veni aici cu prietenele tale, vei putea ieși, vei putea merge în oraș și la cinematograful, fără să te ascunzi, tu ești unica mea fiică, eu te iubesc și am încredere în tine. Îți vei alege meseria pe care o dorești, după bacalaureat, și voi fi întotdeauna mândru de tine. Mai târziu, dacă te vei îndrăgosti de un băiat drăguț cu care vei vrea să te măriți, eu voi fi bucuros. Și dacă ai probleme, poți să-mi spui, întotdeauna. Te voi ajuta să devii o femeie independentă și fericită, nu-ți doresc decât fericirea”.

Un vis irealizabil. Eram atât de nefericită și de convinsă că el nu mă iubește, încât i-am strigat într-o zi:

— Mă întreb dacă sunt cu adevărat fiica ta! Sunt?

Șocat, m-a privit cu lacrimi în ochi.

— Dacă ești fiica mea? Dar când te-ai născut te-am ridicat în brațe spre cer și am zis: „Tu ești

soarele meu!” Erai singura mea fiică, aş fi vrut să-ţi dau totul! Ce-ţi lipseşte?

Nu am reuşit să spun ceea ce ar fi trebuit: „Tată, te iubesc, spune-mi că şi tu mă iubeşti şi niciodată nu am să mai vreau să mor...”

Mama s-a mulţumit cu un avertisment: „Este un păcat să vrei să te sinucizi. Vrei să-ţi pui capăt zilelor? Ce-ţi lipseşte? Ai tot ce-ţi trebuie, aminteşte-ţi că sunt altele mai nefericite decât tine. Dacă te sinucizi, nu vei ajunge nici în paradis, nici în infern. Vrei ca sufletul tău să se piardă Dumnezeu ştie pe unde?”

O priveam pe mama asta concentrată la confecţionarea unei *tajina*, certându-mă pentru spălat şi pentru călcat, pentru aspirator sau cârpele de praf la ora la care eu trebuia să recapitulez pentru lucrarea la matematică. Aş fi vrut să i se adreseze unuia dintre băieţi: „Sora ta recapitulează lecţiile; tu nu ai nimic de făcut, aşa că pune lenjeria murdară în maşina de spălat şi ocupă-te de cei mici, fă-i să nu mai urle!”

Aş mai fi vrut ea, la vârsta de şaisprezece sau şaptesprezece ani, ea să-mi spună: „Dacă ai un prieten, adu-l acasă să-l cunoaştem şi noi”.

Fratele meu mai mare avea dreptul să-şi aducă prietena acasă, nimeni nu găsea nimic de spus despre asta... Eu de ce nu?

La întrebarea asta cunoşteam răspunsul. Prietena despre care e vorba era „franţuzoaică”, galică, altfel spus. Ea acceptase să se convertească la islamism, deci nu erau probleme, în afară de familia ei, care o dăduse afară!

Cui să vorbesc? Pereţilor. Capul meu era un perete, aşa că vorbeam singură. Existau prietenele, dar majoritatea aveau aceleaşi probleme ca mine, cu excepţia uneia: „răsfăţată”, tatăl ei era cadru superior, mama, la fel, iar ea era liberă să meargă în oraş la cinematograful, liberă să ne primească pe la ea, liberă să aibă un prieten şi să vorbească despre asta cu mama ei, fără să fie un subiect tabu.

Prima dată când am acceptat un flirt, aveam aproape șaptesprezece ani și eram în vacanța în Maroc. El era puțin mai mare decât mine și, în Franța, locuia departe de cartierul meu. Eu n-am fost niciodată prietenă cu cineva din orașul meu, cu atât mai puțin din cartier, m-aș fi „fript”, într-o bună zi! El a fost prima mea iubire, ne-am văzut des, cuminiți, două veri la rând, în cel mai mare secret. Povestea era, bineînțeles, sortită eșecului, pentru că el era algerian. Eu nu fac diferența între un algerian, un marocan, un tunisian sau un francez, dar părinții mei nu l-ar fi acceptat niciodată. O marocană nu se poate căsători decât cu un marocan, care trebuie cunoscut de familie, vărul unui văr sau nativ din același ținut. Dacă nu, încep conflictele. Eu îmi spuneam că, într-o zi sau alta, fetele vor fi condamnate să se mărite cu un băiat din cartier, chiar din același imobil sau de la același etaj!

La șaptesprezece ani, eu nu fusesem încă îmbrățișată de un băiat. La început, l-am trimis la plimbare, cum făceam de obicei, pentru că mă urmărea cu mașina. Eu mă plimbam cu o verișoară și am auzit:

— Domnișoară, mi-ar plăcea să ne cunoaștem...

Iar eu, în limbajul de cartier, brutal și care duce repede la o insultă destinată să-l descurajeze imediat pe derbedeu, i-am răspuns:

— Hai, plimbați ursul, tu și prostia ta. Te-ai uitat la tine?

Dar, spunând asta, l-am privit, desigur: brunet, cu tenul perfect, cu ochii verde-smarald... Am continuat să merg spunându-mi că eram cu adevărat proastă, și verișoara a tradus pentru mine:

— Ce, ești proastă?! Un tip frumos ca ăsta?

El m-a urmărit tot drumul și la întoarcere. M-am enervat, și la un moment dat chiar l-am amenințat:

— Nu te oprești? Am zece frați, așa că teme-te!

A răs, deloc impresionat. Ajungând acasă, am început să râd cu verișoara mea.

— E prea de tot cu ăsta! Și-a pierdut atâta timp urmărindu-mă cu mașina.

Eram flatată fără să vreau s-o admit, cu atât mai mult cu cât verișoara mea aprecia că eu atrag doar „tipi frumoși”, pe când ea nu.

În Maroc, viața de zi cu zi era diferită – aerul de vacanță, certitudinea că nu eram spionată de vecinii din cartier mă mai eliberau puțin, atât de puțin... Dar aveam șaptesprezece ani, și băiatul era seducător. Bine-crescut, vesel, încălțat cu bascheți și mai ales încăpățânat!

De la balconul casei de vacanță, la una dintre mătușile mele, priveam în josul străzii micuța cafenea unde se întâlneau băieții, aveam un unghi extraordinar. El știa că eu locuiam în față, și în fiecare seară era acolo așteptând, atent la fiecare mișcare. Și eu eram acolo mereu, pândind, cu privirea aparent departe...

Într-o zi m-a pus în fața faptului împlinit, trimițând o mesageră la mătușa mea. El o „cumpărase” pe una dintre micuțele mele verișoare.

— Leila, este un băiat jos care întreabă de tine.

— Și ce dacă! Cine e? Spune-i să plimbe ursul!

Mătușa mea este în vârstă, și eu o ador. Ea trăiește singură după ce a divorțat, este o femeie berberă liberă și cu ea pot discuta multe lucruri.

— De ce îl trimiți la plimbare?

Ea s-a dus pe terasă să-l vadă pe băiatul înfipt la parterul imobilului, cu nasul în vânt.

— Tu l-ai văzut pe tipul ăsta frumos care te așteaptă jos?

— Știi bine că nu este posibil. Nu am dreptul!

— Dar, biata de tine, ce aștepti? Ca părinții tăi să-ți dea unul cu forța?

Ea mă puna în fața unei probleme la care nu mă gândisem cu adevărat niciodată. Eu știam că existau căsătorii aranjate, dar nu aș fi crezut niciodată că părinții mei aveau să îmi facă mie una ca asta într-o zi. Nu mie! O franțuzoaică!

— Crede-mă, Leila, nu aștepta să-ți dea pe nu știu cine... Hotărăște-ți viața tu însăși.

Ea vorbea din proprie experiență. Căsătorită de două ori, divorțată de două ori, devenită o bătrână doamnă singură, fără dragoste la mai bine de șaptezeci de ani, ea știa mai multe despre toate astea.

Nu am coborât imediat, din cauza părinților mei. Am trimis răspunsul prin mesageră, sub forma unei întâlniri în afara casei.

— Spune-i că, dacă nu este acolo la ora exactă, gata, să nu insiste!

Când am venit la întâlnire, era deja acolo de zece minute.

Îmi era bine cu el. Era respectuos. O singură dată m-am lăsat dusă de val. Dar am tresărit: „Ce faci?”

Mi-am luat bicicleta și l-am părăsit. Nu mai voiam să-l revăd imediat după asta, îmi era prea frică să nu fiu tentată. Timp de o săptămână, a pândit în fața casei ca să-mi vorbească. Într-o bună zi, s-a săturat și a sunat pur și simplu la mătușa mea.

— Trebuie neapărat să-i spuneți Leilei că vreau s-o văd.

Mătușa mea a imaginat o cursă la care nu mă așteptam din partea ei.

— Ascultă, băiete, eu nu o să-i spun nimic. Mergi la cafenea, așteaptă-ne acolo liniștit, o să ți-o aduc, și te vei descurca singur cu ea!

Mie mi-a spus doar atât:

— Ce-ai zice să-mi faci cinste cu o Coca-Cola?

— La vârsta ta vrei să mergi în cafenea?

— Am trăit șaptezeci de ani, așa că pot să beau o dată în viață o Coca-Cola cu nepoata mea! De altfel, cafeneaua este și salon pentru ceai!

În Maroc, femeile nu merg la cafenea. Tinerele merg acolo pe ascuns. Mă întrebam dacă nu avea un gând să mă încerce, ca să vadă dacă am un comportament bun sau nu...

— Vrei cu-adevărat să mergi la cafenea? Ești serioasă?

— Îți spun că vreau să merg acolo!

Și mă trage de mână, râzând ca o puștoaică pe cale să evadeze.

— Hai, nu te mai codi atât, fă-mi cinste cu un suc!

Când l-am văzut așteptând pe terasă, am înțeles și mătușă-mea m-a împins în față.

— Hai, du-te! Du-te! Eu rămân aici și vă aștept.

Ea s-a așezat liniștită cu sucul ei în față și ne-a privit plecând să ne plimbăm, cu o expresie satisfăcută pe chip, de parcă ar fi jucat o festă întregii planete.

Am avut o discuție cu îndrăgostitul meu cuprins de teamă, plângând.

— Mi-am dat seama că era să fac o prostie și că aveam să regret toată viața. Tu, tu ești băiat, tu nu ai nimic de pierdut.

M-a luat în brațe.

— Ai dreptate, eu nu am nimic de pierdut, și tu ai pierde totul. Dar dacă o s-o facem într-o zi, o s-o facem cu acte în regulă, îți promit.

Cel puțin câștigasem certitudinea că mă iubea cu adevărat, pentru că mă respecta.

Două veri de mici bucurii furate, de săruturi ușoare, de plimbări cu bicicleta, ca îndrăgostiții, despre care nu vorbeam cu nimeni, în afară de mătușa complice, singura care avea încredere în mine și spera sincer că fetele noii generații aveau să-și construiască, în sfârșit, singure viața, cu alegerile lor, și aveau să fie fericite.

Dar bucuriile astea nu au durat decât pe timpul vacanțelor, restul anului nu se punea problema să putem comunica, să ne scriem sau să ne telefonăm; el știa la fel de bine ca mine. Când am împlinit optsprezece ani, n-am mai fost în vacanță în Maroc, din rațiuni financiare. Tatăl meu se confrunta cu dificultăți la serviciu, probleme legate de șomaj, era nevoit să-și găsească un alt serviciu,

part-time. Frații îl costau mult, și în afară de unul sau doi care primeau un ajutor social, ceilalți nu puteau să-l ajute prea mult. Așa că nu mi-am mai revăzut primul meu iubit decât atunci când era deja totul pierdut pentru mine. Prea târziu pentru a iubi.

La liceu, dădusem un examen la economie și științe sociale, pe urma un altul. Puteam să sper ca aveam să iau bacalaureatul. Tatăl meu credea că eram capabilă să devin „cineva”, cum spunea el, dar, pe de altă parte, își petrecea timpul umilindu-mă zilnic și urlând că nu eram bună de nimic în casă.

Așa că i-am demonstrat, într-adevăr, că nu eram „bună de nimic”. Și nici nu am luat prima treaptă! Nici acasă. Făceam tot mai puțin, el mă insulta tot mai mult, evident, era un cerc vicios din care nu reușeam să ies. A nu fi bună de nimic pentru el nu avea legătură cu studiile, ci, totdeauna, cu supunerea.

El nu reușea să mă facă să plec capul și să-l ascult pentru că nu voia să înțeleagă că puțină dragoste din partea lui și puțină dreptate ar fi fost suficiente ca să mă transforme într-o câștigătoare.

El le trecea fiilor săi totul cu vederea, chiar și cele mai mari prostii, dar nimic fiicei sale. La vederea rezultatelor mele școlare, el ar fi putut să mă retragă de la liceu, să mă închidă în casă și să mă condamne la o muncă de casnică. În loc de asta, m-a transferat într-un liceu particular, pretext ca să mă constrângă și mai mult. Acolo se presupunea că voi trece un examen de încheiere a studiilor profesionale pentru secretariat și contabilitate.

În anul al treilea de liceu, în momentul în care trebuia să-mi aleg specializarea, tatăl meu alesese deja în locul meu.

Exista un modul de științe sociale, dar pentru asta ar fi însemnat să plec de acasă. Pentru el asta nici nu intra în discuție. În fond, în ochii lui nu aveam decât ceea ce meritam, regresam cu o

treapta școlară și, astfel, aș fi ratat luarea bacalaureatului și, implicit, a formulei magice care ar fi permis și alte opțiuni. Rezultatul a fost că nu a trebuit să fac niciun efort în acești doi ani, nu aveam nevoie să recapitulez, pentru că până în anul al treilea luasem numai note bune. Treceam de lucrări periodice cu ochii închiși, notele mele oscilând între 18 și 20²¹. Eram buna la franceză și la engleză. Dar detestam ideea de a deveni contabilă sau secretară, închisă într-un birou! Voiam să fac ceva în domeniul social, să-i ajut pe ceilalți, să fiu în contact cu oamenii, voiam să am o meserie pe partea umanistă, în loc să-mi petrec timpul aliniind coloanele de cifre pe un ecran de computer.

Nu mă interesa absolut deloc un viitor de conțopist, decis fără voia mea.

Aveam optsprezece ani, deci eram majoră? Majoratul nu are niciun sens într-o familie ca a mea. Chiar căsătorită, o fată nu este niciodată majoră în ochii taților, ai fraților sau ai soților. Ochiul spion al fratelui era totdeauna ațintit spre mine, „camerele ascunse” ale cartierului funcționau ireproșabil. În timpul Ramadanului, în fiecare seară, mă așezam în balcon ca să-mi fumez țigara, la sfârșitul postului. Îmi asumam încă un risc, jucându-mă cu focul. Era toată lumea acasă, puteam fi surprinsă în orice clipă cu chiștocul în gură. Frații mei încercau să mă încolțească de multă vreme. Timp de o lună, am fumat liniștită singura mea țigară pe zi, la apus. În ajunul sărbătorii de încheiere a Ramadanului eram, așadar, acolo, fumând chiștocul, cu bomboana mea de mentă și cu deodorantul în buzunar, recuzita obligatorie în cazul verificărilor intempestive de genul: „Deschide gura și suflă!”

Eram atentă, firește, să nu-mi sting mucul de țigară pe jos și-l puneam în cutia de chibrituri... Nu treceam niciodată cu capul peste balcon, pentru că ar fi putut să mă vadă cineva. În seara aceea

bănuiam că frații meu erau la fotbal, credeam că pot fi liniștită chiar până acolo încât să arunc neglijent chiștocul peste balustradă...

Dar frații mei și prietenii lor erau jos și eu nu-i auzisem. Și purtam și brățări! Luminița slabă a mukului de țigară stins pe jumătate și zgomotul brățărilor care au însoțit gestul meu m-au pierdut! În loc să rămân ascunsă în spatele lenjeriei întinse pe balcon, am scos capul, curioasă să văd unde căzuse mukul! Atunci, „ei” m-au reperat. Fratele meu m-a privit jubilând, cu aerul că zice: „Nu am nevoie să merg prea departe, nu trebuie să te supraveghez pe străzi, sunt ani de când încerc să te prind, acum a mea ești!”

Explicație: a-și surprinde sora în flagrant de neascultare reprezintă pentru un frate ocazia perfectă a unui șantaj odios.

— Te implor, nu le spune părinților, te implor... M-am așezat chiar în genunchi. Te implor, te implor!

Nu a spus nimic părinților, dar mi-a otrăvit viața timp de o lună.

Se lungea pe canapea, pocnind din degete: „Hei, adu-mi un pahar cu apă!”, „Hei, încălțările mele!”, „Hei, fă asta, fă ailaltă!” într-o zi, m-am supărat și i-am răspuns:

— Du-le dracului!

Ce riscam? Să o iau pe coajă? Eram obișnuită; ar fi fost puțin mai rău decât de obicei, nimic în plus.

— Prefer să mă dai în gât decât să te mai slugăresc ca un câine. Vrei să vorbești, n-ai decât!

— Chiar vrei asta?

— Da, prefer ca tata să-mi spargă capul, mai bine să mă omoare decât să fac în continuare pe câinele supus!

Confruntarea nu se terminase când eu m-am apucat să spăl vasele. El prefera, desigur, să mă aibă mai degrabă ca sclavă decât ca adversar.

Mama a auzit țipetele.

— Ce se mai întâmplă iar? Las-o pe soră-ta în pace! Mereu te ții după ea!

— Da' ce crezi, mamă? Crezi ca fata ta e grozavă?!

— Nu, are și ea defecte. Dar lasă-mi fata în pace!

— Ce?! Fata ta, fata ta! Fata ta fumează. Asta ai vrut să auzi? Fata ta fumează chiștoace. Am prins-o!

Atunci vocea tatălui meu a tranșat discuția:

— Leila, mergi în camera ta! Și tu! Amândoi!

Urăsc aceasta cameră din copilărie, de când ușa se închidea fie în spatele tânărului agresor, fie ascunzând ciomăgelile tatălui meu. Nefericirea mea s-a materializat întotdeauna în camera asta blestemată, singura care se închide cu cheie, cea a părinților. Locul de rezolvare a conflictelor.

— Fumezi?

Fratele meu de o parte, tata – de cealaltă. Dacă răspund: „Da, fumez”, iau o săpuneala zdravănă de la tata. Dacă spun „nu”, o iau pe coajă de la fratele meu.

Și a început cu palme. Fumezi? Bum! Fumezi? Bum! Fumezi? Bum! Fumezi? Bum!

Nu spuneam nimic. Fără să plec capul, cu ochii în ochii tatălui meu, ceea ce îl enerva cel mai tare. Frații mei plecau ochii, eu niciodată. Loviturile mă dureau, însă privirea mea spunea: „Lovește... nu o să mă doară!”

M-a lovit până când creierul meu s-a întunecat și capul a început să mi se învârtă. Până când am început să strig, la limita leșinului:

— Da, fumez, și?! Ce vreți să auziți? Da, fumez, nu sunt atât de cuminte pe cât ați vrea voi!

Mama stătea așezată la bucătărie, a luat un vas de apă, și am primit în plină figură apa, apoi vasul.

Și, ca să se termine totul, au vrut să mă corecteze și mai serios. M-au bătut ca nebunii, dar, în mod ciudat, nu m-a durut.

Nimeni nu se plânge niciodată în cartierul nostru. Fetele bătute de părinții sau de frații lor respectă legea tăcerii, este vorba de onoarea familiei. La limită, ele sunt atât de obișnuite cu asta, încât găsesc că este ceva normal. Dacă vreuna dintre ele ar îndrăzni să se plângă asistentei sociale, unui profesor, oricui reprezintă autoritatea, ar fi o rușine pentru ea. Cât despre poliție, să nu mai vorbim. Fetele nu se gândesc la asta niciodată, și eu sunt ca ele. La cea mai mică tentativă de a dezvălui o violență familială oarecare, suntem amenințate: „Dacă vei vorbi vreodată indiferent cu cine, îți jur, *te strâng de gât și îți beau sângele!*”

Expresie consacrată. Violentă – chiar dacă pentru un spirit occidental este greu de crezut, noi credem în asta, convinge că ne-ar strânge de gât la fel de simplu ca pe o oaie, în ziua de Aid.

Povestea mea jalnică despre țigara fumată pe ascuns la optsprezece ani a devenit o dramă. Și nu era vorba deloc despre sănătatea plămânilor mei, eu nu eram o fumătoare în sensul nociv al termenului. O țigară din când în când, pe ascuns, nu mergeam mai departe. Pentru ei nu era vorba decât de a nu face un lucru interzis. O fată sau o femeie care îndrăznește să fumeze este inclusă în categoria fetelor rele, cum sunt cele din cabarete, care dansează în fața bărbaților, altfel spus, „târfe”.

Dar, pentru a continua să sfidez interdicțiile, făceam orice. Uneori îmi băgam capul în gheana de la bucătărie ca să expir fumul acolo!

Refuzam ca ei să aibă o autoritate totală asupra mea. Bătându-mi joc de ei astfel, compensam o frustrare mult mai gravă. Cu capul în gheana de gunoi, îmi spuneam: „Ei sunt alături, fumez o țigară sub nasul lor, și ei nu-și dau seama. Se cred mari și tari interzicându-mi totul, dar eu fac ce vreau!” Era o revanșă amărâtă.

A doua zi, încă de dimineață, am cumpărat două pachete de Gouloise Blondes. Nu m-am dus la

cursuri – era un mod de a protesta singură – am ales să fac o plimbare până la vechiul meu liceu.

Nu-mi lăsam niciodată părul desfăcut, dar în ziua aia, chipul meu era vânăt pe partea dreaptă, și a trebuit să-l las să-mi acopere obraji.

Mă simțeam rău. Prietenii mă găseau ciudată.

— Ce ai?

— Nimic, nimic, absolut nimic. Am dormit prost, probabil am gripă.

Eram acolo pentru că simțeam nevoia să mă confesez cuiva, dar, ca întotdeauna, de la prima întrebare, m-am închis în mine ca un arici. Nimeni nu știa că voisem să mă sinucid la treisprezece ani, rămăsese un secret de familie.

Amicii nu mă puteau ajuta. Revenisem ca un călător nostalgic să respir aerul bacalaureatului, iluzie pierdută, mai ales din cauza mea. Mă învârteam în cerc, în jurul nefericirii mele. Aproape că mă hrăneam din ea.

Am salutat și m-am dus să mă adăpostesc la celalalt capăt al liceului imens, în spatele scărilor unei construcții. Acolo, complet izolată, am început să fumez, o țigară, două, meditând la viața mea și vorbind singură cu mine, ca de obicei.

„În cele din urmă, nu știi de ce rămâi acolo. Leila, ai optsprezece ani, ești majoră, ai putea să te duci să-ți trăiești viața în altă parte. Ești o lașă!”

Dar, pe de altă parte, era o voce micuță care îmi spunea: „Dar dacă pleci, tai toate punțile cu familia ta. Chiar dacă îți fac rău, ei sunt familia ta. Nu ai pe nimeni în afară de familia asta a ta”.

Mi-am repetat toată dimineața: „Să plec, să nu plec?...” Și fumam cu disperare, până îmi venea să tușesc.

Apoi a venit la mine prietenul meu Karim. Era singurul care știa că mă refugiam acolo când aveam o problemă.

— Leila, ce ți s-a întâmplat?

Cu mâna pe păr, ca el să nu-mi vadă fața, i-am răspuns:

— Nimic.
— Nu, ce e cu coafura asta, nu ești tu.
— Aveam chef să-mi las părul despletit, trebuie să respire și el puțin.

— Termină cu minciunile astea!
M-a luat de mână și mi-a ridicat părul ca să-mi privească vânătaile.

Atunci am început să urlu, isterică:

— Dar ce vrei să-ți spun? Că am o viață de rahat? Am trei soluții: fie mă omor, fie o șterg, fie continui viața asta nenorocită. Am fumat o țigară, asta-i tot, iar fratele meu a ciripit!

— Stai, vezi în ce hal ești? Pentru un chiștoc? Nu e normal!

— Dar ce vrei să fac? Dacă mă plâng, îmi asum riscul ca asistenții sociali să-i ridice pe cei mai mici din casă! Familia dezbinată, plasamentul de la DDASS^[3] și rușinea!

Nu voiam să fac rău. Nu voiam să fiu cauza dezintegrării familiei mele. Rușinea ar fi căzut din nou pe capul meu, în orice caz.

Frații mei au mâncat și ei bătaie, dar mult mai puțin. De exemplu, dacă unul se întorcea acasă beat. Dar nu era la fel. Eu aveam parte de toate! Uitam ceva, dădeam un răspuns din vârful buzelor, întârziam, nu făceam nimic ca să evit toate astea.

— N-o să mai faci nicio tâmpenie. Îmi juri?

— Nu, nu te neliniști.

Dar tocmai mă hotărâsem să plec. Nu am spus-o nimănui, nici chiar lui. Dar nu știam nici măcar unde să mă duc. Un coleg care nu era din cartierul nostru s-a descurcat și mi-a găsit ceva la un hotel, timp de o săptămână, la treizeci sau patruzeci de kilometri de casa mea. I-am povestit că aveam nevoie să respir, că la mine nu puteam, fără să intru în detalii, iar el nu a insistat. Mă temeam, în mod inconștient, că, dacă m-aș fi confesat cuiva, nimeni nu m-ar fi înțeles, doar dacă nu i-aș fi spus *totul*. Dar, eu nu puteam să mă hotărâsc să fac asta,

era prea greu, așa că am închis gura pentru eternitate, și asta era, de asemenea, greu.

În timpul acestei săptămâni de evadare mi-am petrecut timpul plângând. Nu mâncam, plecasem doar cu hainele de pe mine.

Nu-mi luasem nici măcar actele de identitate, pentru că tatăl meu era cel care le păstra. Pe scurt, nu aveam nimic care să-mi permită să fug cu adevărat. Nici bani, nici acte, niciun loc unde să mă duc. Colegul meu îi ceruse fratelui său mai mare să plătească hotelul pentru mine, iar situația asta nu putea să fie de durată. El era drăguț, voia să mă ajute, dar într-o seară, din nefericire, el a vrut să rămână să doarmă acolo, și eu am reacționat imediat violent. Nu acest tip de ajutor îl cerusem eu. A înțeles imediat.

A doua zi mi-am luat lucrurile și țigările și m-am întors acasă, cu moartea în suflet. Nu aveam nicio altă ieșire. Fusese o tentativă ratată.

Tatăl meu, complet livid, nebun de furie și de umilire, nici măcar nu m-a privit, nu mi-a adresat niciun cuvânt. Pentru el, eram moartă. Și atunci mi-am spus: „Dacă deschid gura, chiar și ca să mă justific, mă omoară”.

Mama m-a făcut în toate chipurile: „Unde ai fost? Nu ești decât o stricată! Să pleci așa! Să dormi cine știe pe unde o săptămână de zile! Nici nu știm ce ai făcut! Măine o să mergi la doctor!”

Umilirea era pentru mine o dată în plus și pentru totdeauna tot ce era mai rău. M-au dus la medic la optsprezece ani. Majoră și vaccinată, a trebuit să suport controlul ca să-i calmez.

— E virgină, nu vă temeți!

Aveam totuși sentimentul că fusesem violată. Nu mă credeau, nu mă înțelegeau. Singurul lucru care conta era nenorocita asta de virginitate. Nu aveau niciun respect pentru mine. Și dacă cineva ar fi spus: „Dar tatăl ei o bate! Și frații ei o bat, are toate motivele să fugă...”, sunt sigură că tata,

mama și frații mei ar fi răspuns în cor: „Bătută? A spus ea asta? Ce rușine!”

Acest comportament social, această obsesie a virginității este o problemă care mi se învâрте tot timpul în cap. Ne înnebunesc cu povestea asta. Nu găsesc răspuns la așa ceva. Dacă aș avea unul, poate că aș înțelege. Dar nu cred că există un răspuns logic. Este refuzul tradițional al independenței femeilor.

Așa este, și nimeni nu protestează. Trebuie să mergi drept, să urmezi drumul trasat. Nu există o evoluție posibilă a mentalității. Aceasta virginitate este responsabilitatea tatălui și a fraților, apoi a soțului. Trupul femeii le aparține.

Și această posesie cuvenită ne macină creierii. Onoarea lor îi face să acționeze eronat, dar tații refuză s-o recunoască. Ei fac să planeze asupra fiicei lor o bănuială permanentă.

Îi răscolesc mintea, lucrurile, ghiozdanul, buzunarele, în căutarea oricărui obiect personal interzis. Un pachet de țigări? Este o stricăță. O pudrieră, un tub de rimel sau un ruj, un slip roșu? Este o stricăță. Un bilet de la vreun iubit? O stricăță! Un tampon igienic? Direct la doctor, fie că este majoră, fie că nu... Pilule contraceptive? Motiv clar de repudiare!

„Ei”, adică frații, verii, unchii, mătușile, soacrele... Ei nici măcar nu ne tratează ca pe niște „obiecte”. Un obiect este respectat, o femeie, nu. Iată de unde turbarea mea, revolta mea. Chiar lăsând la o parte cazul meu particular, știu că suntem mii care tăcem și suportăm, pentru că ei știu că nu putem să trăim departe de ei, în afara familiei și a comunității, în afară de cazul când ești o „târfă”, cum spun ei. Cele care scapă o rup cu familia lor. Cele care urcă pe scara socială, găsesc de lucru și fac carieră provin din medii evolute. Nici măcar nu este vorba de a doua sau a treia generație de copii de imigranți, este vorba de

educație, de cultură, de o deschidere a spiritului spre lumea modernă.

Tatăl meu a dat ordin familiei să nu îmi vorbească nimeni.

„Pe primul care îi adresează un cuvânt îl omor în bătaie!”

Nici el nu îmi vorbea. Eram ca inexistentă. Că frații mei mă ignorau nu era grav. Dar faptul că tata trecea pe lângă mine ca și cum aș fi fost transparentă era mai rău ca orice. Această tăcere a durat o lună și jumătate. Am numărat zilele.

Mama nu îmi spunea decât esențialul: „Fă asta, fă aia!”

Atunci nu m-am mai dus la liceu și m-am îmbolnăvit.

Nu mâncam, mă durea stomacul. Au fost nevoiți să mă ducă la spital. În toată perioada asta, nu m-am putut prezenta la examene. Nimeni nu înțelegea ce se întâmpla în corpul meu. Eu știam. Totul se bloca în capul meu, și el, corpul meu, se exprima refuzând și puțină mâncare pe care mă obligau s-o înghit. Nimeni nu a spus niciodată că eram depresivă sau că suferința mea psihică se transpunea în plan fizic. M-am întors acasă cu un tratament care nu mă ajuta deloc, pentru că eram hotărâtă să mă îmbolnăvesc din nou.

Doream să mă întorc la spital, acolo îmi era mult mai bine, chiar dacă îi zăpăcisem pe doctori. Voiam să atrag atenția, voiam să văd dacă vreunul ar fi reacționat și ar fi înțeles că, la mine acasă, eram în pericol.

Analizele nu arătau nimic, așa că, bineînțeles, nu puteam avea decât criză de apendicită!

M-au dus la blocul operator și m-au operat, dar nu mi-au scos apendicele care nu se plângea de nimic... Aveam un mic chist la un ovar. Nimic urgent, dar, dacă tot mă deschiseseră...

Mă simțeam bine așa, cu statutul de bolnavă. Eram în plină depresie, dar în momentul ăla nu îmi

dădeam seama de nimic. Pentru a continua să le atrag atenția, ca o fetiță care inventa pretexte ca să nu meargă la școală, am născocit diverse trucuri de nebun. Îmi făceam de pildă o frumusețe de vânătăie la gleznă cu albastru de metil. Tata mă dusesse la spital, nu se vedea nimic la radiografie, deci era o entorsă! Eram în ghips pentru trei săptămâni și eram foarte bucuroasă, pentru că frații mei erau obligați să mă servească și să se descurce singuri.

Trebuia să „pățesc” mereu ceva la picioare, ca să le pot spune: „Nu mai pot merge, nu mai pot să vă slugăresc, nu sunt bună de nimic, deci voi trebuie să faceți asta în locul meu...” A trebuit să inventez de trei ori entorsa la gleznă.

Și stomacul era un pretext excelent. Cu condiția să las impresia că am și temperatură! Se ocupau din nou de mine, și nu mă sinchiseam de examene întorcându-mă la liceu. Știam că nu îmi lipsea decât un nenorocit de punct ca să iau examenul, și oricum era alegerea tatălui meu, nu a mea.

Conflictul era totdeauna cu tata, el era stăpânul vieții mele, al viitorului meu. Aceasta idee mă tortura până și în coșmarurile mele. Să fug... dar unde?

Nu aveam forță pentru asta, dar el mi-a insuflat-o într-o bună zi.

Ieșeau amândoi. Se presupunea că supravegheam o *tajina*⁽⁴⁾ și visam în fața unui film la televizor. Bineînțeles că am uitat cratița pe foc, și bucătăria s-a umplut de fum! Am curățat cum am putut, am reconstituit *tajiha* jalnic, dar mirosul de ars s-a impregnat peste tot.

Priveam ceasul cu groază, tata avea să mă ucidă! El îmi repetase de trei ori înainte de a pleca: „Te previn, supraveghează bucătăria, dacă se întâmplă ceva...”

Am auzit pași pe scară și am decis să joc tare, să mint. La urma urmei, reconstituiseam aproape toată rețeta mamei, aceleași legume, aceeași carne...

— Ai fost atentă cu mâncarea?

— Da.

— Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic?

— Nu, nu, ce ar fi putut să se întâmple?

— Ești sigură?

— Păi, da.

M-a luat de cap și mi l-a băgat în cratiță.

— Hai! Continui să mă iei de prost?

A luat coada de la mătură și m-a bătut până ce a rupt-o. Mi-a rupt brațul.

Am dormit toată noaptea fără să mă plâng. Mă durea peste tot, eram plină de vânătăi, țineam brațul oblic.

A doua zi m-am dus la liceu, tăcând în continuare, dar profesoara a observat că scriam cu greutate.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, m-am lovit.

A vrut să se uite la brațul meu, care își triplase mărimea. La infirmerie, aceeași poveste oficială, am căzut...

Infirmiera l-a chemat pe tatăl meu. El nu a făcut niciun comentariu în fața ei, nu era nici măcar neliniștit, știind că eu nu aveam să vorbesc, dar pe drum spre spital m-a avertizat:

— Te previn, dacă nu ai nimic, îți rup amândouă brațele, și, de data asta, cu adevărat.

În mașina, mă rugam: „Fă, Doamne, ca infirmiera să nu se fi înșelat... Fă să am cu adevărat brațul rupt!”

Aveam cotul dislocat. Mi l-au pus în ghips. Și acolo am hotărât să mă „închid în mine cu adevărat.”

Acum, în timp ce el dădea în mine, îmi spuneam: „Lovește, lovește, pentru că este pentru ultima oară”.

Mi-au trebuit doua sau trei zile să mă pregătesc. M-am dus s-o văd pe Martine, o pedagogă care mă știa. I-am explicat decizia de a-mi părăsi căminul, mereu fără a intra în detalii. Era totuși singura

persoană căreia mă puteam confesa total, dar nu i-am spus că tata mă bătea; plângeam.

— M-am săturat, nu mai suport... trebuie să plec, sunt majoră, o să înnebunesc sau mă omor, de data asta nu vreau să mai renunț.

Ea a înțeles. Era meseria ei să ghicească fără să pună prea multe întrebări fetelor, pentru a nu le contraria. Așa că m-a ascultat, hotărâtă să mă salveze de mine însămi și de impulsurile mele sinucigașe. În ziua aceea ea doar m-a întrebat dacă eram gata cu adevărat și dacă aveam bani.

— Nu am absolut nimic, dar prefer să trăiesc sub poduri decât în baraca asta.

— Dar unde vrei să te duci?

Aveam o prietenă în sud care îmi spusese într-o zi, în vacanță, să merg s-o văd când vreau. Ea avea o garsonieră, un iubit, un serviciu, era singura ușă la care puteam să bat.

Mai întâi am petrecut o noapte într-un cămin în provincie, unde o pedagogă m-a luat în primire și a vorbit mult cu mine, încercând să mă facă să spun ce se întâmpla rău în casa părinților mei, dacă eram într-adevăr sigură de hotărârea luată... Eram mereu laconică. Deși departe de tatăl meu și cu brațul în ghips, nu îndrăzneam. La prima întrebare precisă, ar fi ghicit că aș fi fugit singură. Este atât de umilitor să fii bătut... Or, eu ar fi trebuit să vorbesc, să spun tot, în loc să mă încăpățânez în această tăcere distructivă. Uitându-mă în urmă, azi înțeleg până la ce punct fusesem încăpățânată și încă imatură, în ciuda acelui majorat pe care îl revendicam. Trebuie să accepți dialogul, este singura ieșire. Unica, pentru a nu-ți complica situația și ca să nu te trezești, ca mine, prinsă în cursă. Dar în perioada aceea eu funcționam mental ca o marionetă care nu știa decât un singur discurs: „Sunt nefericită”, punct. Nu îi auzeam pe ceilalți, nu sesizam mâinile întinse pentru ajutor și mergeam în nefericirea asta cu pretenția că aveam

să găsesc singură ieșirea, fapt de care eram absolut incapabilă.

A trebuit apoi să contactez o prietenă ca să-mi împrumute bani pentru avion. Cealaltă mă aștepta la sosirea pe aeroport. Nu mâncasem de trei zile, nu dormisem aproape deloc, nu aveam decât un bagaj minuscul, două pulovere, niște jeansi de schimb și cartea mea de identitate, furată de la tata.

Am luat avionul la Paris pentru prima dată în viața mea, noi mergeam mereu în Maroc cu mașina, în vacanțe. Eram epuizată, cu sentimentul că făcusem traseul unui luptător. Nu aveam niciun plan cu adevărat precis, voiam doar să mă așez ca un fluture obosit, în casa prietenei mele. O prietenă de vacanță, la fel ca alte persoane despre care știam că trăiau în același cartier. Astfel, nu eram micuța maghrebiană pierdută într-un mare oraș necunoscut, aveam cel puțin un reper: Mina. Douăzeci de ani, franțuzoaică, de origine algeriană, emancipată, locuind cu prietenul ei – îi văzusem împreună în vacanță în Maroc. Mi se părea că, în sudul Franței, fetele erau mai curajoase decât noi. Mai libere.

După aceea? Nu aveam nicio idee în legătura cu viitorul... Trebuia mai întâi să respir. Să regăsesc gustul de a trăi și de a mânca. Să mă conving ca totul merge bine, chiar dacă nu știam cum.

În perioada aceea eram prea naivă. Niciodată nu părăsisem ținutul meu, niciodată nu călătorisem în altă parte, în afară de Maroc, nu văzusem nimic în afară de cartierul și liceul meu, în sfârșit, nu aveam nicio idee despre viața altora. Nu îmi dădeam seama cât de mult mă ținuseră în stadiul de copil părinții mei. Era modul lor de a mă rupe de lumea exterioară, de a mă face incapabilă să exist altfel decât sub loviturile lor. Dacă mi-aș fi dat seama de asta, aș fi înțeles mai bine nefericirea în care trăiam și nu aș fi făcut greșeala să fug la întâmplare, să am încredere în oricine. Afară, în această libertate necunoscută, puteam să mă

confrunt cu orice pericol. Ceea ce s-a și întâmplat foarte repede.

O MUSCĂ

Mă credeam ferm hotărâtă să nu mă mai întorc la ai mei.

Minei, care mă găzduia, i-am spus o poveste de vacanță, brațul meu în ghips fiind oficial urmarea unui accident. Mă mințeam pe mine și îi mințeam și pe ceilalți, aveam uneori chiar sentimentul că mă dedublam. Cel mai adesea, mă disprețuiam profund pentru faptul că eram atât de lașă în fața realității. O invidiam pe fata asta, trăind în cuplu fără a fi măritată, liberă să mă primească „la ea acasă” fără să fie nevoie să dea socoteală cuiva. Ce avea ea în plus față de mine? O tărie de caracter de care eu cu certitudine eram privată. Genul de fată care pentru tatăl meu are „o proastă reputație”.

În orice caz, ea cel puțin avea o viață independentă, și eu o invidiam, știind prea bine că sunt incapabilă să procedez ca ea. Și asta a fost spre binele meu, pentru că entuziasmul mi-a trecut foarte repede.

Către ora nouă și jumătate seara, o bandă de tipi a debarcat la ea. Mina m-a prezentat iubitului ei, pe care îl mai văzusem în timpul vacanțelor, apoi au sosit alți trei băieți un pic ciudați, două fete și încă trei băieți. M-am simțit prost încă de la început, dar, ca să fac o figură frumoasă, am răspuns la întrebări cât am putut de politicos, însă fără să dau prea multe detalii. Trebuia să mint iarăși, din prudență, pentru ca amănuntele menționate să nu ajungă vreodată la urechile cuiva cunoscut și astfel să afle familia mea, prin telefonul arab fără fir...

Așadar, s-ar putea spune că trăiam la Paris, unde nu cunoșteam decât gara Lyon... și aeroportul!

Banda s-a instalat și a început să golească sticlele de bere, discutând foarte tare. Eu nu eram obișnuită cu genul ăsta de reuniuni, și deodată am avut sentimentul că sunt în pericol. Băieții aveau

aerul a ceea ce erau de fapt, genul de „tipi de oraș”, alură dezinvoltă, mers tacticos, ca pentru a spune că erau „cool” și că nimic nu-i speria. Știam despre ce era vorba, tinerii din cartierul meu aveau aceeași atitudine fals relaxată, dar mi se părea că ăștia aparțineau unei bande. La mine în cartier, băieții mă cunoșteau toți, crescuserăm împreună, și nu aveam probleme cu ei. Dar acum eram pe un teren necunoscut. Observam multe, rămânând în același timp în gardă.

Unul dintre ei mi s-a adresat direct:

— Ce faci tu pe-aici?

— Nu vreau decât să-mi petrec vacanța...

Toată lumea bea, în afară de mine, eu nu gustasem niciodată un pahar de alcool, în viața mea. Și începeam să mă agit serios văzându-i cum treceau de la alcool la ierburi. Mina își dădea seama că eu eram complet depășită și neliniștită de atmosfera asta, dar și eu înțelegeam, de pe altă parte, că ea nu avea dreptul să vorbească sau să oprească acest chef, iubitul ei era stăpânul. Totuși, ea încercă să-l calmeze, cu blândețe.

— Ascultă, am o prietenă în vizită, ați putea s-o respectați puțin.

El i-a tras brusc un dos de palmă, de i-a învinețit obrazul, și ea a tăcut. Începea să-mi fie cu adevărat frică, dar n-o arătam. Continuam să observ, mută și cu ochii în patru. Unul dintre nemernici comentă ironic:

— Ei, Mina, ce are prietena ta? Îi e frică...

L-am privit în ochi cu aplomb, în timp ce stomacul mi se făcuse ghem de spaimă.

— Deloc! Ce?! De ce mi-ar fi frică? Ce crezi tu? Vin de la Paris, nu-ți fie teamă, străzile sunt pline de ticăloși ca tine... și, pe deasupra, pe lângă ei, tu ești un nimic!

Din fericire, am limba ascuțită, știu să „articulez” ușor. Dar problema era că limba mea se comporta mai bine decât picioarele, care începeau să tremure. M-am refugiat la bucătărie ca s-o ajut

pe Mina să pregătească de mâncare. Ceilalți se întinseseră pe jos, cu berile și ierburile lor, așteptând să fie serviți. În mod sigur, liberă sau nu, Mina era constrânsă în același sistem ca toate celelalte femei: să-i servească pe bărbați, dacă ăștia se puteau numi bărbați. Pentru că nu puteam pleca, fiindcă nu aveam unde să mă duc să dorm, am decis să privesc liniștită la televizor, în timp ce toți ceilalți continuau să tragă la măsea. Și imediat am auzit niște zgomote ciudate în spatele meu. Doi dintre bezmetici se amuzau jucându-se cu puști cu aer comprimat, lucru care pur și simplu mă îngrozea. În cele din urmă mi-am dat seama că nu o cunoșteam bine pe Mina, nu stătusem cu ea decât în vacanțe. Și atmosfera asta de nebunie curată – alcool, iarbă, arme – nu era ceea ce îmi imaginasem eu despre ea. Îmi dădeam seama că ea era ținută sub un picior de un tip care o bătea și o manevra apelând la frică. Crezuse că face bine primindu-mă la ea, dar era clar că trăia permanent sub amenințare. Nu lucra, însă trăia din ajutorul de șomaj. Îmi spusese că iubitul ei o ajuta din punct de vedere financiar, dar era clar că tipul făcea trafic, probabil cu droguri, și că se ascundea la ea cu clica lui de răufăcători. Eu nu văzusem arme cu aer comprimat decât în filme. Începeam să simt o teamă lăuntrică, încercând totuși să mă conving că trebuia să rămân calmă în fața acelor bufoni. Unul dintre ei făcea pe interesantul sub nasul meu, cu culara puștii. L-am înfruntat.

— Hai, joacă-te... Sincer, nu mă impresionezi deloc.

— Da, voi, ăștia din Paris! Ai văzut cum vorbești?

— Vorbesc corect.

A înțeles ce fel de caracter aveam și a încetat. Însă un altul mă privea de aproape, cu un aer afectat, parcă spunând: „O să ți-o trag, parizianco...”

Era clar, ca să mă atingă nu intra nicicum în discuție, dar cum naiba puteam să ies din tărașenia asta fără urmări?

Îmi spuneam: „Leila, ai încurcat-o, sunt zece tipi în rahatul ăsta de apartament, două puști cu aer comprimat care se tot plimba pe aici, ăștia au fumat iarbă, au băut, sunt sticle peste tot, o adevărată groapă de gunoi. Prefer chinul de la părinții mei de acasă decât așa ceva. Cum să fac? Să mă car? Sacul meu este în partea cealaltă a camerei; dacă încerc să-l iau, cretinul ăsta îmi taie calea...”

Am respirat adânc ca să mă calmez și m-am retras, forțându-mă să mă uit la televizor, pentru ca haimanaua să mă lase în pace, dar, când să întorc capul, am văzut o pereche lungită pe jos și în plină acțiune în fața celorlalți. Nu-mi închipuisem niciodată că un asemenea lucru se poate întâmpla. Porumbița imaculată care eram a devenit palidă de rușine și de frică. Mă ustura nasul de la fumul drogurilor, mirosul berii îmi întorcea stomacul pe dos; înconjurată de banda asta de scursuri, eram prizonieră în fața unei scene dezgustătoare. Fata consimțea, bineînțeles, dar dacă tipul ăsta de lângă mine ar sări să mă violeze? Pierdută, înnebunită, am început să mă rog în gând: „Doamne, Dumnezeule, unde am nimerit... te rog sa mă ajuți!”

M-am uitat discret la ușă: era închisă de două ori și nu era nicio cheie în broască.

La doi metri de mine, cuplul indecent tocmai terminase, dar fata rămăsese pe jos și un alt tip venise să continue!

Ce dezgustător! Dacă nu ieșeam de acolo imediat, ceilalți cu siguranță aveau să mă atace. Atunci, m-am ridicat, îndreptându-mă ușor și spunând, în modul cel mai natural cu putință:

— Mă duc la toaletă...

Mâna îmi tremura, când am deschis ușa minusculei băi, am tras zăvorul interior și am

proptit un dulăpior în ușă.

Chiar dacă aş fi crăpat, preferam să crap în această baie, de foame şi de sete, dar niciodată ei nu aveau să mă atingă.

În spatele uşii închise, o voce respingătoare prin vulgaritate mi se adresă:

— O, la, la... cealaltă, s-a speriat... Ei! Frumuseţeo! Deschide-mi uşa, deschide-mi uşa!

Bunul Dumnezeu mă adusese acolo ca să mă pedepsească, eram sigură de asta. Continuam să-i vorbesc aşezată pe capacul closetului, cu capul în mâini.

„Faci asta ca să mă pedepseşti, bine, am înţeles, jur că am înţeles, dar ajută-mă, ajută-mă să ies din mizeria asta!”

Apartamentul minuscul nu avea altă ieşire în afara uşii care dădea spre un culoar imens, la etajul cinci. Eram prinsă în cursă într-un imobil monstruos cu sute de locuinţe cu chirie mică. Era o fereastră în salon, dar nu puteam să mă hotărâsc să sar pe acolo decât în ultimă instanţă, ca să mor, cinci etaje mai jos.

Mă gândisem la asta înainte de a mă închide în minuscula baie, privisem în jos spunându-mi: „Cu atât mai rău, dacă tipul ăsta mă agresează, sar...”

Marea mea groază nu venea de la puştile cu aer comprimat, ci de la violul care mă ameninţa. Ceea ce protejasem din adolescenţă, sacrosancta mea virginitate, dacă o pierdeam în modul ăsta, era oroarea absolută, nu mai aveam altceva de făcut decât să mor. Fugisem de acasă, îl părăsisem pe tatăl meu ca să ajung la asta? Aşadar, el avusese dreptate, lumea exterioară era plină de pericole şi Dumnezeu mă părăsise pentru că fusesem o fiică rea...

Ghemuită pe jos, cu spatele sprijinit de dulap ca să consolidez securitatea refugiului meu, plângeam fără suspine. Paralizată de frică.

— Deschide ușa, hai, nu te speria, n-o să-ți facem nimic... Nu răspundeam. Ei nu mi-au auzit vocea nicio secundă.

Aveam să mor acolo, în liniște, asta era tot, dar nu aveam să deschid ușa nimănui.

Pe urmă, am auzit vocea Minei, probabil trimisă de iubitul ei:

— Leila, vino, hai, e totul bine... nu te speria, ieși de acolo.

Ei i-am răspuns:

— Nu, Mina, îți jur că nu voi ieși.

— Ieși să mănânci ceva.

— Îți jur, nu ies de aici.

Am rămas acolo două nopți și o zi. Două nopți lungi și o zi interminabilă, în timpul căroră ei nu au putut să facă duș, nici să meargă la toaletă.

Ar fi putut să spargă ușa. Dar, mulțumesc lui Dumnezeu, nu au făcut-o. Eram închisă acolo de câteva ore, în prima noapte, și îmi petreceam timpul așezată, când pe jos, când pe scaunul toaletei, apoi deschideam robinetul pentru câteva momente, ca să îmi răcoresc fața, atâta plângeam de disperare și de spaimă. Am sfârșit prin a adormi, pe jos, lângă dulap, epuizată de efortul de a pândi cel mai mic zgomot, pașii, râsetele. Mă trezeam câteodată tresărind, auzeam frânturi de conversație, vocea Minei:

— Nu sunteți drăguți...

Și imediat zgomotul palmelor pe care le încasa în schimb. Nu era decât un zid foarte subțire între salon și baie. Aș fi putut număra fiecare palmă pe care a primit-o de când a început să negocieze eliberarea mea cu banda aia de nebuni.

Pe urmă am auzit clar vocea iubitului Minei, ordonând:

— Dă-mi cheia!

— Ușa este deja închisă!

— Daaaa... Dar dă-mi cheia, nu am încredere.

Le era teamă să nu reușesc să fug cu ajutorul ei și să nu le creez probleme, pentru că văzusem ca

aveau arme.

De data asta, chiar nu aveam nicio scăpare. Noaptea, mă gândisem să mă strecur încet pe ușa ca să încerc să deschid; era cumplit. Eram ca la închisoare și condamnată la moarte în baia aia. O cadă minusculă, o chiuvetă micuță, un prosop, rufe murdare într-un colț, closetul și eu, culcată ca un câine, în fața ușii. Așteptam, pândind liniștea sperată. Dar au făcut scandal toată noaptea fără întrerupere, au apărut zorii, și ei nu încetau să facă o hărmălaie nemaipomenită, să bea și să fumeze, fără să mai pun la socoteală și restul, pe care, din fericire, nu-l mai vedeam.

Și deodată, aceeași voce masculină mi s-a adresat și tipul a bătut tare în ușă:

— Hai, hai, n-ai de ce să te temi, ieși de acolo, nu te neliniști, nu trebuie să-ți fie frică.

— Nu, i-am răspuns, dar în capul meu urlam: „Nu... nu... nu!...”

Mi-a mai fost frică în câteva rânduri, în viața mea, dar niciodată așa. La un moment dat, ei au devenit chiar agresivi; o altă voce, rea, a lătrat:

— Gata cu circul! Ieși de acolo, curvă ce ești! Ce ai? Ne crezi tâmpiți?

Eu tăceam mereu; chiar și când Mina încerca să mă convingă, nu mai deschideam gura. Mă gândeam că toți ceilalți o încurajau. Mi se derulau imagini în minte, eram martorul care trebuia doborât, văzusem puștile, iarba, dacă m-aș fi mișcat, m-ar fi ucis. Singura mea apărare rămânea tăcerea încăpățânată. Nu mai puteam să gândesc, să fiu rațională, nu aveam în minte decât un lucru: „Ăsta e sfârșitul pentru tine, fă-ți rugăciunile, gata, ești moartă”.

Era obsesia mea, eram moartă, orice s-ar fi întâmplat. Dacă mă violau, viața mea era terminată. Dacă mă agresau sau mă omorau pur și simplu, într-un fel sau în altul, eram terminată.

Mă revăd și acum, așezată pe capacul de closet, plângând, plângând, și iar plângând. Mă stropeam

pe față și reîncepeam să plâng. Mă sufocam în spațiul ăla strâmt fără fereastră, de groază, de lacrimi de neputință și de lipsa de aer.

Am petrecut și ziua următoare tot în baia aia. Atâta plânsesem noaptea, încât dimineața am căzut ca un bolovan. Apoi, trezită din nou, am înțeles că sărbătoarea continua și că ei erau încă dezlănțuiți. O noapte, o zi, o altă noapte, închisă cu obstinație, fără mâncare și gata să mor. Încet-încet, parcă paralizam, gura mea nu mai putea articula nici cel mai mic sunet. Chiar dacă pompierii ar fi fost acolo, în spatele ușii, nu aș fi putut striga după ajutor.

În spațiul ăla mic, nu mai eram eu, eu nu eram acolo. Alta era victima acestui coșmar. Iar eu aveam să mă trezesc, obligatoriu, pentru că toate astea nu puteau fi adevărate. Mă insultam în mintea mea, în mod ciudat, incapabilă să deschid gura, ca și cum aș fi devenit mută de groază.

„De ce ai făcut asta? Ești cu adevărat o proastă, ești o nulitate, tata are dreptate când mă face proastă și-mi spune că nu sunt bună de nimic... sunt o proastă.”

Mă forțam chiar și să nu respir, ca să nu fac zgomot. De partea cealaltă, erau asasinii, cu puștile lor. O bandă întreagă de haimanale înfundate cu bere și cu droguri, de joi seara.

Sâmbătă dimineață, epuizată, tremurând, am decis să încerc totuși să ies, fiindcă nu se auzea niciun zgomot în salon. Am dedus că, în sfârșit, erau zdrobiți de oboseală. Era momentul să încerc totul, fie ce-o fi.

Am împins încet dulapul, doar atât cât să întredeschid ușa, și am aruncat un ochi prudent dincolo. Într-adevăr, dormeau cu toții, în afară de Mina, aflată în micuța bucătărie. Ea m-a zărit și mi-a făcut semn să nu mișc. A venit spre mine în vârful picioarelor, s-a strecurat în baie împreună cu mine și a închis încet ușa.

— Nu te mișca de aici, mă duc să caut cheia. O să spun că ies să cumpăr ceva...

A ieșit la fel, a așteptat să încui, pe urmă am auzit-o spunându-i clar prietenului ei:

— Hei! Trezește-te puțin, dă-mi cheile! Vreau să cumpăr niște cornuri pentru micul dejun, nu-i nimic de ros pe-aici.

El a mormăit ceva, vag. Apoi s-a făcut din nou tăcere. Atunci am deschis iar ușa închisorii mele; ea mă aștepta în fața intrării. La prima cheie eram în spatele ei, și m-am dus, alergând ca o nebună, pe culoarul imens, în șosete. Nu am avut nici măcar timp să-mi iau pantofii, pardesiul, poșeta cu actele, banii și schimburile. Geanta era în salon și nu am vrut să risc. Ea a ieșit odată cu mine și m-a tras în fața ascensorului. Acolo, a început să plângă:

— Leila, îmi pare atât de rău, nu voiam să te bag într-o porcărie ca asta.

— Bine, dar asta-i viața ta? Spune-mi! Mina, asta-i viața ta?

Ea nu a răspuns. Nu mai era Mina din timpul vacanțelor pline de soare, cu amicul ei de origine marocană, aparent eliberată de orice constrângere familială. Ea crezuse în tipul ăsta și căzuse în capcana unui mic *dealer* periculos și a bandei lui de ticăloși.

Ne-am luat rămas-bun la parterul blocului. Ea s-a dus într-adevăr să cumpere cornuri pentru haimanalele de sus, iar eu nu știam unde să mă duc, pentru că nu cunoșteam orașul. Nici lucrurile mele nu le mai aveam, nici banii, nici actele, dar cel puțin îmi salvasem pielea. Nu m-am dus prea departe, pentru moment îmi era suficient că eram în aer liber, așa ca m-am așezat pe o bancă, nu departe de imobil. Era lume în cartier, și dacă ar fi venit să mă ia cu forța, aș fi urlat. Dar priveam în jurul meu, derutată. Dacă aș fi luat măcar carnețelul meu cu adrese, când plecasem de acasă, aș fi putut telefona altor amici, pe care-i

cunoscusem acolo. Rașid sau verișoarele sale, Naima și Mona. Rașid era un tip de treabă: divorțat, el se ocupa cu seriozitate de fiul său și lucra, aș fi putut conta pe ajutorul lui. Contemplam cu disperare o cabină telefonică, la câțiva metri de mine. Nu numai că nu aveam niciun număr de telefon în cap, dar niciun bănuț, nici vreo cartelă de telefon.

Eram acolo cam de vreo zece minute, enervându-mă singură că uitasem carnetelul blestemat cu adresele, și cu privirea ațintită pe cabina telefonică, mormăiam singură:

— Dacă ar trece cineva cunoscut pe aici... Ești prea proastă cu-adevărat, biata mea fată, nu ai nicio șansă în orașul ăsta... Orașul ăsta e imens... sunt pierdută în el. Ajuta-mă, Doamne... Fă să treacă cineva pe aici...

Deodată, am văzut silueta unui băiat care intra în cabina telefonică. Nu îmi credeam ochilor. „Rașid? Ar putea fi Rașid? Ce rușine dacă mă duc peste băiatul ăsta și o fi un necunoscut... Dar dacă este el, și eu îl las să treacă...”

M-am apropiat, m-am învârtit în jurul cabinei, m-am uitat bine, era Rașid! Aveam o șansă la nu știu câte milioane să întâlnesc pe cineva cunoscut, și am dat tocmai peste el! „Îți mulțumesc, Doamne! Am un înger păzitor!”

— Da' ce faci aici?

— Eram la Mina.

— La cine?

— La Mina.

— Dar ești bolnavă! De ce nu m-ai sunat?

— Am petrecut niște zile de groază!

— La ea, nu mă mir. Ia-ți lucrurile și să mergem!

— Nu le am, toate lucrurile mele au rămas acolo sus.

— Urcă în mașina mea, așteaptă-mă acolo, mă duc, o să-ți aduc lucrurile. Spune-mi ce ai...

Am așteptat câteva minute doar, pentru că s-a întors repede. Ceilalți erau turbați de furie, când a intrat el. Dar Rașid îi știa din cartier ce hram purtau. Așa că a anunțat liniștit ca venea să ia lucrurile Leilei.

— Cum a făcut să iasă?

— De ce? E vreo problemă?

— Daaa, era o gagică acolo, una din Paris. Mina i-a deschis ușa, dar i-am arătat eu... Nu trebuia s-o lase să plece...

— E verișoara mea.

— E verișoara ta? Mina! De ce nu ne-ai spus că e vară-sa?

Tonul s-a schimbat imediat. Să fii vara unui băiat cunoscut și respectat în cartier însemna să fii protejată. Nimeni nu se atinge de tine, nu se făcea, dacă nu, o pățeai. Când eram necunoscută, eram doar o strică de care se putea profita și, în mod real, în pericol. Mina nu putea face nimic pentru mine. Doar un bărbat pretinzând că e ruda mea putea rezolva problema. Mereu bărbații. Protecția nu poate fi oferită decât de ei. Dar atunci eram foarte fericită că era așa. Rașid era și el un prieten de vacanță, dar el nu avea nimic de-a face cu banda aia de nebuni, doar că era din același cartier.

Un cartier de la periferie, un decor de turnuri aliniate, identice, monstruoase, un labirint de străzi, în care nu aș fi ieșit niciodată singură.

Cartierul meu nu era deloc așa. Nu era un ghetou.

Rașid mi-a recuperat lucrurile, m-a dus la niște prieteni de-ai lui și m-a bodogănit mult în mașină.

— Ai fost complet inconștientă să te duci la fata aia! Îi cunosc pe ăia! De ce nu m-ai chemat pe mine? Ce naiba faci pe aici?

— Am venit în vacanță, asta-i tot. Eu nu știam că Mina trăiește așa...

— Acum o știi!

În sfârșit, stăteam la niște oameni normali, la adăpost, la surorile lui Rașid. Erau fete fără probleme, trăind cu băieți serioși. Toata familia muncea, făceau mici afaceri fără viitor, dar se descurcau în mod cinstit. Ghipsul, presupusa vacanța, fața murdară și lacrimile care mă pândeau fără încetare, i-au făcut să-și dea seama imediat că nu eram deloc în vacanță. Mai ales pe Rașid, pe care îl cunoșteam mai bine. După două săptămâni, el m-a privit în ochi.

— Nu-ți suni părinții?

— Nu, nu, da, nu te neliniști, i-am sunat.

— Leila, tu nu ești în vacanță! Acum o să-mi spui adevărul. Ce dracu' făceai la Mina? Nu la ea se duce cineva în vacanță!

Nu voiam să mărturisesc că alesesem cumva la întâmplare să vin la Mina, dar o făcusem mai ales pentru că ea nu era de origine marocană și, astfel, nimeni din comunitatea mea nu ar fi aflat unde eram.

Atunci m-a apucat plânsul; așa evitam să vorbesc. El nu a insistat.

— Bine, să nu mai vorbim despre asta pentru moment, să ne plimbăm împreună un pic, asta o să-ți mai schimbe ideile.

Nu-mi era foame, slăbeam văzând cu ochii. Dacă părinții mei sufereau pentru că nu aveau vești de la mine, cred că eu sufeream de trei ori mai mult decât ei. Trei sferturi din timp mi-l petreceam plângând. Prietenii mei vedeau că nu-mi era deloc bine, nu mai puteam să le ascund situația mea, cuvântul „fugară” îmi era scris pe frunte. Cum tot nu vorbeam, ei nu m-au lăsat în pace, insistau cu toții:

— Leila, tu suferi, dar și părinții tăi suferă. Trebuie neapărat să le telefonezi. Ce s-a întâmplat?

— M-am săturat, asta-i tot.

— Și noi ne-am săturat să te vedem că plângi atâta. Facem tot ce putem, dar asta nu folosește la nimic. Trebuie să le dai un telefon.

— Nu acum...

Atunci Rașid și prietenul lui m-au dus cu forța la cabina telefonică, mi-au dat o cartelă și m-au închis pur și simplu în interior.

— Cât timp nu le vei telefona părinților tăi ca să-i asiguri că ești bine și ca să te descarci și tu, n-o să ieși de acolo.

Urlam la ei. Îmi era frică în continuare de părinții mei, cu atât mai mult cu cât plecasem de mai bine de cincisprezece zile, de data asta fără să dau niciun semn de viață. Ce aș fi putut să-i spun tatălui meu, fără ca el să mă blesteme? Sau mamei mele, fără ca ea să mă implore să mă întorc acasă?

Pe de o parte, regretam că îmi făceau griji din pricina mea. Credeam că plec departe, refugiindu-mă la o algeriană! Biata de mine, comunitatea se întindea peste tot, și prietenii știau prea bine că o fată fără diplomă, fără cămin, chiar la optsprezece ani, era incapabilă să treacă prin așa ceva fără să rămână cu sechele. Mă simțeam ca o muscă înnebunită, prinsă în capcană sub un pahar. Ea se zbate, încearcă să se ridice spre o ieșire iluzorie din tavan, alunecă pe perete și cade iarăși. Și în cabina asta, eu, musca, eram prinsă în capcană.

Rașid și fratele său îmi voiau doar binele. Ei aveau dreptate, eram incapabilă, ca atâtea alte fete, să fug din casa părintească. Mai mult, ei nu îmi cunoșteau povestea, pentru că eu continuam să nu vorbesc. Și chiar dacă m-aș fi confesat cumva lor, probabil că mi-ar fi răspuns: „Da, te-ai săturat de decepții, dar nu e grav... sunt totuși părinții tăi...”

Să mă mulțumesc să urlu: „M-am săturat” nu era o explicație suficientă pentru ei.

Și la treisprezece ani spusesem: „M-am săturat” după încercarea mea de sinucidere. Am spus-o, de altfel, de sute de ori. Sunt incapabilă să merg mai departe.

Atunci, fiind siguri că îmi fac un serviciu, și o făcuseră deja protejându-mă, cei doi amici mi-au blocat ușa cabinei, două spinări încăpățânate, două

ziduri, îndepărtându-i pe cei care veneau să telefoneze:

— E ocupată! Mergeți la altă cabină...

M-au lăsat acolo aproape trei ore. M-am așezat pe jos, ei s-au așezat de asemenea pe jos, de partea cealaltă. Și la un moment dat îmi venea să râd și să plâng în același timp.

— Hai, fiți drăguți, deschideți-mi ușa...

— Nu.

— Bine. La urma urmei, nu-i rău deloc aici, am două gărzi de corp, nu risc nimic.

— Nu fii sigură de asta, putem să te lăsam acolo toată noaptea, îți blocăm ușa și ne ducem să petrecem în altă parte. Fii atentă, e mai bine decât în baia Minei, cel puțin ai vedere spre exterior...

Tot spunându-mi prostii, făcându-mă să dau dintr-un răs dement în plâns, ei au reușit să mă facă să ridic receptorul.

Mă sufocam de spaimă. „Ce o să le spun?” Singurul lucru care mă liniștea era că la ora aia tata nu era acasă.

Nu exista viață fără familie, fără trib, fără părinți sau protecția unui bărbat. În Europa, o franțuzoaică, o elvețiancă, o belgiancă, albă, de optsprezece ani, care fuge de-acasă are alte resurse, există căminele unor asociații unde se poate refugia, e suficient să meargă să le spună polițiștilor că e bătută de tatăl sau fratele ei, are posibilitatea să facă publică o situație anormală, fără prea mari complexe. La noi, în orice caz în comunitatea marocană, fetelor nu le trece prin cap nicio secundă să-și denunțe familia. Este o rușine de neimaginat pentru cei ca noi. Și ea ne roade, suntem numiți lași, ne descurcăm stângaci, și în cele din urmă renunțăm pentru că nu există niciun refugiu nicăieri. Revenisem la situația de dinaintea plecării mele.

Priveam telefonul albastru, insensibil la panica mea, și nu reușeam să ridic receptorul. Am încercat de trei ori să formez numărul. Prima dată am lăsat

să sune o dată și am pus receptorul în furcă. A doua oară am lăsat să sune de două ori, înainte de a închide. A treia oară am auzit vocea mamei mele:

— Alo, alo, tu ești, Leila?

Am rămas înțepenită. Ea se gândise imediat la mine.

— Alo, Leila, te implor, fata mea, vorbește! Spune-mi că ești tu, spune-mi că trăiești. Leila?

Eu plângeam și ea m-a auzit suspinând. Am reușit să spun:

— Da, mamă, eu sunt.

— Unde ești? Unde ești? Oriunde-ai fi, venim să te luăm.

— Nu, nu, nu o să-ți spun, nu e nevoie.

— Da' unde ești? Spune-mi să fiu liniștită, măcar!

— Nu te neliniști, sunt bine deocamdată, sunt într-o familie, e bine.

Am închis repede, promițând că o să mai sun.

Prietenii mei mi-au deschis ușa, jubilând: câștigaseră. Și chiar mă simțeam mai bine după ce o liniștisem pe mama. Dar nu eram hotărâtă să mă întorc. Bănuiam că tata era furios pentru că nu îi spusese unde sunt și își imagina cine știe ce lucru odios în ceea ce mă privea, adică eventuala prezență a unui bărbat alături de mine, bineînțeles. Autoritatea lui fiind ridiculizată, mă gândeam la minciunile pe care trebuia să le spună ca să-mi explice absența în cartier, fără să pună onoarea „lui” și reputația „mea” în pericol.

Vinovăția asta care nu mă părăsea niciodată... o resimțeam și mai tare fiind departe de el.

Probabil că aveam să mă întorc acasă ca un câine bătut. El avea să-mi deschidă ușa, însă, din punct de vedere moral, rămâneam pe preșul de la intrare.

Nici vorbă de psihologie, nici vorbă de tandrețe, doar tradiția. Nenorocita asta de tradiție autoritară care închide gura rebelilor. Eram vinovată de lipsă

de respect, de fugă, de dezonorare, și Dumnezeu mai știe de ce!

Mă simțeam rău, în mod ciudat la limita isteriei. Aveam nevoie să râd ca să nu mai plâng, și atunci râdeam prea tare, vorbeam prea tare despre orice sau despre nimic. Fetele, considerându-mă eliberată, au decis să mă ducă să petrecem în oraș. O petrecere rezonabilă, care însemna să ieșim din cartier ca să bem o Coca-Cola într-o cafenea din oraș.

Probabil că se făcuse ora zece seara. Totul mergea bine, până în momentul în care, trecând prin fața terasei unei cafenele, am zărit mai întâi o fată bizară, vulgară, machiată, cu fusta până la fese și bustul aproape gol. Nu văzusem niciodată prostituate. Pentru mine, era de pe altă planetă! Prietenele mele nu erau totuși șocate.

— Hai, lasă, este cartierul prostituatelor...

Nu știu de ce am fost atât de șocată.

Dar înainte de a apuca să discut cu ele, un bărbat a venit lângă noi și în treacăt m-a bătut peste fund! La fel și pe prietena mea. Am urlat! Și am început imediat să tremur din tot corpul, pentru ca, în cele din urmă, să leșin. M-am trezit la spital.

Medicul mi-a pus multe întrebări. Făcusem o hemoragie, ciclul mi se declanșase deodată și în mod anormal.

— Ai mai avut probleme de felul ăsta?

— Nu...

— Îți merge bine? Povestește-mi...

— Sunt în vacanță, nu am nimic de povestit.

— Știi că tipul ăsta de probleme se declanșează pe sistem nervos? Ești sigură că totul merge bine? Nu ești stresată? Nu ai avut niciodată spasmofilie, epilepsie, tetanie?

— Nu, nu, sigur nu. Mă simt foarte bine.

— Eu nu prea cred că e așa... Ai slăbit? Mult?

— Nu, nu, nu prea mult.

Mințeam, eram slabă ca un pui pricăjit, nu mâncam, dormeam prost, era probabil vizibil

pentru ochiul format al unui doctor, și nu leșini pentru că un imbecil ți-a dat una peste fund sau pentru că ai văzut pentru prima dată în viața ta o prostituată...

Și totuși... asta s-a întâmplat cu mine. Aș fi constituit un subiect grozav de studiu pentru un student la psihiatrie.

N-am scos niciun cuvânt, nu am profitat ca să cer ajutor pentru problemele mele. Nimic. Undeva, adânc înăuntrul creierului meu, ghiceam că tăcerea impusă vieții mele haotice – copilăria mea traumatizantă, loviturile, tatăl meu – tăcerea asta îmi otrăvea mintea, și corpul meu făcea ce putea strigând din când în când după ajutor. Dar nu sosise încă vremea ca eu să analizez toate astea. În mod paradoxal, rezistam în societate doar păstrând tăcerea în legătură cu nenorocirile mele. Dacă aș fi vorbit, m-aș fi prăbușit.

Nu făceam legătura între frica de viol, obsesia virginității, vederea unei prostituate și insulta unei palme date peste fund! Dacă ar fi vrut cineva să mi-o explice, i-aș fi râs în fața. Eram mereu capabilă să râd de problemele mele. În afară de cele mai grave, asupra cărora păstram tăcerea pentru eternitate. Isterică, eu? Da, și?

„Mă simt bine... sunt în vacanță.”

Un surâs frumos adresat doctorului, un hohot de râs dement alături de prietena mea și pirueta funcționa. Dar nu mai puteam și-mi era teamă să nu mi se întâmple ceva grav.

Am sunat-o din nou pe mama ca să-i spun că voiam să mă întorc acasă, dar că nu aveam niciun ban. Ea mi-a cerut o adresă unde să-mi trimită bani, și m-am trezit în avionul de întoarcere, umilită de acest nou eșec. Tentativele mele de eliberare erau cu adevărat demne de milă.

Consideram că într-adevăr cunoscusem infernul în afara casei mele, dar intram din nou în gura lupului, revenind în sânul familiei. Nu știu dacă în acel moment anume tatăl meu s-a gândit să mă

mărite. Ideea sigur i-a trecut prin cap, dar mai trebuia să se asigure că sunt încă fecioară. Mergeam pe nouăsprezece ani în anul acela, îl dezamăgisem în „ambițiile” legate de viitorul meu de contabil, îl dezamăgisem în toate privințele, se gândea cum să scape de mine, într-un fel sau altul. Dar nu mă gândeam la o căsătorie aranjată, eram prea ocupată cu traiul meu nefericit, cu suferința și, întorcându-mă acasă, mă întorceam într-o gaură de șarpe, era destul ca asta să-mi ocupe toată mintea. Mama m-a strâns în brațe.

— Îți mulțumesc lui Dumnezeu că n-ai pățit nimic...

Tata nu se întorsese de la serviciu. Frații mei erau muți. Am înțeles că șeful familiei dăduse consemnul cu privire la mine, ca de obicei: nu o întrebați nimic. Nu-i vorbiți.

Când s-a întors, i-am spus bună ziua, dar nu mi-a răspuns. Redevenisem inexistentă. Mă omora când se purta așa. Preferam să mă bată decât să mă ignore. Îmi făcea rău, nu-și dădea seama în ce măsură.

Fraza care-i plăcea lui cel mai mult era: „Aș fi preferat să am o sută de băieți în loc de o singură fată”.

Nu mi-am dat examenul final. Dar tata nu s-a dat bătut, el ținea morțiș să-l dau din nou.

M-am gândit: „La dracu’, n-o să-l dau”. Și am zis cu voce tare: „Da, da, îl voi da când începe anul școlar. M-am interesat. Nu te neliniști, înscrierile sunt în septembrie”. Mințeam din nou. Mințim tot timpul, pentru puțină libertate. Suntem gata chiar să jurăm pe Coran. Dumnezeu să mă ierte, am jurat așa de mii de ori. Preferam să mint și să jur ca să mă creadă măcar puțin, mai degrabă decât să mă învinețească în bătaie.

Așa că am promis să mă prezint la examen. Și, în același timp, mă simțeam incapabilă să rămân acasă. Trebuia să lucrez ceva, orice. Indiferent cât de puțin importantă ar fi fost slujba mea, ar fi putut

reprezenta gura mea de oxigen și, astfel, aș fi fost independentă financiar. Așa că m-am înscris la un birou de plasare a forței de muncă. Îi hărțuiam la telefon și mă duceam acolo de două ori pe zi, de frică să nu mă uite. Câteodată, le telefonam chiar înainte ca ei să dea drumul la calculator. Aș fi vrut sa fiu cea dintâi, pentru prima oară.

Chiar dacă ar fi trebuit să mătur undeva, nu mai suportam să rămân acasă. În cele din urmă, am găsit ceva de lucru într-o uzină, la banda rulantă. Nimic spectaculos, tatăl meu ar fi vrut să mă închidă într-un birou, asta era viziunea lui despre reușita în viață; eu nu aveam nicio viziune, îmi băteam joc de viitorul meu, esențialul era să țin piept, să rezist în fața cotidianului. Astfel, aduceam acasă o sumă de bani deloc neglijabilă, pe care n-o putea refuza, așteptând să-mi dau examenul.

A dat norocul peste mine, mi s-a propus repede să lucrez de noapte, de la ora nouă seara la cinci dimineata, tură care-mi dubla salariul. Am acceptat imediat. Dar cum să-i fac pe părinții mei să fie de acord cu așa ceva? O fată care muncește noaptea!

Am început cu mama:

— Te previn imediat, mâine o să muncesc de la nouă la cinci, dacă nu, mă dau afară!

Încă o minciună.

— Dar tatăl tău nu va fi de acord!

— Fie continui să muncesc, fie îmi pierd locul și îl las altcuiva.

Tata a bodogănit, desigur. O fată nu merge singură noaptea pe stradă!

— Tu o să mă duci seara cu mașina și o să vii să mă iei dimineata la cinci! Așa, vei vedea că muncesc și că nu mă distrez într-un bar de noapte!

Chiar era un bar de noapte în cartierul ăla excentric și eu încă nu pusesem piciorul într-unul. Dar îmi doream. Doar ca să văd și să sfidez încă o interdicție. La început, tata m-a tot însoțit, însă știam că într-o zi avea să renunțe și că aveam să pot minți în legătură cu niște ore suplimentare ca

să mă „strecor” cel puțin o dată sau de două ori în acel loc al „pierzaniei”, cu prietenele mele.

Eram obligată să dorm ziua. Ceea ce nu-mi împiedica pe ai mei să mă supună la tot felul de corvezi, acasă. Îi auzeam strigând, trântind ușile, frații mei intrau și ieșeau din cameră, nu-mi respectau deloc odihna, ceea ce mă înnebunea. Eram patru în fiecare cameră, trei frați în „a mea”, deci era imposibil să te izolezi; suportam această apropiere din copilărie, dar devenea din ce în ce mai insuportabilă. Visam atât de mult la o cămăruță doar a mea. La nouăsprezece ani, cea mai mare parte a fetelor de vârsta mea aveau o cameră, o comodă personală, intimitatea lor, chiar dacă relativă.

Eu am suferit întotdeauna intruziunea. Îmi umblau în hârtii, în geantă, în minte, iar acum nu le păsa de somnul meu.

Așa că, chiar fiind trează, mă prefăceam că dorm. Mă culcam la șase dimineața, ei se sculau la șapte pentru școală și la zece în weekend, speram să pot dormi după aceea. Cel mai rău era în weekend și în vacanțe. Lucram și în atunci cu ore suplimentare, ca să câștig mai mult, dar mai ales ca să stau cât mai puțin acasă.

În școala generală sau în liceu, orarul meu era clar pentru părinții mei, dar eu mințeam: uneori nu aveam ore după-amiaza, și orarul real nu era atât de clar cum arăta pe hârtie. Câștigam astfel mici intervale de libertate.

Acum mințeam și în ceea ce privea salariul meu. Îi dădeam o parte tatălui meu, dar nu îi spuneam exact cât câștigam. Ascundeam cu grija „fluturașii” de plată, în fișetul meu de la uzină. Dar, cum aveam, obligatoriu, un cont bancar, tata îmi păstra cardul acasă.

— Nu ai nevoie la lucru de card!

El avea codul meu PIN și, când avea nevoie de bani, îl folosea; la fel și fratele meu mai mare. Ba

chiar a folosit cardul, fără să-mi spună, ca să-i ia cadou unei prietene!

Deși munceam cu îndârjire, câștigam douăsprezece mii de franci pe lună, în ciuda tuturor eforturilor mele, nu am reușit niciodată să pun deoparte măcar o mie de franci. Aș fi putut să dau examen de conducere și aș fi reușit să-mi iau o mașinuță, dar nu ar fi fost numai a mea. Frații mei ar fi profitat imediat de ea. Am renunțat la idee.

Mă apropiam de douăzeci de ani. Continuam să-mi trăiesc viața calm în aparență și, în fine, am reușit să ies la discotecă cu prietena mea Suria, grație ajutorului unui prieten, dintre aceia pe care îi numim „frații mai mari”.

Puteam să avem încredere în el ca să ne însoțească: din moment ce nu îi eram surori, puțin îi păsa de rest!

Mi s-a părut îngrozitor. Zgomotul, fumul de țigară, cea mai mare parte a oamenilor erau amețiți. Atmosfera aia nu mi-a plăcut deloc. Eram dezamăgită și nu mă simțeam în largul meu. Am rămas pe scaune, ca două țărăncuțe tocmai sosite la oraș, ca să observăm fauna nopții. Suria este frumoasă, blondă, cu tenul luminos: ea nu are nimic, în aparență, dintr-o fată de origine maghrebiană, și mereu îi spun că ea are noroc, pentru că fizicul îi permite să evadeze mai ușor în oraș. Cei care nu o cunosc o iau drept franțuzoaică nativă și o lasă în pace. Totuși, în seara aceea ea s-a lăsat agățată, ceea ce ne-a făcut să râdem copios.

Eu nu am dansat, nevoind să fiu ținta privirii altora. Nici Suria. Aveam mai degrabă sentimentul că suntem într-o grădină zoologică unde se agitau animale necunoscute și sălbătice. Dar eram și noi acolo! Am făcut-o și pe-asta!

Pe drumul de întoarcere, mă temeam să nu se întâmple ceva, un accident, iar poliția să nu-i anunțe pe părinții mei...

I se întâmplase așa ceva unei prietene studente, care stătea la cămin, departe de ai ei. Mințise că

avea de recapitulat și spusese că nu putea veni acasă în weekendul de Ramadan. În seara aceea, se hotărâse să meargă într-un bar, și a fost noaptea destinului. A avut loc un accident de mașină și a murit pe drum. Mă gândeam la ea în tăcere: „Dacă nu aș muri ca ea în accident, dacă aș scăpa? Cum m-aș justifica?”

Aveam parte de o aventură, calea unui luptător, și mințeam tot timpul. Suria decisese, de exemplu, să-și facă găuri în urechi în același timp cu mine.

Pentru familie, găurile în urechi sunt ceva tradițional: toate fetițele de origine maghrebiană poarta cercei, aproape de la naștere! Dar, de data asta aventura era să avem două găuri în plus! Pentru a purta câte trei cercei. Am tot vorbit timp de două săptămâni, până ne-am decis. Câte trei găuri... asta era piercing... așadar, ceva rezervat fetelor stricate, la fel ca țigara sau discotecile.

În cele din urmă, hotărârea noastră era luată. Singure, nu am fi făcut-o.

Odată intrate în salon, ne-am jurat reciproc să nu renunțăm.

— Nu fugi?

— Jur! Pe capul meu, pe Coran!

A doua gaură era deja insuportabilă, a treia – o oroare. Am ieșit de acolo cu urechile arzând, roșii, dar eram cuprinse de un râs nebun, nervos. Știam că aveam să declanșez o explozie dacă tata ar fi observat. Suria sughița.

— Știi că o să ți-o iei pe coaja, și totuși îți arde de glumă!

— Ce vrei să fac? Să plâng înainte de a o lua pe coajă? Am făcut o tâmpenie, trebuie să ne-o asumam și să mergem până la capăt.

Așezate pe o bancă, cu urechile arzând, priveam trecătorii, chiar în mijlocul cartierului, tăvălindu-ne de râs.

— Ia privește-l pe ăla, se crede frumos, și nu e decât un țărănoi...

Era gravă aceasta provocare de tipul piercingului, și mi-era teamă, dar, de fiecare dată când îmi era teamă, făceam crize de răs nervos pe care îl transmiteam și altora și Suria – la fel. Era o defulare necesară în existențele noastre nefericite.

Dar trebuia să ne întoarcem. Acasă râdeam mai puțin amândouă, chiar dacă gluma era întotdeauna refugiul nostru.

— Suria, adio, ne vom revedea pe lumea cealaltă, poate acolo sus...

Eu am reușit un timp mai îndelungat decât ea să-mi ascund urechile. Mi-am pus un batic, ceea ce nu făceam de obicei. Mama nu a pus întrebări, ea a crezut că doar o imitam pe ea. Suria a fost descoperită de mama ei după doar două zile! A tras-o de păr și a învinețit-o cu lovituri de picior.

— Cu ce semeni? Ce înseamnă asta, trei rânduri de găuri? Ar mai lipsi să-ți pui cercei și în nas!

Evident, a făcut-o și stricată. Și Suria mi-a telefonat ca să-mi povestească.

A dat peste mama. În cazuri din astea, este ceea ce noi numim între noi „protocolul”, și este foarte important să-l respectăm, nu trebuie să o ofensăm pe mama prietenei, altfel apare riscul de a ni se interzice să ne mai vedem. Saluturile preliminare sunt foarte importante.

— Alo? Ce mai faceți? Copiii sunt bine?... Sănătoși toți? Și bunica de la țară e bine? Transmiteți-i salutările mele, și fraților, și întregii familii...

Discursurile obișnuite înainte ca mama să-mi dea în final receptorul.

— Deci încă nu ai pățit-o! Jură-mi pe capul mamei tale că nu ai încasat-o! Cum ai reușit?

— Mi-am pus un fular pe cap.

— Ți-ai pus un fular pe cap!

Ea nu se gândise la așa ceva. Era nevoie să stăm cu cerceii în urechi cel puțin o lună, pentru cicatrizare. Și într-o zi, în cele din urmă, m-am „prăjit” și eu. Nu mai purtam baticul, mă

mulțumeam să-mi las părul să-mi acopere urechile. Tocmai serveam la masă. Tata m-a privit.

— Ce ai la urechi?

— Nimic...

— Ridică-ți părul.

Mama a scos niște țipete ascuțite, dar, în mod ciudat, n-am mâncat bătaie atunci.

— Dar, biata mea fată, ești îngrozitoare!

Eu aduceam salariul în casă, plăteam chiria, nu ezitam niciodată să le dau chiar bani în plus. Îmi cumpăram liniștea și, dacă mai aveam dreptul la palme, loviturile erau rare, iar coada de mătură rămăsese în dulap.

Suria le încasase peste față, ca în adolescență. O loveau chiar și surorile ei, fete model care nu se arătau în balcon și au rămas cinstite până la căsătorie. Ele nu înțelegeau de ce Suria era atât de diferită de ele.

În ceea ce mă privește, mă îmbrăcam în așa fel încât să trec neobservată, nu mă machiam prea mult, eram întotdeauna foarte discretă. Suria era opusul meu. Înaltă, slabă, blondă cu ochi albaștri, întotdeauna machiată. Purta jeansi mulați. Ea era foarte drăguță, cochetă, ceea ce îi crea o viață de infern sub acoperișul familial, însă o mare libertate de mișcare în exterior.

În timpul acela, noi eram trei prietene de aceeași vârstă, inseparabile: Leila, Suria și Nadia.

Nadia pleca de acasă de pe-o zi pe alta.

Părinții ei erau hagii, făcuseră o călătorie la Mecca. Ea provenea dintr-o familie de patru băieți și trei fete. Prima s-a supus, căsătorită cu forța cu un băiat din deșert, și astăzi umblă cu vâl. Părinții i-au găsit o fotografie cu ea la piscină, în costum de baie, o „rușine” care a declanșat căsătoria. A doua fată se vedea cu un băiat. Ei se iubeau fără să se ascundă și doreau să se căsătorească. Dar părinții se certau unii cu alții. Mama băiatului îi spunea mamei fetei:

— Fiul meu nu se va însura niciodată cu fata ta pentru că e o stricăță, se afișează cu el fără rușine!

Și mama fetei replica:

— Fiul tău a necinstit-o deja, nici nu se pune problema să n-o ia!

Nadia a dispărut din peisaj. Am revăzut-o într-o zi, își câștigase libertatea, însă cu ce preț! Nu s-a căsătorit și are un copil, a rupt orice legătură cu familia ei.

Vorbeam adesea de poveștile astea cu căsătoriile încheiate cu de-a sila.

— Ai văzut, Khadidja s-a măritat cu un țăranoi pe care nu-l cunoștea! Ea care spunea că nu se va mărita niciodată cu un tip din Maroc, până la urmă a dat peste asta!

— În ceea ce mă privește, este clar: niciodată, niciodată, niciodată!

— Îți dai seama? Să faci dragoste cu un tip necunoscut, tu, care îți aperi virginitatea ca o bolnavă!

— Din partea mea *niet* din oficiu... Plec de la el sau mor!

Vorbeam despre asta ca niște puștoaice. Pentru noi, căsătoriile cu de-a sila deveneau ceva ridicol, ca în *Focurile iubirii* de la televizor. Era modul nostru de a combate realitatea, întreținându-ne iluziile reciproc.

A venit vara. Nu mă puteam duce în vacanță, pentru că lucram toată luna.

Le-am dat bani pentru drum, fiindcă tatăl meu era falit, dar tot nu rămâneam singură în casă. Doi frați cu ochii pe mine! Cel mare care trăiește permanent în casă și cel care a făcut mult timp pe „camera” de supraveghere pentru părinții mei și care mă pune la colț cu regularitate: „Suflă-mi în față! Ai fumat!”

Într-o zi l-am surprins pe punctul de a fuma, la baie, el, care pretindea întotdeauna că este pur ca apa de izvor. Prinsese și gustul drogurilor. Dar, în fața părinților mei, era fratele model.

— Ei? Îmi suflă în față acum?

— Da, fumez o țigară, și ce-i cu asta?

— Nu-i nimic! Îți spun un lucru: odată, când o să pot, o să urc pe terasă și o să fumez o țigară, și dacă deschizi botul, îți jur că, dacă mor, mori cu mine!

De atunci devenisem complici. În anul ăla, chiar a mers cu mine la discotecă. Am profitat de acea ultimă vară de libertate ca să trăiesc puțin. Eu eram un kamikaze al familiei, trebuia să experimentez la maximum, aveam nevoie să trăiesc până la limită. Altfel spus, pentru o tânără franțuzoaică nativă, de vârsta mea însemna puțin: trei găuri în ureche, o plimbare la mare, șase seri în bar, unde nici nu flirtasem, nici nu dansasem, și o raită la parcul de distracții, pentru care, de asemenea, existau interdicții paterne. Dar eu adoram „marele opt”! Încercam atunci o senzație de libertate totală, zburam! De ce ne interziceau? Mister.

De vacanțele fără părinți în cărcă, chiar dacă lucram, profitam ca și cum aș fi trăit ultimele mele zile. Telecomanda era doar a mea... Și asta însemna libertate. Singura dată când putusem să privesc la televizor singură fusese când arsesem mâncarea...

Suflul de libertate mă amețea. Am mers până acolo încât am vrut să-mi tai și părul! Suria era sceptică.

— Nu ți-e frică?

— O s-o iau pe coajă, dar ce este făcut... n-o să-l mai pot lipi la loc!

Mi-am oferit luxul unui salon pretențios și am plătit o mică avere. Nu mă mai recunoșteam. Cu părul tăiat nu prea scurt, lins, aveam dintr-odată aerul unei adevărate domnișoare.

Dar la întoarcerea părinților mei am mâncat o mamă de bătaie de la tata, iar mama m-a tras de păr urlând, a fost un adevărat scandal.

În general, trebuie evitat în mod tradițional ca părul să fie în dezordine, astfel că, și tăiat, îl

legam. Există fete cu părul scurt în cartier, dar mamele le disprețuiesc.

— Ia uite-o pe aia, seamănă cu un bărbat!

Părul este simbolul femeii, iar trupul femeii este în sine un delict... Niciodată nu am purtat batic – doar atunci când am vrut să-mi ascund găurile din urechi! – și nu le înțeleg pe fetele care-l poartă acum, deși mamele lor nu-l purtau. Totul e un paradox. Trebuie să ai părul lung, dar să-l legi sau să-l ascunzi! Și, chiar și atunci când îl tai, trebuie să respecti o anumită lungime regulamentară. Dacă în cele din urmă l-am lăsat pe al meu să crească, nu era din supunere, ci pentru că trebuia să plătesc prea des la frizerie!

Totul părea că merge bine în vara celor douăzeci de ani ai mei, dar, în mod ciudat, îi spuneam Suriei:

— Am un presentiment rău.

— Presentiment în legătură cu ce?

Sincer, nu știam. Era o senzație de nedefinit. Poate faptul că mă știam în libertate provizorie și că la întoarcerea părinților mei nu avea să mai fie așa.

Aveam douăzeci de ani... un serviciu, nu visam să mă mărit, nimeni nu vorbea despre asta și, în orice caz, îmi promisesem jurând că nu aveam să mă las dusă niciodată!

Într-o zi, tatăl meu a sunat din Maroc ca să-mi dea vești:

— Ți-o dau pe mama.

Și, odată terminat protocolul despre noutățile de familie:

— Leila, fata mea! Nu ghicești cine a venit aici?

— Nu știu nimic. În orice caz, sunt convinsă că-mi veți aduce pe cap o armată de oameni... și n-o să scap de ei o lună-ntreagă.

— A venit unchiul tău! Împreună cu vărul tău.

— Ce văr?

— Abdel!

— Ah, bine...

Nu-l cunoșteam și nici nu mă interesa.

— Dar nu a venit singur.

— Ah...

— A venit cu un prieten de-al lui care stă în Spania, Mussa.

— Da, și?

— E drăguț băiatul ăsta...

Nu înțelegeam unde voia să ajungă.

— Știi, Leila, ești la vârsta căsătoriei. Nu ai pretendenți care vin să-ți ceară mâna.

— Ascultă, mamă, te opresc imediat! Pretendenții care apar în absența mea și pe care nici nu i-am văzut, nu! Nu pentru mine. În plus, sunt prea tânără, abia am început să lucrez, nu am o situație stabilă. Este *niet*!

— Da... da... de acord... de acord.

Se complotau multe lucruri acolo, pe care eu le ignoram cu totul. Dar, în mod ciudat, nu am asociat presentimentul meu cu această conversație. Nu îmi imaginam că părinții mei ar fi mers până acolo. Eram franțuzoaică născută în Franța, aveam de-acum un act de identitate național; majoră de doi ani, munceam, speram să am într-o zi curajul să-mi găsesc o garsonieră unde să trăiesc singură, nu foarte departe de familia mea, însă singură.

Însă eu reprezentam prada ideală pe piața celibatarilor marocani care visau să trăiască în Franța. O piață a cărei amploare nu o sesizasem încă. O veritabilă organizație perfect legală.

De data asta, nu mai eram musca prinsă sub un pahar, musca era prinsă într-o pânză de păianjen infernală.

POVEȘTILE DE DRAGOSTE SE TERMINĂ...

Mama a început să mă ducă să asist la ceremoniile de căsătorie pe la vârsta de cincisprezece ani, cu avertismentele obișnuite: „Te previn, nu ai niciun interes să te miști de pe scaunul tău, vei rămâne lângă mine, nu vreau să dansezi, nu vreau asta, nu vreau ailaltă...”

Ceremoniile de nuntă sunt o ocazie de a face numărătoarea fetelor gata de măritiş.

Totul se petrece între mame și soacre. Tații, în general, sunt de partea cealaltă a cortinei, păstrând totdeauna privirea pe ring, pentru comentariile importante:

— Uită-te la aia! De la începutul serii, ea e pe ring, încearcă să se facă remarcată!

— Uite-o pe fata lui Moulay, ea a rămas liniștită lângă maică-sa...

Asta-i catalogul gratuit. De o parte, fetele rele, de cealaltă, cele bune, demne de măritat.

Aș fi putut să fac pe fata rea și să mă „remarc”, cum zic ei, ca să evit să mă lege prin căsătorie de te miri cine. Dacă aș fi fost mai prudentă...

Nu-mi era ca aș fi mâncat bătaie, dar nu știam că trebuia să-mi fac griji în privința măritişului. Fără să mai punem la socoteală că „să mă remarc” nu mă caracteriza nicicum. Eu făceam pe nebuna pe ascuns, cu prietenele mele, dar în societate eram genul timid și rezervat.

O nuntă marocană este frumoasă. Este superbă, dar uneori este și reversul a ceea ce se vede. Tranzacțiile au loc în principal între femei. Mai sunt și intermediarele mai mult sau mai puțin reperabile – mătușile sau un fel de verișoare. Dacă, în deșert, un băiat vrea să se însoare, pentru că are nevoie de acte, dar nu este în contact direct cu familii din Franța, el se va adresa unei

intermediare de acest fel ca să-i găsească pe loc o fată de familie bună.

La nunți, Suria, totdeauna neliniștită, era mai atentă la băieți decât mine. Ea ar fi vrut să-mi găsească un prieten ca al ei.

— Îți jur, sunt niște macho...

— Cu atât mai bine pentru tine.

— Oprește-te! Gândește-te puțin la tine.

— Nu pentru asta sunt aici, nu am chef.

Un prieten de-al fratelui meu mi s-a adresat. Mama îl cunoștea, așadar puteam să mă opresc două minute să discut cu el fără să devin obiectul unei note proaste. Un alt băiat a venit să se amestece și el în conversația noastră. Avea o ținută frumoasă, însă nu-l mai văzusem niciodată. Din principiu, nu trebuie să vorbești cu băieți necunoscuți familiei.

Mama privea deja înspre mine. Mă forțam să nu mă adresez decât prietenului nostru, cu capul întors cu totul spre el. Dar celălalt insista:

— Așa, deci lucrezi de noapte?

— Da.

— Și familia ta acceptă să lucrezi noaptea?

— Pentru moment, da, câștig mai mult și așa sunt liniștită, am ziua întreagă pentru mine...

— Nu ești căsătorită?

— Nu, nu, nu sunt măritată.

De data asta am simțit că mama mă străfulgera cu privirea; am scurtat conversația.

— Sunt încântat că te-am întâlnit. Mă numesc Kader.

— Pe mine mă cheamă Leila.

Modul ăsta de a mi se adresa direct, în plină reuniune, mă puneă în încurcătură.

Când părinții sau comunitatea sunt de față, trebuie să pleci ochii și s-o ștergi. Ar fi trebuit să-l las acolo și să nu-i răspund. Fetele, la bucătărie, mă priveau deja. Mai mult, vorbisem cu doi băieți, în același timp, și „reputația” mea începea să

sufere pentru că fumam. Frizam mai mult decât impertinența.

Prietenul fratelui meu încerca să mă liniștească:

— Nu te neliniști, e vărul meu.

Și către Kader:

— Este sora unui foarte bun prieten de-al meu, de familie foarte bună.

Trebuie totdeauna precizate originea, familia, eticheta, marca de fabricație. De „familie bună”, înseamnă în traducere: „De măritat”.

Dacă nu, nu spui nimic, păstrezi tăcerea. În traducere, „nu te gândești la ceva serios”. Eventual subtitlul: „Vezi tu...”

Abdu mă iubea cu-adevărat, mă respecta ca soră a celui mai bun prieten al său. El știa, de asemenea, că aveam gura mare, dar că nu aveam prieten. Eram cuminte fără să vreau. Când îi respingeam pe băieți, nu era pentru a da dreptate părinților mei. Nu voiam să fiu pusă într-o situație susceptibilă de a-mi crea mai multe probleme decât aveam deja. Pentru virginitatea mea, era singurul mod de a o păstra. Îmi era prea frică să nu mă îndrăgostesc de cineva, să mă las dusă cu totul, să-i dau tot cu riscul ca toate astea să se sfârșească prost. Dacă aș fi ajuns acolo, părinții mei ar fi câștigat: efectiv, aș fi fost o stricăță. Și, în fine, nu eram pregătită. Copilăria mea nu îmi permisese să evoluez. Mă temeam sistematic de toți băieții, pentru mine erau toți la fel... adică lași și periculoși.

Așadar, îmi interziceam să mă îndrăgostesc. Nu eram nici de măritat, nici de prospectat. Abdu trata situația în mod firesc, pentru ca vărul său să știe cu cine vorbește. M-am făcut nevăzută în mare viteză, dar mama m-a strigat:

— Leila, cu cine erai?

— Eram cu Abdu! Îl cunoști!

— Da, dar celălalt cine era?

— Vărul lui. Eu vorbeam cu Abdu, mama, nu cu celălalt.

Ea mă privea cu un aer temător.

— Vino să te așezi și evită să te miști de aici.

La nunți trebuie să te așezi și să aștepti să treacă.

M-am dus să mă așez, am observat-o pe fata promisă băiatului căruia îi va oferi „actele”. Toată lumea știa asta. Trebuia să fie a patra căsătorie de acest fel la care asistam. Un fel de formalitate puțin tristă totuși. Din fericire, sunt și celelalte, căsătoriile fericite. Dar nu sunt sigură că proporția este în favoarea ultimelor.

Kader s-a așezat în fața mea, iar eu îl ignoram vădit, în ciuda coatelor pe care mi le dădea Suria.

— Este cel mai frumos tip de-aici, e pentru tine. Îți jur! Nu încetează să te privească.

Frumusețea „tipului” nu mă interesa. Totuși, toate fetele se uitau la el.

Era destul de greu să menții o atitudine indiferentă. Mai ales, nu voiam să-i întâlnesc privirea, nu trebuia să-și imagineze că mă interesa.

Nu reușesc să înțeleg cu-adevărat de ce eram atât de intransigentă. Pe de o parte, visam să întâlnesc pe cineva de care să mă îndrăgostesc, pierzându-mi capul, și mă agățam de speranța asta. Așteptam ca, printr-o minune, un bărbat să-mi apară în față, și eu să nu mă mai controlez. Pe de altă parte, mă forțam să păstrez față de băieți o răceală agresivă. Kader a fost abil.

Tata plecase, rămânea ca Abdu să ne însoțească. Mama m-a trimis să-l caut, dar el mi-a răspuns amabil:

— Eu trebuie să le conduc pe mama și pe surorile mele. Așteptați zece minute, un sfert de oră, și mă întorc!

Astfel Kader s-a folosit de ocazia de a ne fi șofer. M-am dus să-i spun mamei. Și Abdu a adăugat:

— Nu te neliniști, vărul meu o să vă conducă acasă.

Nu m-a mirat că mama a acceptat: în calitate de „văr al celui mai bun prieten al fratelui mai mare...”, Kader avea dreptul la respect total.

Și așa a aflat unde locuiam. Câteva zile mai târziu, la piață, Abdu m-a strigat:

— Leila, Leila, trebuie să-ți vorbesc, de când te caut. Vărul meu Kader e mort după tine. Nu ar fi trebuit să-ți spun asta, însă el vrea tare mult să te întâlnească!

Eram uimită.

— Abdu, ce faci? Ai tupeul să-mi spui că varul tău e mort după mine. Ce-i cu tâmpenia ăsta? Drept cine mă ia?

— Stai! I-am spus că ești o fată de familie bună, el trebuie să te respecte!

— O să vedem.

El mi-a dat numărul său de telefon și mi-a spus:

— Sună-l.

Suria era fericită.

— Ce vrei să faci?

— Nu o să-i telefonez.

— Nu o să-i dai telefon? Și de ce nu o să-i dai telefon? Tu ai văzut cum arată? Are o situație, e delicat. Leila, ce te costă să mergi să bei o cafea cu el? Să bei o cafea, asta nu înseamnă că o să sară pe tine și o să te sărute!

— Nu am încredere în băieți. Tu știi ce înseamnă să ai încredere? Tu, dacă te mai joci mult cu focul, o să cazi într-o cursă, și va fi greu să ieși de acolo.

— Oprește-te! Ție îți e frică!

A reușit să mă convingă.

Voiam să fie un fel de aventură, dar pentru ea, ca să-i dovedesc că nu îmi era frică, pe de o parte, și sperând, pe de altă parte, că se va întâmpla ceva, un gest, orice care să-mi permită să-l trimit pe pretendent la plimbare. O chestie care să mă facă să-i închid Suriei gura: „Vezi, aveam dreptate, e un prostănac”.

Așa că a doua zi nu am dat telefon. M-a sunat el. Atât l-a pisat pe vărul lui, încât i-a dat numărul meu de telefon, împreună cu protocolul de respectat, dacă dădea peste mama.

— Bună ziua, doamnă, Societatea X la telefon, aş vrea să vorbesc cu interimarul nostru, domnișoara Leila Z.

Când mama mi-a dat receptorul, am auzit dintr-odată:

— Buna, sunt Kader... aş vrea să te văd. Pot să te invit la cafea?

După o pauză și după ce m-am asigurat că mama era pe culoar cu o vecină, am pretins că e prea târziu, că trebuia să plec la lucru...

— Stai, te rog, asta s-o spui altora! Începi la ora nouă; e trei după-amiază, nu o să-mi spui că îți e necesar tot timpul ăsta?!

— Am nevoie de timp ca să mă odihnesc... vreau să mai dorm... m-am culcat târziu...

— Oricum, știu unde stai, dacă nu vrei să vin la tine și să te aștept jos, acceptă!

În cele din urmă, am fost de acord să-l întâlnesc în zona neutră. Un loc frecventat de francezi, în mod vizibil albi și „veritabili”...

Dar m-am dus acolo îmbrăcată ca o cerșetoare, ca să-l dezgust. Ca un vagabond bătrân, cu bascheți vechi, un pulover vechi și fără machiaj, cu ochii încercănați de lipsa somnului, cu părul în dezordine, un fel de a-i spune dinainte: „Asta voiai să vezi? A fost inutil să te deranjezi...”

Mereu această voința îndârjită de a mă devaloriza, acest dezgust maladiv de mine însămi, iar băiatul asta era fermecător, nu aveam niciun motiv să nu mă întâlnesc cu el. Viața mea sentimentală a fost distrusă din cauza acestei atitudini distructive.

Îmi spuneam: „O va întinde sau va comite un gest ireparabil, o să spună ceva care mă va determina să-l iau la palme și să ies de acolo pură”.

Eram incapabilă să privesc un bărbat în față fără să mă simt în pericol.

Dar, vai, el s-a comportat bine. Nu aveam nimic de reproșat, nici cel mai mic defect. Conversația s-a învârtit în jurul muncii, până în momentul în care el a îndrăznit:

— Dacă te vei căsători într-o bună zi, cum o să faci? Nu sunt mulți bărbați care acceptă ca soția să muncească noaptea...

— Dar tu, tu ai accepta?

— Nu. Nu mi-ar plăcea să fiu singur seara. La fel și pentru ea, care ar fi singura ziua... în general, asta se termină prin divorț.

— În orice caz, mie mi-e bine așa. Nu am nevoie de un soț.

Tot discutând cu detalii absolut minore și cu subtilități excesive, m-am surprins vorbind cu el. Îmi plăcea cum gândea despre femei. Pentru el, era important să le respecte, pentru că, dacă nu ar fi fost femeile, lumea s-ar fi întors pe dos...

Era primul băiat care îmi vorbea așa. Când a venit momentul să ne luăm rămas-bun, îl pândeam puțin... „Dacă încearcă cumva ceva, îl pocnesc.” Dar nu, n-a încercat nimic.

— Pe foarte, foarte curând sper? a zis, accentuându-l pe „foarte”.

După câteva întâlniri bune, el era tot corect, totdeauna punctual, totdeauna disponibil, amabil și frumos. Ne-am petrecut istorioara de iubire plimbându-ne prin parcuri. Era bine. O poveste de iubire cuminte și liniștită. Ne dădeam întâlniri la parterul casei prietenei mele Suria, și seara reușeam să mă descurc să-l văd un moment sau chiar să luăm masa împreună. El se gândea deja mai departe.

— Ți dai seama? în câtva timp... imaginează-ți, amândoi în mașină, cu cei doi copii ai noștri, plecând în vacanță în Maroc.

Eu nu reușeam să mă văd în viitor. Ideea de a avea un soț și copii îmi crea o spaimă cumplită.

— Stai, stai, mai încet, mă vezi deja cu bebeluși? Dacă-i așa, n-o să meargă.

— De ce ești totdeauna pesimistă?

Inima îmi bătea mai repede când eram cu el și exista mereu riscul că va plesni ceva și voi face o prostie. Atunci deveneam dură. O singură dată era gata să rateze o întâlnire.

— Nu ne putem întâlni, mama are nevoie de mine...

M-a apucat o furie nemăsurată. Doream să-l împing la limita extremă, să am o certitudine absolută a atașamentului său. Și să-l domin, totodată.

— Ascultă, e simplu, eu nu mai pot rămâne mult timp la Suria, vin părinții ei și se vor întreba ce fac eu aici! Așa că dacă nu ești aici jos, la ea, la ora stabilită, îți cauți pe alta. Gata!

Și am pus receptorul în furcă.

Suria a rămas cu gura căscată. După părerea ei eram stupidă. Mă comportam ca o adolescentă capricioasă, și pe dinăuntru nu-mi era bine, chiar dacă îi spuneam Suriei că-mi era totuna dacă venea sau nu. Eu consideram dragostea un fel de război în tranșee, unde trebuia să ies învingătoare.

Dar nu luam lucrurile în derizoriu, ca un clovn care își bate joc de propria nefericire. În seara aceea, pândeam neliniștită prin fereastra mare, spre locul întâlnirilor noastre. Îmi spuneam în gând: „Doamne, fă să vină, asta o să-mi închidă gura”.

O mașină a claxonat și a început să-mi bata inima. Suria mi-a spus:

— Du-te!

— Nu, sigur nu e el! Nu bate el cincizeci de kilometri și-și lasă și mama baltă ca să vina să mă vadă pe mine!

Dar era el. Atunci m-am repezit la ușă, în timp ce Suria îmi striga:

— Biata tâmpită! Vezi bine că ești îndrăgostită!

Refuzam să fiu, doream să las impresia că mă joc și că, de fapt, câștigasem o bătălie asupra

bărbaților în general, constrângându-l pe el să mă asculte.

Mai târziu, mi-am dat seama până la ce punct poveștile de dragoste între fetele și băieții de origine arabă erau falsificate prin minciuni permanente. Aceste întâlniri secrete, ascunse față de părinți, folosirea unor combinații care nu țin decât datorită complicității unor prieteni sau prietene sau a vărului care e la curent, dar nu spune nimic pentru că nu e vorba de sora lui.

Noi reconstituim în cartiere un fel de sate arabe ale timpurilor vechi, în care relațiile între oameni trec printr-un adevărat labirint de ascunzișuri, de lucruri nespuse. Toate astea conduc la o lipsă de sinceritate totală asupra sinelui. Cine sunt?... Ce caut?... Unde îmi este propria identitate?... Aparțin unui tată care nu mă iubește, cum aș putea să mă iubesc eu însămi, și mai ales s-o mărturisesc? Într-o societate care proscribe instinctul de iubire, cum să-ți controlezi acest instinct fără să te îneci într-un ocean de frustrări?

Unele dintre prietenele mele franțuzoaice înțeleg toate astea pentru că ele au crescut cu noi. Dar altele au impresia că noi trăim pe altă planetă și că refuzăm să evoluăm.

Să mergi în centrul orașului într-o după-amiază sau la bibliotecă, asta nu-i ceva extraordinar. Nici să-ți întâlnești prietenul în public. Dar e un lucru posibil pentru ele, iar nouă – interzis. Ele cunosc puțin din infernul nostru, în sensul că se apropie de câteva dintre noi. Dar nu știu nimic din ce se află înlăuntrul nostru, din ceea ce se petrece cu adevărat în căminele noastre.

Celelalte, cele care trăiesc la țară, în case individuale, care nouă ni se par somptuoase comparativ cu apartamentele cu chirie mică, nu înțeleg nimic.

Toate aceste lucruri interzise li se par neimportante. Și dacă ele încearcă să înțeleagă

ceva, noi le punem la locul lor: „Bine, lasă, tu nu ai cum să înțelegi”.

Pentru că ne e rușine că trăim așa. Chiar și față de prietenele cele mai apropiate, tot ne e rușine. E o rușine care ne însoțește pretutindeni. Rușine de condiția noastră, rușine că ne ascundem corpul, rușine de iubirile noastre. În timp ce altele nu fac din virginitatea lor o problemă de stat, cel mai mic sărut acordat sau furat ne fac, intim vorbind, să ne simțim vinovate. Cel mai mic gest de dragoste al cuiva este interpretat ca o insultă la pudoarea obligatorie.

În seara aceea, nu am fost o îndrăgostită franțuzoaică. Kader a venit, eu triumfam asupra lui. Era mândria mea de fată arabă. Dacă mi-aș fi ascultat inima, ea zicea altceva.

M-am întors acasă virgină, în seara aia. Știam că nu aveam să cedez.

A doua zi, nicio veste de la Suria. De obicei, a doua zi după un rendez-vous, ea îmi telefona întotdeauna ca să-i povestesc cu lux de amănunte. M-am decis să sun la mama ei.

— Nu e acasă acum.

Duminică, la ora trei după-masă, nu era acolo? Nu a trecut să mă vadă, nu m-a sunat, ciudat. Spre sfârșitul după-amiezii, tot nu venise. Dar nu am insistat pe lângă mama ei.

Dar seara, cu adevărat îngrijorată, am sunat din nou.

— Nu, Leila, nu e aici, de fapt, s-a dus la sora ei...

Era o confirmare a faptului că se întâmplase ceva. Suria nu se înțelegea cu sora ei, prea rigidă și intransigentă. Îndepărtezi totdeauna fetele în cazuri grave, și obligatoriu într-un mediu sever. Tonul mamei sale indica clar că nu trebuia să mai sun. Peste trei zile, o nouă tentativă, Suria tot nu era și n-am primit nicio explicație suplimentară, bineînțeles.

Încercam să dau de prietenul ei, dar nimeni nu mi-a răspuns; m-am decis să-l pândesc în holul blocului.

A venit repede spre mine.

— Leila, ai vești de la Suria?

— Nu, tocmai!

— Nu ești la curent cu ce s-a întâmplat sâmbătă? Totuși, erai cu ea, nu?

— Da, la începutul serii, da' apoi am plecat. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Am făcut o prostie amândoi.

M-am gândit imediat că s-a culcat cu el și că au aflat părinții. Dar nu era asta!

— Tocmai plecaseși, eu am trecut pe acolo și, cum ea era singură, mi-a zis să urc cinci minute, dar cele cinci minute au trecut repede și a venit fratele ei.

— Ea ți-a propus să urci? Sau tu ai insistat?

— Nu. Ea! Ea mi-a propus să urc!

— Și ai stat cu ea în apartamentul părinților, doar voi doi, singuri?

— Doar cinci minute... Nu făceam nimic rău! Dar a venit fratele ei, așa că m-am ascuns în camera din fund, după ușă. Numai ca Suria s-a speriat atât de tare, încât el a bănuț ceva, m-a găsit și ne-am bătut. Am încercat să-i explic că vreau să mă căsătoresc cu sora lui, dar el m-a aruncat pe ușă afară! Și acum nu știu unde e ea!

Asta era, rușinea. Faptul de a fi intrat cinci minute la logodnica lui în absența familiei sale și de a fi fost surprins singur cu ea. Prietena mea și-a asumat un risc foarte mare. Nici eu nu aș fi făcut așa ceva, niciodată. O fată nu decide singură să deschidă ușa unui reprezentant al sexului masculin. Doar tatăl sau fratele au dreptul să autorizeze vizita unuia străin de familie.

Suria și-a revenit puțin după cincisprezece zile, slăbită cu totul. Tatăl ei o legase de pat timp de cinci zile, întinsă pe burtă, cu picioarele și mâinile legate de niște bare. Îi dădeau să mănânce ca unui

câine, îi era imposibil să se miște sau să se întoarcă, se hrănea ghemuită, și practic nu a mâncat nimic. Dacă cerea să meargă la toaletă, mama ei o insulta:

— N-ai decât să te piși pe tine, asta o să-ți facă bine...

Părinții ei sunt originari dintr-o regiune din Maroc unde poți să-ți strângi de gât fiica pentru onoare. Bineînțeles că ei i-au interzis prietenului său să se mai învârtă pe lângă ea sau chiar s-o privească. Nici vorbă de căsătorie.

Nu numai că au atentat la onoare amândoi, dar, circumstanță agravantă, pretendentul era kabil și algerian.

Mama Suriei avea și ea rațiunile ei ca să-l respingă, rațiuni complet ridicole, dar care, vai! contau.

Sora prietenului Suriei se măritase și, pentru nuntă, mama Suriei făcuse prăjituri, pentru că se cunoșteau cu ele. Și refuzul ei venea acum și din faptul că familia băiatului își bătuse joc de ea, așa ziceau ei.

— Au venit la mine să-mi ceară să le fac prăjituri? Asta a fost pentru ca băiatul lor să o întâlnească pe fata mea! Și toată lumea știa asta, în afară de mine!

Întâmplător, nu a fost așa. Suria fusese cea care se îndrăgostise de băiat, și familia nu știa nimic despre această relație. Și se iubeau sincer.

Altă dezonoare mai importantă era reprezentată de faptul că Suria avusese tupeul să invite un băiat în casa părinților săi, ceea ce făcea să apară îndoiala în ceea ce privește virginitatea sa. O fată care face așa ceva comite un mare păcat. Nu este *halal* să aduci un bărbat în casă, este *halam*. *Halal* fiind ceea ce este permis lui Dumnezeu, *halam* – ceea ce este un păcat. Suria era deci fiica păcatului.

După eliberarea sa, Suria i-a „mâncat creierul mamei sale”. Această expresie înseamnă, în limbaj

de cartier, că a sfârșit prin a o convinge să o ierte, muncind, ca mine, pe perioadă determinată și aducând acasă tot salariul. Și scandalul s-a stins.

Dar Suria trebuia să fie din clipa aceea foarte atentă, pentru că frații săi erau mereu pe urmele ei. Unul dintre ei era cu adevărat nebun, și mie mi-era frică de el, pentru că, dacă mă prindea făcând ceva așa-zis *halam*, fumând sau discutând cu un necunoscut, i-ar fi interzis Suriei să mai fie prietena mea. Nu m-a prins niciodată! Dar, ca să păstrez prietenia mea cu Suria, am dublat numărul persoanelor de care trebuia să mă feresc. Când mă duceam la tutungerie și îl vedeam pe fratele ei, ieșeam de acolo imediat cu „un timbru de trei franci”.

Ruptura mea cu Kader a venit din această imposibilitate de a comunica direct cu un băiat, chiar și la douăzeci de ani. Într-o zi îmi ceruse să-i telefoniez acasă, la o oră anume.

— Bine, dar tu ai interesul să fii acolo, nu vreau să vorbesc cu altcineva.

Din nefericire, a răspuns sora lui. Cuprinsă de panică, am închis imediat, furioasă că puteam să cad într-o cursă din cauza lui. Am sunat imediat din nou, vorbind politicos și în arabă:

— Bună ziua, scuzați-mă că vă deranjez, aș putea vorbi cu Kader?

— Aș putea ști cine vrea să vorbească cu fratele meu?

— Ei, bine, sunt doar o cunoștință de la serviciu. Aș fi vrut să-i cer o informație pentru lucru... nu e acolo?

În momentul ăla am auzit vocea mamei lor de departe:

— Cine e stricata asta care vrea să-i vorbească lui Kader? Cine e stricata asta care se învârte în jurul fiului meu? A luat telefonul și a început să urle: Ce crezi? Că fiul meu se va însura cu tine?...

Am închis sub potopul de insulte. Ea nu mă știa, și nu avea rost să mă prezint, pentru că eram o

necunoscută... Eu nu eram decât o voce feminină cerând să îi vorbească fiului ei! Și i se părea normal să mă trateze ca pe o târfă, în mod gratuit. O fată nu dă telefon unui băiat, este *halam*!

Am rămas în cabină, bolnavă de furie. Sora lui nu mă cunoștea, ea îmi vorbea ca unui câine. Mama lui nu știa nimic despre mine, și mă trata ca pe o târfă! Și băiatul ăsta pretindea că mă iubește și că vrea să se însoare cu mine? Și să-mi facă copii? Și să mă ducă în Maroc în vacanță?

Era sfârșitul lumii. Două familii la cincizeci de kilometri distanță și care nu se cunosc? Inutil să insistam pentru depășirea obstacolului: nu vom reuși niciodată să-i facem să accepte căsătoria. Mai mult, eu nu eram ca origine din regiunea lor. Mama lui mă catalogase deja, iar tatăl meu nu m-ar fi lăsat să trăiesc la cincizeci de kilometri distanță... Dragoste sau nu...

Mă îndoiam că avea să mai îmi telefoneze, și n-am răspuns, l-am lăsat pe tatăl meu s-o facă. Știam că, auzindu-i vocea, avea să închidă. Dar a insistat, telefonul suna din două în două minute, tata s-a săturat. M-a privit chiorăș.

— Începe să fie enervant cu telefoanele astea. Din întâmplare, poate fi cineva care te caută pe tine și închide când dă de mine?

— Nu contează! în afară de Suria nu știu cine ar putea fi! Poale o fi vreo fată pentru frățiori! De ce eu?

Am scos telefonul din priză, pe ascuns. Nu am dormit toată noaptea.

Când a sunat telefonul a doua zi, tata era plecat. I-am spus mamei:

— Lasă, trebuie să fie Suria.

M-am închis în sufragerie.

— Dar ce-i cu tine? Încerc să dau de tine de ieri!

— S-a terminat. Lasă-mă în pace, cară-te, nu mai am chef să te văd.

— Nu poți să-mi faci una ca asta! Nu eu ți-am vorbit așa, ci mama... Și puțin îmi pasă de mama

și de surorile mele! Dă-le-ncolo, nu există... Pentru că sunt singurul băiat, caută să mă protejeze! M-am certat cu mama, i-am spus că nu avea dreptul să-ți vorbească așa, că ești o fată de familie foarte bună! Mama a avut viața pe care a vrut-o. Surorile mele fac ce vor. Eu îmi fac viața pe care o vreau și cu cine vreau!

— Kader... uite, nici măcar nu am început bine și deja primesc insulte... Dacă ne-am căsători, eu aș fi cea care ar suferi...

El avea cinci surori și o mamă în cârcă. Cinci potențiale cumnate și o soacră acră și posesivă. Nu ar fi mers niciodată, trebuia să ne oprim până când nu aveam să-l iubesc și mai mult și să ajung la o respingere a întregii familii.

— Cu tine vreau să trăiesc! Uită de familie!

— Mai degrabă uită-mă tu, Kader... Dă-mi pace!

El a continuat să încerce să mă întâlnească până în vară, când părinții mei erau plecați în Maroc. Ar fi vrut să petrecem un weekend împreună, ca să vedem lucrurile mai clar. Am refuzat. Un weekend singură doar cu el, la cincizeci de kilometri depărtare, era prea riscant, ar fi putut crăpa buba. Dar era greu, atât de greu... Eram tristă și uneori îmi spuneam: „Leila, ești lașă... Ar fi trebuit să vorbești despre asta cu părinții tăi, să le spui că e bărbatul vieții tale. Ar fi trebuit să te impui, să te bați, el părea atât de sincer!”

Dar o dată, o singura dată, am încercat să vorbesc cu mama, și ea mi-a zis:

— E din regiunea asta? Nu e bun, fata mea!

Nici el, nici eu nu puteam alege fără riscul de a face două familii să explodeze în același timp și să rămânem singuri, ceea ce majoritatea dintre noi nu îndrăznesc să facă.

Povestea mea de dragoste nu a durat decât câteva luni, când aveam douăzeci de ani. Inima nu îmi mai bătea pentru nimeni.

Și pentru că refuzasem ceea ce credeam a fi imposibil, m-am regăsit, eu, musca, prinsă în cea mai rea pânză de păianjen.

UN SOT?

Familia se întorsese din vacanță și nimeni nu-mi mai vorbise despreетенții care, zice-se, dădeau buzna la ușa casei noastre din Maroc.

Or, „afacerea” era încheiată dinainte. Mama mi-a spus pur și simplu că aveam să primim un musafir. Tata a adăugat că trebuie să-l primim foarte bine.

Eu am continuat să trăiesc și să lucrez fără să dau nicio importanță acestei povești cu invitatul și, la începutul toamnei, tot nu eram la curent cu nimic.

A venit într-o duminică seara.

Pe vremea aia, micuța „logodnică” a unuia dintre frații mei fusese dată afară de părinții ei din cauza acestei legături cu un musulman. Tatăl meu o găzduia fără nicio problemă, eu nu îndrăzneam să-mi imaginez reacția lui dacă eu aș fi cerut același lucru. De neconceput! Un băiat se poate împrieteni cu o non-musulmană, o fată – niciodată!

Melissa alesese, de altfel, să se convertească, era supusă, se adapta regulilor familiei și-și petrecuse vacanța cu ei în Maroc. Pentru prima dată în viața mea, aveam o prietenă în casă, ea dormea cu mine, din respect pentru buna-cuviință, deoarece nu era încă măritată cu fratele meu. Cu toții o adoptaserăm pe Melissa, eu în special. Împărțeam corvezile cu ea, dar și râsetele nebune.

Într-o zi de sfârșit de toamnă, a sunat telefonul și o voce masculină l-a cerut pe tata.

— Tata, e pentru tine, un oarecare Mussa.

Mama se agita într-un mod neobișnuit.

— Mussa, Mussa, ești sigura ca e Mussa? Este persoana care vine din Maroc.

Acest Mussa își anunța sosirea cu trenul de seară, și mama a vrut imediat să intru în bucătărie ca să primesc invitatul, aparent prețios.

— Mussa este băiatul care te-a cerut în căsătorie în vara asta.

— Ah, bine...

Aparent indiferentă, de fapt eram îngrozită. Până atunci, cererile în căsătorie despre care îmi vorbiseră nu prezentau interes. Eram prea tânără sau, pentru părinți, el nu prezenta interes, așa că eu nu le dădusem atenție. De data asta ceva îmi spunea că această cursă era mai importantă decât de obicei. M-am dus să mă culc ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, tremurând de o neliniște disimulată.

De ce făcea el această călătorie? Poate că părinții mei se pusese de acord cu el fără să-mi spună mie nimic? Venea să mă analizeze de aproape? Să verifice calitatea mărfii? Dacă așa era, trebuia să fac totul ca să-l dezgust. Eram deja în pat, când mama a strigat:

— Leila! Vino să mă ajuți! Trebuie să-l primim.

— Nu, nu te ajut.

— Vino imediat să mă ajuți, Leila! Îți spun să vii să mă ajuți!

— Nu, sunt obosită, lucrez mâine, așa că nu vin.

Mama a făcut ce avea de făcut singură, bombănind, nu voia să-l enerveze pe tata înaintea sosirii necunoscutului la noi în casă. O soție bună nu trebuie să-și enerveze soțul cu povești de bucătărie, asta nu se face. A pregătit singură o masă regală, ale cărei mirosuri le înhalam, din ce în ce mai neliniștită, bravând în fața Melissei:

— Eu n-am niciun amestec! Dorm!

Tatăl meu s-a dus să-l ia de la gară spre miezul nopții, și mama a venit să mă trezească.

— Scoală-te, scoală-te! Trebuie să te îmbraci, să te piepteni, trebuie să-l primești!

M-am răsucit în pat, încet, tot indiferentă, aparent.

— Nu, îmi pare rău. El nu are nevoie să mă vadă, și eu nici atât! Nu.

De data asta, ea a început să urle:

— O să le scoli! Și grăbește-te! Tata vine cu el! Te previn, Leila... o să o încurci dacă nu te îmbraci să-l primești!

Nu o văzusem niciodată atât de stresată pe mama. A uitat să mă tragă de păr, ducându-se ea însăși să se îmbrace. Am strigat după ea:

— Am zis nu!

Melissa s-a amestecat cu delicatețe.

— Leila, poți face un mic efort? Îl vezi, toată lumea se calmează, și după aia spui pur și simplu: „Nu, nu vreau să mă mărit cu el...”

— Tu nu înțelegi! Tu nu îi cunoști... Dacă accept să-l văd, s-a terminat!

— Nu... Ce tot spui?

— Eu știu! Dacă mă vede și mă vrea, s-a zis cu mine.

Melissa era franțuzoaică nativă, chiar dacă decisese să uite asta, vrând să se căsătorească cu fratele meu... În familia ei, nimeni nu ar fi obligat-o să se mărite cu un necunoscut. Sigur, tatăl ei îi ceruse să aleagă: fratele meu sau ușa... Ea alesese ușa, ca să vina la noi. Cel puțin ea putuse alege...

Eu, nu. Tatăl meu mai degrabă m-ar fi închis! Eu știu cum se petrec lucrurile pentru o fată ca mine. Aveam douăzeci de ani, două evadări în spatele meu, eram o revoltată, îmi plăcea să ies, fumam, lucram noaptea, avusesem o tentativă de sinucidere... Nu eram fata perfectă la care visaseră părinții mei. Ei nu își asumau riscul ca pretendentul să-și schimbe hotărârea, voiau să mă „aranjeze” înainte să-mi treacă prin cap ideea de a-mi pierde virginitatea!

În timp ce încercam cu greu să rezist, agățându-mă de pernă, mama îl primea pe nou-venit cu protocolul uzajului înmulțit cu trei, din cauza împrejurărilor.

— Bine-ați venit! Intrați, casa asta este și a dumneavoastră etc.

Eu îmi repetam ca pe o lamentație: „Leila, dacă te arați, s-a terminat pentru tine”.

Nu aveam deloc încredere în capacitatea mea de a spune „nu”. Și știam mai ales că, dacă m-aș fi arătat, părinții mei, dar și pretendentul ar fi luat această apariție protocolară ca o acceptare, fapt care ar fi însemnat că n-aș mai fi putut să dau înapoi.

— Leila, du-te să prepari ceaiul!

Fierbeam de furie neputincioasă.

— Pregătești ceaiul și i-l aduci pe un platou de argint.

Imaginea simbolică a tinerei supuse și bine-crescute, gata să servească primul cretin care i se aduce, pentru că familia a decis așa.

Toată viața mea așa am făcut pentru bărbați. Dar de data asta aveam impresia că mă vând unui bărbat pe care nici măcar nu doream să-l cunosc. Presentimentul meu se concretiza. Toată copilăria mea și toată adolescența ieșeau la suprafață ca o greață. Eram născută să sufăr, asta nu se va termina niciodată, era imposibil să am liniște, era imposibil să-mi trăiesc viața fără ca ei să se preocupe de acea virginitate de rahat! Nu aveam intenția să o vând ieftin, aveam doar intenția să le strig: „Sunt virgină! Dacă aș putea, aș pune un semn roșu! Se va trece pe verde când voi decide eu!

— Pentru moment, nu vreau nimic!”

Dar cum să-i fac să înțeleagă? Cum să le spun: „Nu vă neliniștiți, e acolo, himenul ala, și va rămâne acolo! Nu vedeți că eu sunt pusă cu totul la colț din copilărie? Că nu am chef să mi-o pun? Și în niciun caz nu cu un necunoscut! Lăsați-mă în pace, dați-mi timp să visez, să iubesc, să aleg!”

Părinții mei erau de neclintit la genul ăsta de argumente. Scopul educației unei fete însemna căsătoria! Rolul părinților este s-o mărite. Odată căsătorită, ea devine responsabilitatea soțului ei. Tatăl este absolvit, el și-a făcut datoria.

Nu am putut nici măcar să-mi cumpăr libertatea cu bănuți. Credeam că mă folosesc de salariul meu

ca de o protecție apropiată contra căsătoriei, am ratat.

Melissa mă încuraja:

— Du-te, nu e atât de grav.

Ei îi era frică mai ales ca tatăl meu să nu-mi dea o palmă de față cu toata lumea. Am sfârșit prin a fi de acord cu mama mea, dar, înainte de a mă arunca în gura lupului, voiam să văd fața „celuilalt”.

— Melissa, fă-mi un serviciu, fă un tur al salonului și du-te să vezi ce față are.

— Ce pretext să folosesc?

— Du-te pe balcon, caută ceva pus la uscat, orice, și privește prin geamul colorat...

— Ești nebună, ai văzut ce vreme este? Mama ta mă va întreba ce fac acolo!

— Te rog!

La naiba, geamul era aburit și n-a putut vedea nimic în afară de spatele maică-mii. S-a întors amuzată.

— Ea e înfiptă în fața lui, nu-i nimic de făcut! Ascultă-mă, nu te mai ambala, intri, te uiți, se uită și el la tine, și decizia ta e deja luată, este nu!

M-am hotărât să pregătesc ceaiul de protocol care îmi însoțea intrarea în salon. M-am îndârjit cu o plăcere răutăcioasă să-l fac cât mai amar cu putință, punând de trei ori mai mult ceai negru decât mentă și nu prea mult zahăr. Eram mulțumită de șmecheria mea. El avea să-și spună: „Nu știe nici măcar să facă un ceai”, asta ar fi o bilă neagră pentru mine.

Mama mă obligase să mă îmbrac cu o gandura⁴⁵¹, voia să mă pieptăn și să mă machiez, dar eu rezistasem, părul meu rămăsese prins răzvrătit.

Melissa mă privea amuzată.

— Este într-adevăr dezgustător ceaiul ăsta...

Înainte de a intra în salon cu platoul, cu paharele, ceainicul, prăjiturile, nu știu de ce m-am dus să mă uit la pantofii lui. Ca toți musafirii, el și-i pusese pe culoarul de la intrare. Și acolo... decizia mea, care fusese luată dinainte, a luat

forma unui NU enorm, în creierul meu. „Niciodată.”

Pantofi mici cu șireturi, negri, din piele, cu un gen de împletitura, cu niște găuri mici false pe deasupra. O oroare! Tatăl meu, care era mult mai în vârstă decât el, avea gust în privința „acestor lucruri”! Nu avea clasă, pretendentul! Am văzut imediat cu ce gen de individ voiau să mă aranjeze!

Am revenit imediat în bucătărie, cu platoul meu de ceai prost.

— Melissa, nu e cazul, i-ai văzut bărcile?

— Ești tâmpită! Te-ai uitat la încălțările lui?

Ea râdea cu lacrimi, dar eu nu glumeam.

— Nu e un tip pentru mine. Clar și ferm.

— Dar cum poți să știi, nici nu l-ai văzut! Nu i-ai văzut decât pantofii!

— Pantofii lui îmi spun totul. Sunt sigură că are fața ca pantofii!

— Nu te costă nimic să mergi să vezi și ce față are! Calmează-te, nu te baza doar pe pantofi, e o adevărată nebunie!

— Pantofii lui nu îmi plac deloc, deci nici el n-o să-mi placă!

Eram încăpățânată. Blestemații de pantofi îmi produsese un șoc. Tipul era un mitocan, încălțările îl trădaseră, prăfuite, demodate, informe, nule!

— Melissa, ei au dat peste un sărăntoc din deșert, sărăntocul sărăntocilor! Detaliul mă omoară, asemenea bărci... Ei vor să mă dea după un tip care se plimbă cu astea?!

Mă simțeam deja umilită că trebuie să suport această înscenare din altă epocă, acum era și mai rău, eram devalorizată. Și totuși... dacă aș fi văzut niște pantofi de lux, de la Dior, m-as fi gândit că doreau să mă vândă ca pe-o prostituată unui tip plin de bani! Dacă aș fi văzut niște bascheți, tipul ar fi putut fi catalogat drept „băiat șomer de cartier”, gata să-mi șterpească bănuții ca să piardă timpul prin cafenele. Nu exista vreun fel de

pantofi bărbătești care să-mi placă, nu voiam să mă mărit. Bărbatul visat, pe care aş fi putut poate să-l iubesc într-o zi, nu avea pantofi! Ei erau ireali, la fel ca el.

Sau poate era un prinț desculț.

Ăsta, necunoscutul ăsta care se prezenta la mine ca un tembel, pe el îl puteam vizualiza pornind de la pantofi. Era acolo, coșmarul meu, pantofii mi-o spuneau.

Și părinții mei primiseră perechea asta de bărci-libărci cu salamalecurile de rigoare pentru a-mi distruge definitiv viața!

Simțeam vârtejul care avea să mă aspire, săptămâni și săptămâni de rahat, de infern, de certuri, ca să ajung să spun „nu”. Ei nu ar fi părăsit afacerea mai repede. Dacă mă lăsam prinsă în vârtejul ăsta însemna sfârșitul pentru mine, eu voiam să spun „nu” și încă o dată „nu”... și nu reușeam!

Am dus platoul. Aș fi vrut să vărs ceaiul pe el când s-a uitat la mine, dar nici nu am ridicat ochii, am zis bună ziua întorcând capul, abia mâna atinsă, fără niciun surâs, și am ieșit la fel de sec.

Mama m-a ajuns din urmă la bucătărie, furioasă.

— Exagerezi, ai fi putut măcar să te așezi...

— Să mă așez lângă cine?

— Cel puțin te-ai uitat la el?

— Nu am chef să-l privesc, nu vreau să-l văd!

El m-a văzut? Asta doreai, nu? Punct. Eu nu vreau să-l văd.

Și, într-adevăr, în seara aia nici nu l-am văzut. Pentru un bărbat arab, asta este, în principiu, umilitor. Voiam să-i „sparg biluțele”. Să-l fac să înțeleagă în tăcere: „Hai, cară-te, nu ești destul de bun pentru mine!”

Dar el nu se căra. Dimpotrivă. Și catastrofa lua proporții îngrijorătoare. El venise special din Maroc, deci totul era decis dinainte.

Plângeam în cameră, în fața Melissei, doar ea mă putea înțelege.

— Rahat, m-am săturat! Nu vreau să mă mărit!
Nu vreau să mă mărit!

— Dar nu te neliniști, Leila. Părinții tai au înțeles că e nu, așadar va fi nu.

— N-ai înțeles nimic, tu ești franțuzoaică, ești prea naivă... Tu ai putut să-l alegi pe fratele meu, părăsindu-ți familia, dar eu n-aș putea niciodată să-mi părăsesc familia. Unde-ai vrea să mă duc?

Ea a vrut să ia totul în glumă, să mă amuze.

— Măcar i-ai văzut moaca?

— Nimic, mă doare undeva de moaca lui! Am văzut moaca pantofilor lui!

Făcusem o fixație simbolică cu povestea asta a încălțăminte. De fiecare data când o povestesc, ceilalți râd, și Melissa, de altfel. „Cenușăreasa caută pantofii prințului!”

Eu însămi nu am putut râde de chestia asta decât după cinci ani de coșmar.

Vorbeam singură, învârtindu-mă în patul meu în noaptea aia, ca o nebună: „E de necrezut, nu cred, nu cred, nu cred”.

Apoi am spus o rugăciune, l-am rugat pe Dumnezeu să-mi vină în ajutor. Dar el nu mă auzea, era absent, nu avea niciun mesaj pentru mine.

A doua zi m-am sculat mai calmă. Mă hotărâsem, știind că el avea să stea la noi câtva timp, să mă închid cu cheia, ca să nu existe riscul să dau peste el.

O trimiteam pe Melissa în recunoaștere, înainte de a ieși.

— Du-te să vezi să nu fie pe hol.

Astfel, am reușit timp de două săptămâni să-l evit, în propria casă. Dar Melissa se silea să mă convingă.

— Du-le să-l vezi tu însăși! Spune-i un „nu” hotărât o dată pentru totdeauna! Te înfigi înaintea lui și îi spui verde-n față: „Nu vreau să mă mărit cu tine, acum cară-te!”

De ce nu? De ce eram incapabilă să-l înfrunt pe tip? Nu puteam să-l evit la infinit! Aveam fără îndoială o speranță secretă că părinții mei aveau să renunțe. Că ei mă iubeau suficient ca să înțeleagă atitudinea mea. În fond, ei erau responsabili de venirea lui, era de datoria lor să-l trimită înapoi. Speram... speram cu lașitate.

Pretextam ca lucrez, deși nu aveam de lucru în perioada respectivă. Mă înscriisesem la școala de șoferi, numai ca să evaderez în restul timpului.

După cincisprezece zile, mama a venit să-mi vorbească solemn, ca ambasadoare:

— Tatăl tău începe să se enerveze, trebuie să mergi să-l vezi pe Mussa, nu e un câine, trebuie să-i dai importanță și trebuie să va puneți de acord.

— Să ne punem de acord? Pentru ce?

— Leila, o să se sfârșească rău cu tatăl tău chestia asta!

Frații mei nu-mi erau de mare folos.

— Nu ai de ales! Nu poți lăsa un tip să aștepte așa ca domnișoara să binevoiască să-i vorbească! Nu se face așa ceva!

Și, ca să termine, tata mi-a spus în arabă, semn că nu glumea:

— Ascultă, fata mea, ca lucrurile să fie clare. Sunt cincisprezece zile de când Mussa e aici, cincisprezece zile de când tu îl eviți, cincisprezece zile de când el așteaptă. Acum o să-mi faci plăcerea să intri în salon, să te așezi cu el și să vă puneți de acord.

În ziua aceea nu aveam de ales. Nu puteam să fug, nu m-ar fi lăsat să ies din casă. Nu mă puteam gândi să fug – fără slujbă, fără o casă unde să mă duc – și, chiar dacă aș fi încercat să fug, așa erau cu ochii pe mine, încât m-ar fi adus imediat înapoi, de data asta. Știam că toate faptele și gesturile mele erau pândite. „Camera” obișnuită funcționa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Atunci am făcut tot ce era posibil ca să am aerul unei „târfulițe”, imposibil de căsătorit.

Privirea în jos sau piezișă, ca și cum el n-ar fi fost în cameră. Contemplam plantele verzi ale mamei. Fără niciun cuvânt din partea mea, timp de zece minute, un sfert de oră.

— Păi, atunci, merge, Leila?

— ...

— Știi de ce sunt eu aici?

— ...

— Privește-mă, cel puțin! Uită-te la mine!

Eram invadată de mânie, ură, dezgust, o poftă monstruoasă de a-l insulta: „Cară-te, întinde-o, ieși din viața mea, nu vreau să te privesc, pleacă!”

Dar, dacă aș fi făcut-o, aș fi fost moartă. Tata îmi rezerva o bătaie soră cu moartea, așa cum încă n-o încasasem. Scenariul care urma fusese scris: bătaie soră cu moartea, izolare în casă, iar bătaie – ar fi reușit el prea bine să mă facă să cedez, dacă nu m-aș fi sinucis înainte. Când tatăl meu se enerva, nu știam până unde putea merge. Și îmi era o frică teribilă să nu merg până acolo. Între noi se dădea ultima luptă în momentul acela, el avea arma autorității pe care nu putea s-o abandoneze, iar eu nu aveam nimic să mă apăr. În afară de speranța că îl voi dezgusta definitiv pe acest pretendent și că el va renunța. Și, chiar și în acest caz, de bătaia cruntă tot n-aș fi scăpat. Aș fi făcut de rușine familia, aș fi călcat în picioare onoarea tatălui meu.

Mama a venit după mine în salon. A trebuit să mă uit la el, pentru că stătea înfipță acolo ca să supravegheze cum mă port cu el. Ea s-a așezat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu ton de taifas, ușor, în stilul „haide, vorbește-i, să-ți audă glasul”.

— Păi, Leila, ce-i povestești?

Ca și cum eu și tipul ăsta am fi fost cei mai buni prieteni din lume!

— Nimic special!

Era așezat, ușor aplecat în față, am văzut că era un pic grăsuț, mai mare decât mine. Își arăta bine vârsta, treizeci și cinci de ani. Îl găseam urât și mai

ales idiot să vrea să se însoare cu o fată pe care nu a văzut-o niciodată și să se încăpățâneze când totul în atitudinea mea spunea „nu”.

În mod normal, mândria lui ar fi trebuit să se simtă rănită. Dacă m-aș fi purtat așa cu un băiat din cartierul meu, ar fi reacționat violent. Cu el, aveam impresia că mă lovesc de un perete.

M-am gândit mai târziu... Pe de-o parte, tipul ăsta urma „tradiția”. Chiar dacă o fată refuză, nu ea contează, ci tatăl. Dar, mai ales, el dorea să se căsătorească în Franța pentru a obține cetățenie franceză.

Era înalt, matur, bine făcut și nu chiar atât de urât, în cele din urmă. Demodat, e sigur, dar venea din deșert... avea circumstanțe atenuante. Nu el era cel care putea să mă forțeze să accept, tatăl meu avea s-o facă! El nu era aici decât cu acordul său, el voia să se însoare cu mine, cu binecuvântarea lui. Nici nu ar fi trebuit să-l urăsc pe el, personal. Acest tip a făcut ceea ce alte sute fac în mod regulat. El s-a prezentat familiei, în Maroc, propunând pur și simplu să se însoare cu o „marocană din Franța”.

E teribil să nu poți să te adresezi normal unuia, spunându-i simplu: „Ascultă, te rog, nu, nu îmi face așa ceva, știu că așa e obiceiul, știu ca fetele sunt măritate așa, dar eu nu... Fii drăguț!”

Nu te poți adresa celui ales de tatăl tău astfel. Te va încolți, va insista până ce vei ceda.

Când mă gândesc din nou la toate astea, astăzi, mă urăsc și mi-aș da palme. Îmi spun: „Leila, tu ești într-adevăr prea lașă! În momentul ala, în salon, ar fi trebuit să spui „nu”, cu riscul de a fi luată la bătaie. Ai fi putut să sari pe geam și să fugi! Ai fi putut găsi ceva de lucru, fiindcă tu ai muncit întotdeauna. Ai fi putut să salvezi cel puțin asta, să te măriți cu un bărbat pe care să-l iubești. În loc să fii umilită, considerată un obiect fără importanță, care trece din mâinile tatălui tău în cele ale unui tip necunoscut”. Era, pur și simplu,

un viol această poveste la care mă supunea tatăl meu.

Detestam, în clipele alea, pe toată lumea. Uram acel obicei! De ce m-am născut fată?! De ce nu m-am născut băiat? Îmi doream să fiu arabă, să-l respect pe Dumnezeu, dar ca bărbat! Dacă aş fi fost un bărbat, aş fi putut să trăiesc altfel decât în acest coşmar. Şi niciodată nu aş fi forţat o femeie să se mărite cu mine cu de-a sila!

Simţeam cum se ţese pânza de păianjen în jurul meu. Şi nu era doar un singur păianjen care mă devora, era un trib întreg, familia, verii, cartierul, comunitatea, ei stăteau la pândă unor muşte mici ca mine. Aveau să mă imobilizeze, să mă înfăşoare cu firul lor, să mă transforme într-o mumie, pe care tipul ăla avea s-o devoreze liniştit în seara nunţii.

Îmi era prea greu să mă decid să fug, să forţez uşa, spunând: „Las totul, familia, actele, viaţa mea”. Unde să mă duc? Să mă duc la poliţie? Asta nu-i priveşte pe ei. După câte ştiam, nicio familie din vecinătate nu ar fi avut curajul să mă găzduiască. Nicio asistentă socială nu m-ar fi luat sub aripa ei. Era o problemă privată, lumii nu-i păsa de ea!

Eram cetăţean francez şi eram majoră; dacă mă lăsam prinsă în capcana unei căsătorii cu de-a sila, era greşeala mea. Nimeni n-o spusese încă ferm, dar nu ma îndoiam că, dacă el mă dorea, tipul ăsta, era pentru a avea posibilitatea de a trăi în Franţa cu acte în regulă. Şi toate astea erau acum normale, ceva obişnuit, tradiţional, de ce nu? El le spusese părinţilor mei că puteam să locuim unde aş fi vrut eu... în Spania, în Italia, în Franţa, un mod ipocrit de a-i face să creadă că nu se căsătorea cu mine pentru a deveni cetăţean francez! De asemenea, de a le spune: „Nu o voi repudia...” În ochii tatălui meu nimic nu e mai rău decât o fată repudiată. Era mai bine dacă rămâneam fată bătrână.

Unii se căsătoresc, consumă căsătoria şi, în momentul în care au acte, se cară. Dar el... nu

aveam sentimentul că avea s-o facă așa de ușor. Și, oricum, răul avea să fie făcut în ceea ce mă privea pe mine.

Îl uram. Mă uram, îi uram și pe părinții mei. Era sfârșitul vieții mele de tânără femeie occidentală, recădeam într-o tradiție care se hrănește doar din posibilitățile noi care li se oferă bărbaților: o femeie = acte = ajutor social!

În copilărie încerci să scapi de vechea tradiție a căsătoriilor aranjate de familie, ascuți poveștile altora ca pe niște legende din timpuri străvechi și tot cădem în aceeași capcană. Pentru că roata se învâрте. Ne întoarcem mereu la tradiție. E vorba de a ne căsători noi între noi, dacă este posibil chiar în cadrul aceluiași trib.

Tata m-a chemat în cameră, imediat după această întrevedere. Fără nicio discuție, fără niciun compromis.

— El este alesul și nu un altul, nu ai altă șansă.

Nu mai respiram, mă sufocam de groază. Frații mei au continuat:

— Leila, trebuie să accepți, e un tip de treabă, s-ar fi putut să nu dai peste un bărbat așa de bun. Nu ai de ales...

Și vărul, intermediarul, suna din Maroc. Și ceilalți veri, pe unii nici nu-i cunoșteam, telefonau din toate colțurile Franței. Telefonul suna continuu, toți aveau doar un mesaj: „Este o căsătorie bună”.

Și tata, care mă cunoștea, juca folosindu-se de partea sensibilă a personalității mele. În ciuda a tot ce mi-au făcut, eu îmi iubesc familia. Aș fi vrut să pot scăpa de rădăcini, să tai cordonul ombilical, nu am reușit, și nu reușesc nici astăzi. În ciuda acestei uri care nici măcar nu este chiar ură... tatăl meu rămâne tatăl meu. Și mama e mama mea. M-am născut așa. Eram încă tânără, dar la douăzeci de ani aveam senzația că aveam de două ori mai mult. Pe când o fată de douăzeci de ani are prieteni, iese, ia masa la restaurant, merge la cinema, flirtează

încă, dacă nu e căsătorită, învață, călătorește, se îndrăgostește... eu, după o adolescență frustrantă, aveam dreptul la pânda de păianjen.

Viitorul soț locuia la părinții mei, aici era hrănit și spălat. Nu se atingea de niciun bănuț din economiile lui, se strecura discret, așteptând să aibă, în fine, actele din Franța și restul.

Neputincioasă din cauza furiei, am schimbat tactica. Eu, care nu mă machiam, mi-am „restaurat” fața ca o „stricată”. Contraatac disperat cu ruj de buze agresiv, dermatograf în exces, rimel cât să-mi cimentez ochii și triplu strat de fond de ten. Tot ceea ce reproșam amabil prietenei mele Suria, era acum *lookul* meu, înțelegând prin asta și bluzițe mulate, părul lăsat liber și trei rânduri de cercei.

Mă înfundam tot mai mult, pentru că îi plăceam din ce în ce mai mult. El nu mă considera o târfă. Nici măcar fumul de țigară nu îl făcea să se retragă. Mă duceam să fumez o țigară în holul imobilului, urcam ca să-i dau pe la nas cu mirosul de țigară, coboram din nou ca să mai fumez una, și tot așa... Nu era nimic de făcut.

Mi-a propus într-o zi să mergem la restaurant ca să ne cunoaștem. Am răspuns: „Nu, nu, mulțumesc, am ceva treabă”. Mi-a propus să mergem să bem un pahar, să mergem la bowling, să ieșim unde aș fi vrut eu. „Nu, nu, mulțumesc, am de lucru.”

Îi spusesem tatălui meu, cu lacrimi în ochi: „Fă ceea ce ți se pare că e bine pentru mine”, sperând că el avea să se gândească.

Dacă m-ar fi iubit, l-ar fi trimis pe tip acasă.

Timp de câteva secunde, am crezut puțin că... Dar el m-a luat cu fermitate de umeri.

— El este alesul și nu altul, fiica mea, nu te neliniști, totul va fi bine.

De data asta, mă lăsam cu adevărat în voia a ceea ce dorea el și îi făceam pe plac cedându-i viața mea, viitorul meu. Nici nu știa cât de tare mă

distrugea. Era convins că o face spre binele meu, pentru siguranța mea și pentru onoare, rahatul ăsta de onoare!

Bărbatul ăsta prinsese rădăcini în casă cu binecuvântarea paternă, până la sfârșitul lunii octombrie. Într-o zi l-am întâlnit în centrul orașului. Eram cu Suria, el ne-a invitat să bem o cafea, cu unul dintre frații mei. Am refuzat să mă arăt în compania lui, și, când Suria m-a întrebat cine era tipul, am răspuns: „Un amic de-al fratelui meu... nu e nimic”.

Îmi era rușine să spun adevărul chiar și celei mai bune prietene.

Eu, cea cu gura mare, cea care jurase atâta „eu, niciodată!”... și încă mai speram în nu știu ce miracol. Să-și schimbe părerea, să deraieze trenul cu care mergea, de ce nu...

Melissa își asumase neplăcuta sarcina să-i vorbească, ea încerca mereu să mă consoleze.

— Leila, nu-i un om rău, poate că vei fi fericită cu el!

A sfârșit prin a pleca, pentru că planul era să organizam căsătoria marocană în primăvara viitoare și să revenim apoi în Franța, pentru căsătoria „cu acte”. Nu aveam să fiu prima care venea în fața domnului primar cu ochii roșii. Nimeni nu înșală, așa funcționează sistemul.

Aș fi putut oare să inventez ceva înainte, ca să scap?

Îmi treceau tot felul de idei prin cap, ca să încerc să scap de această căsătorie. Să găsesc un tip, de exemplu, și să mă mărit înainte... Eram cu totul incapabilă să pun în practică un asemenea plan și să fac o asemenea rușine tatălui meu. Ce altceva? Să ofer virginitatea mea primului venit și apoi să mă confesez în fața familiei? De asta eram în stare cu atât mai puțin. Cu prețul acesta, viitorul meu se ducea pe apa sâmbetei. Chiar dacă m-aș fi îndrăgostit cu adevărat, nimeni nu m-ar fi vrut.

Creierul meu nu se odihnea deloc. Zi și noapte, obsesiv, musca se zbătea. Abia se scurseseră zece zile de la plecarea lui, că l-a și sunat pe tatăl meu:

— M-am gândit, cu cât vom face mai repede actul de căsătorie musulman, cu atât va fi mai bine, cel puțin vom fi liniștiți, vom putea face logodna.

Tata se gândea că el se cam grăbește... Dar nu era decât o problemă de bani. Atunci celălalt a zis:

— Eu plătesc drumul, vin să vă iau din Franța, veniți cu mine în Maroc, facem actul musulman de căsătorie și astfel, în ochii oamenilor, dacă mă vad cu ea, va fi corect, ea va fi soția mea, oficial!

Auzeam discuțiile, telefonul era pe hol. Tata nici măcar nu s-a complicat să-mi dea mai multe amănunte.

— Pregătește-te, mergi în Maroc, pleci în cincisprezece zile, cu mama ta!

— Ah, da, de ce?

— O să faceți actul de căsătorie.

— Stai, tată, el a spus că va fi la primăvară. De ce atât de repede? Și frații mei nu vor fi acolo?

— Cu cât facem toate astea mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea, vom fi liniștiți!

Între acest apel telefonic și momentul când am pornit spre Maroc am plâns tot timpul. Două săptămâni... cum să găsesc o ieșire în două săptămâni?

Făcusem o mare prostie comportându-mă așa cum am făcut-o. Viitorul soț și-o fi spus: „Asta, dacă nu o prind repede, o să-mi scape...”

S-a întors în Franța imediat, toata lumea s-a îmbarcat în furgonul familial. El în față, alături de tatăl meu. Mama mea pe bancheta din mijloc, cu unul dintre frații mei, și eu singură, în spate, cât mai departe cu putință.

Am dormit cât a durat traversarea Franței și a Spaniei. Nu puteau să-mi smulgă niciun cuvânt, nu mâncam nimic. Visam la un accident care să ne facă să ne ducem pe lumea cealaltă, acolo unde eu

cel puțin nu mai sufeream. Sau aş fi putut să fiu singura supravieţuitoare... Sau ar fi putut să crape doar el! Familiile l-ar fi plâns, şi eu nu aş mai fi auzit niciodată de el. Văduvă chiar înainte de a fi căsătorită! Înnebuneam, încet, în tăcere, nimic din ceea ce îmi doream în viaţă nu mi se oferea niciodată. Nici dragostea tatălui meu, nici respectul bărbatilor, nici prinţul fermecător pe care îl aşteptam, cel care m-ar fi dus să trăiesc în altă parte, care să împartă totul cu mine, să-mi permită să-mi revăd familia în vacanţă şi în restul timpului... *Să trăiesc!*

Doream ca Dumnezeu să se ocupe de tot în locul meu, să-mi aranjeze cu amabilitate destinul, ca eu să nu mă mai simt vinovată, prizonieră, ne iubită, aruncată în existenţă ca un dop fără importanţă. Dumnezeu era absent mereu, în ciuda rugăciunilor mele.

În maşină, atmosfera părea normală, mai puțin tăcerea mea. Tata se înţelegea bine cu el. Mama era fascinată, mândră. Ei nu au auzit sunetul vocii mele şi nici nu au fost îngrijoraţi din cauza asta. Urcând la bordul vasului la Algesiras, „domnul Mussa” credea că totul merge bine, că este sărbătoare, că va putea să mă îmbrăţişeze, că aveam să facem jocuri de îndrăgostiţi nebuni... Mi-a propus de mai multe ori o plimbare pe punte, cu o privire de amoretat!

— Nu, nu, nu suntem căsătoriţi încă!

Parada prin care eu respectam tradiţia pură şi dură care dorea să spună: „Nu te apropia de mine, nu mă atinge! Puţinul timp care mai îmi rămâne e pentru mine!”

Nu l-am lăsat nici măcar să se așeze lângă mine pe punte, când era un scaun liber acolo. Mai rapidă decât un şarpe, l-am tras pe fratele meu mai mic, care a zburat pur şi simplu în braţele mele ca să aterizeze în dreapta mea.

— E ocupat, e scaunul fratelui meu!

Modul ăsta de a duce o bătălie pierdută era copilăros și disperat. Odată și odată trebuia să accept ca acest străin să mă atingă, să mă îmbrățișeze, să mă ia în patul lui. Dar mai trăgeam de timp... îmi repugna, fizic. Nu era nici urât, nici tâmpit, pentru că înțelesese perfect atitudinea mea și nu a uitat-o niciodată, dar era, pur și simplu, simbolul unui sistem.

Unele femei mi-au explicat că ele învățaseră să-și iubească soții care le fuseseră impuși. Pentru mine, așa ceva era de neconceput. Prea multe constrângeri atâția ani, prea multe interdicții și agresțiuni făcuseră din mine ceva de neatins, fără permisiunea și iubirea mea.

Trecerea prin vamă îți dă întotdeauna o senzație de ridicol. Ca să treci două covoare, în loc de o autorizație pretinsă, trebuie să scoți câteva bancnote compensatorii. O autentică scenă de teatru care ar fi trebuit să mă facă să râd, dar care m-a făcut să intru în priză.

— Mama! Ce nevoie aveai tu să cumperi covoare în Franța? Și mai ales de ce două?

— Pentru logodnă! Unul pentru noi, unul pentru familia lui Mussa! Așa-i tradiția!

— Atunci să plătească tipul!

— Nu poate fi vorba de așa ceva! Și ce urât mi-a vorbit! Sunt bolnavă, dacă mi se întâmplă ceva...

— Oprește-te! Nu o să te zgârii pe față acum!

Aveam chef să bat pe cineva, chiar pe ea, ca să înțeleagă ceea ce numai respectul îmi interzicea să urlu: „Există covoare în Maroc, și sunt mult mai frumoase, de ce ne înnebunești cu porcăriile astea, pe care le-ai cumpărat de la o piață cu trei sute de firfirici? O prostie din material sintetic!”

Dar era covorul „ei”. Tata a sfârșit prin a lăsa bacșișul reclamat. Era obligat, dacă nu, am fi stat acolo ore în șir și – nici vorbă de covoare. Dar și el vorbea și nu mai termina, și căsătoria, și familia, și asta, și ailaltă... L-aș fi strâns de gât, tot așa, ca să înțeleagă ceea ce respectul îmi interzicea să spun:

„De ce toată criza asta, pentru că tu știi că la sfârșit tot o să-i dai banii! E ca un protocol! Ei ne cred bogați pentru că venim din Franța!”

Mama luase de toate, mașina era ticsită: suc de portocale, fructe, bomboane...

Și pe fata ei, în plus, ca pe un pachet!

Mereu protocolul... Odată ajunși, părinții viitorului soț au venit acasă să oficializeze cererea în căsătorie. Soacra era o acritură! Chiar și mama i-a aruncat o privire suspicioasă. Batic multicolor, tatuaje pe frunte, pe nas și pe bărbie. Privirea îi era prefăcută, de viperă care observa lumea: iar de data asta – pe mine!

Tatăl, *djellaba*, pălărie și papuci albi, avea un aer simpatic. Erau oameni înstăriți, dar foarte simpli, și am descoperit în socrul meu un personaj extraordinar, plin de amabilitate și de calm. Și viitorii mei cumnați erau simpatici, nu puteam să le reproșez nimic. Mussa era ultimul din familie de căsătorit. Fratele său mai mare, care tocmai se căsătorise, era deja în divorț, pentru că soția lui nu-i plăcuse soacrei! Semn rău. Era genul de soacră care-și detesta nurorile, pe toate, fără excepție. Am învățat repede secretele familiei, pe această temă. Repudiată o dată, ea avusese șansa să se mărite a doua oară, cu bărbatul ăsta cumsecade, pentru că el era un văr din familie și trebuia să restabilească onoarea. Ea voia să se răzbune, făcând ca fiii ei să-și repudieze soțiile, la rândul lor.

M-a analizat din cap până-n picioare. Aveam impresia că scotocea cel mai mic detaliu al chipului meu, cu ochii ei mici, pătrunzători. Tata era jenat în fața ei, nici lui nu-i plăcea, pentru că își purta răutatea pe față. Pe când socrul meu era opusul, cu un comportament ca la carte, foarte respectuos. L-am iubit pe acest om imediat.

Am spus bună ziua, respectând protocolul. Și apoi m-am strecurat la ultimul etaj al casei, la mătușa mea, ei nu m-au mai revăzut. În orice caz, în astfel de negocieri înaintea semnării în fața

Adulilor^[6], nu cu fata se vorbește. Se vorbește despre bani, bijuterii, covoare, mâncare, dar nu despre mireasă.

Din fericire, trebuia să ne ducem în vizită la bunicul meu din partea mamei, la munte, o ieșire care avea să-mi facă bine, pentru că eu îl adoram pe omul ăsta.

Am petrecut o zi și o noapte în regiunea berberă. Ploua, pe munte drumurile erau pline de noroi, mașina s-a împotmolit, mama și-a scrântit glezna și și-a pierdut o bijuterie... A trebuit să rămânem mai mult decât prevăzuserăm, pe când pregătirile pentru nuntă așteptau! Dacă aș fi fost superstițioasă, aș fi zis că era semn rău.

În noaptea aceea am visat ceva ciudat. Purtam un inel de aur pe inelar. Și în visul ăsta a apărut un bărbat în fața mea, îmbrăcat tot în alb, cu o barbă lungă, albă și cu un turban. Îmi spunea:

— Leila, nu te neliniști, voi fi totdeauna aici, ca să te protejez, orice s-ar întâmpla.

— Tu vrei să mă protejezi, însă e prea târziu.

— Nu te speria, totul va fi bine.

A doua zi dimineața, inelul pe care eu îl purtam pe inelarul stâng înainte de a adormi trecuse pe mâna dreaptă. Probabil îl schimbasem în timpul somnului.

Am părăsit satul bunicului meu cu sentimentul că trăisem, în cele două zile, ultima vacanță a vieții mele. Iubesc acel sat pierdut în munți. Nu aș putea trăi acolo, sunt prea obișnuită cu luxul electricității și al robinetelor de apă potabilă, dar, alături de acest om bătrân și mândru, cu un caracter de fier, mă simțeam protejată.

— E cumsecade bărbatul ăsta cu care te vei căsători?

— E de familie bună, bunicule...

Și acolo respectul îmi interzicea să mă plâng. Nu ar fi putut să mă ajute, eu nu eram decât

nepoata lui, și autoritatea îi revenea tatălui meu, numai el decidea asupra vieții mele.

La întoarcerea în oraș, m-am lovit de realitatea acestei căsătorii blestemată. Mussa trebuia să mă însoțească să-mi cumpăr inelul și alte bijuterii pe care viitorul soț este, prin tradiție, obligat să i le ofere logodnicei sale. Eu eram epuizată de supărare, cei din jurul meu ar fi trebuit să înțeleagă asta, dar toți se comportau ca și cum totul ar fi fost normal. Eram ca un arici în fața tatălui meu, mereu cu speranța că situația avea să explodeze într-un fel sau altul.

— Nu vreau să mă duc cu Mussa, să se descurce! Nu-mi pasă! Nu mai pot.

— Dar cum vrei să faci? Totuși, tu vei purta inelele astea!

— Nu-mi pasă de asta! Faceți ce vreți, nu-mi pasă!

Profitam de protecția mătușii mele, tata o respecta prea mult ca să mă pocnească în fața ei. În plus, și din vina lui eu eram „promisă” unui bărbat, așa că el pierduse dreptul să mă bată, iar celălalt nu-l avea încă...

— Leila! Te îmbraci și mergi cu mine să te întâlnești cu Mussa! Trebuie să te duci să cauți inele!

— Inelul e problema ta? Uite, uite unul, îmi vine bine, să cumpere ce vrea după modelul asta, de nimic altceva nu mă doare!

— Ba o să mergi!

Promisă sau nu, riscam totuși să iau o săpuneală, el era furios și-și dădea perfect seama că mă durea în cot de el. Mătușă-mea mi-a făcut discret semn că trebuie să ascult. Dar am refuzat categoric să fiu singură cu Mussa, pentru cursa asta după bijuterii.

— Toata viața mi-ați împuiat capul că nu trebuie să fiu singură în compania unui bărbat! Am nevoie de un supraveghetor!

Până în ultima secundă voiam să evit pe cât posibil să am vreun contact cu el.

— Te vei duce fără alte comentarii!

Tata m-a împins în taxi, alături de viitorul soț. Stăteam ghemuită în colț, singură cu el, pentru prima dată, și atât de încordată încât mă durea tot corpul. El făcuse un mare efort să se schimbe pentru a mă impresiona – era de nerecunoscut, elegant, își căra chiar o umbrelă, probabil ca să aibă aerul unui gentleman.

Cred că a sesizat tot disprețul pe care îl simțeam pentru el. De fiecare dată când încerca să se apropie de mine, luam un aer de dezgust. El profita de spațiul strâmt din taxi, și eu eram bolnavă din cauza asta. Până acum beneficiasem întotdeauna de un paravan masculin – frate sau un unchi între mine și el. Atâta timp cât nu este măritată, o femeie nu trebuie să fie atinsă de către un alt bărbat. În taxiul ăla, eram prinsă la colț, aproape lipită de el. Dacă ar fi făcut un singur gest, l-aș fi plesnit, știind foarte bine care era sfârșitul acestui simulacru de căsătorie și că nu voi scăpa de ea.

Am avut dreptul de a fi însoțită de o cumnată de-a lui Mussa, o burgheză alintată, obișnuită să comande servitoarelor și care m-a studiat, cu un aer superior: „Ea este soția lui Mussa?”

Ar fi putut să spună la fel de bine: „*Asta* este?” Dacă aș fi putut să-mi descarc nervii pe ea...

Venind din Franța, fiică de muncitor, eu nu eram cine știe ce în ochii acestor oameni, obișnuiți să trăiască pe picior mare. Femeia asta era profesoară, tatăl ei, rector de universitate, un fel de intelectuali „caviar”, în fața unei puștoaice de cartier, mai obișnuită să spele vasele decât să fie servită în farfurii de argint.

Totuși, datorită mie Mussa avea să obțină un bun mai prețios decât platourile de argint ale familiei sale. Acte pentru Franța!

Nu puteam să înghit nimic: cu cât se apropia momentul, cu atât mi se strângea inima. Nu am putut lua decât două guri de ceai înainte de „turneul” cu bijuteriile. Misiunea: să găsesc inelul

care îmi place, dar, mai ales, care îi place cumnatei! Nu ești niciodată liberă cu adevărat să alegi, nimic nu ne aparține. Trebuie totdeauna ca un cadou să placă altcuiva. În realitate, cumnata era acolo, am înțeles repede, pentru ca eu să cost cât mai puțin cu puțință. Poate că viitorul soț o fi fost el bogat, dar zgârcit era în mod sigur! De fiecare dată când vedeam câte o bijuterie care îmi plăcea, era nu. Atunci mi-am spus: „A, mă vrei! O să-ți blestemi zilele! Pregătește-ți portofelul!”

Bijutierul îmi spunea prețul, și eu făceam o față lungă.

— Nu aveți altceva? Chiar puțin mai scump, nu asta e problema...

Mussa aștepta, mai retras, iar cumnata făcea mutre în fața unui inel de patru mii de drahme.

— Nu, e demodat, ia-l mai curând pe acesta. Ea încerca pur și simplu să-i economisească două mii de drahme. Dar eu o țineam pe a mea, așa că am schimbat bijutierul, și în fața următoarei vitrine, cumnata alegea.

— Nu e rău, ăsta, să întreb de preț. Așteptați-mă acolo!

A ieșit cu un aer decis.

— E perfect!

Dar eu mă strâmbam cu dispreț în fața vitrinei.

— Sunt dezolată, nu-mi place deloc.

Era o mare bucurie să-i fac să se învârtă ca proștii, amândoi. Prinsă în joc, făceam pe „diva”. Să plătească prețul cel mare, banii erau punctul sensibil al acestui mic război de bijuterii între el și mine. Singurul teren unde puteam să câștig, pentru că el era un adevărat avar.

Eram mulțumită de mine. Am ales unul dintre cele mai scumpe, un solitar pentru inelul de logodnă și o verighetă cu briliante. Aproape șase mii de drahme înseamnă mult în Maroc, mai mult decât o zestre!

Îmi era greu să fac mai mult. Dar aș fi putut să merg la Cartier! El mi-ar fi spus cu siguranță:

„Întoarce-te la mama ta...” Mai erau și brățările, și cerceii. Am luat șapte brățări din aur, din cele care costau cel mai mult, o alta enormă, și cercei asortați. Papuci și caftane de toate culorile, brodate cu aur. Cu cât exageram eu mai mult, cu atât se lăcomea el mai mult. În ceea ce mă privește, după tradiție, eu trebuia să-i ofer o verighetă. Îmi spusese ră asta verișoarele mele, dar eu special nu îmi luasem bani la mine.

Și, bineînțeles, un bun musulman nu trebuie să poarte inel de aur, el trebuie să se mulțumească, discret, cu o verighetă de argint. Am ales aur de două sute de drahme, în loc de argint de treizeci de drahme... și a trebuit să plătească el însuși, pentru că:

— Îmi pare foarte rău, nu știam...

La întoarcerea la mătușa mea, i-am lăsat acolo fără să le spun la revedere sau mulțumesc. Am fost într-adevăr odioasă.

În acea noapte nu am putut dormi, am plâns în brațele mătușii mele care plângea și ea:

— Nu vreau să mă mărit.

— Dacă aș putea să te ajut...

A doua zi, mă durea cumplit capul. M-au forțat să mă duc la coafor și la baie turcească. M-am dus singură, în ciuda tuturor regulilor. Doream măcar puțină singurătate înainte de scena finală care avea să mă lege de acel necunoscut.

Apoi m-am refugiat iarăși la mătușa mea, acolo pentru moment eram în siguranță. Mama se ocupa de musafiri. Auzeam chiuiturile, pe soacră-mea care râdea în hohote; toata lumea era mulțumită și găsea ciudat că eu mă izolam așa și că eram tristă.

Atunci m-au clasat în categoria fetelor pudice, virgina emoționată că avea să-și părăsească părinții. Era mai practic decât să pui întrebări în legătură cu suferința și cu refuzul meu, prea vizibile. Eram oaia dusă la sacrificiu în ziua de Aid: după ce mă închiseseră într-un țarc, ei aveau să iasă cu cuțitul și să mă înjunghie.

Totul se făcea fără mine, normal. Logodnica se pune la adăpost, ca o comoară de neatins. Nu se arăta publicului decât în ultima clipă. Mussa a venit să stea lângă mine. Jenată, mătușa mea a ieșit din cameră, și el a încercat să mă îmbrățișeze.

— Nu, îmi pare rău, nu suntem căsătoriți încă.

— Nu te înțeleg... dar o să-ți treacă.

Părea puțin agasat, dar a plecat, și am putut să plâng din nou, dezgustată. Credea că mă cumpără cu bijuterii, probabil că și-o fi spus: „Am plătit... pot s-o ating!”

Când a venit tatăl meu să mă vadă, la rândul lui, l-am implorat, sărutându-i mâinile, fruntea, picioarele, m-am aplecat în genunchi pe jos:

— Tată, te implor, nu vreau să mă mărit... Tată, nu vreau să mă mărit... tata, nu vreau să mă mărit!!

Și plângeam, prosternată la picioarele lui ca o sclavă în fața stăpânului, era ultima linie dreaptă, înaintea ireparabilului.

„Nu te neliniști, fiica mea, totul va fi bine.”

A plecat, fără să fi manifestat cea mai mică emoție. Nu mă iubea. Nimeni nu mă iubea. Mă gândeam din nou la Kader, care mă iubea, el, și pe care eu, ca o idioată, îl respinsesem, de frica de a nu mă complica cu o soacră acră, de frica de a nu-i înfrunta pe părinții mei în legătură cu o mică problemă legată de locul de naștere... Soacra care mă aștepta jos avea să îmi scoată peri albi, și fiul ei la fel.

Kader... nu aș fi fost în starea asta dacă ar fi fost el jos, el era frumos, tandru, atent, și eu aș fi fost fericită...

Așteptam, singură, în colțul meu să vină să mă caute cineva, seara târziu, îmbrăcată, coafată ca o păpușă scoasă din cutie.

Sufeream o depersonalizare totală. Nu mai eram eu. Mergeam până acolo încât îmi venea să spun că adevărata Leila a murit. Nu mai era decât un fel de fantomă. Mătușile, verișoarele mele mă

însoțeau cu chiuiturile lor. Verișoara mea cea mică ținea o lumânare mare aprinsă. Am lăsat ochii în jos, nu reușeam să privesc oamenii din jurul meu.

Toată lumea mă studia cu atenție, se uitau la caftanul, la bijuteriile pe care le purtam – cele pe care tata mi le oferise, nu le purtam încă pe cele ale noii mele familii. Și femeile numărau bijuteriile, apreciau probabil astfel prețul pe care îl pune un tată pe fiica sa!

Pentru momentul ăsta, mama despachetase tot. Brățări, inele, nu aveam atâtea degete pentru toate. Henna pe mâini și pe picioare. Mă împodobiseră, dar puțin de tot, pentru că refuzasem ceremonialul obișnuit. Dacă aș fi urmat protocolul, ar fi fost muzică, cântece, fete dansând în jurul meu.

Trebuie să fii fericită ca să apreciezi sărbătoarea somptuoasă a unei ceremonii marocane.

Adulii au citit Coranul. Își instalaseră deja fotoliul în locul unde cu trebuia să semnez în registrul actelor de căsătorie. Nu aveam nimic de spus. În fața lor nu era vorba decât despre a semna o hârtie. O blestemată de hârtie în fața acestor judecători abilitați să încheie actul de căsătorie, singurul document valabil în Maroc.

Totul este consemnat dinainte în limba arabă: „Fiica lui cutare se declară celibatară, virgină, și astfel devine proprietatea fiului lui cutare, cu o dotă de...”

Opt sute cincizeci de drahme pentru mine. Se presupune că o drahmă e un euro. Nu valoram prea mult.

Tatăl este întrebat: „Acceptați să dați fiica acestui bărbat?”, „Sunteți de acord cu suma de opt sute cincizeci de drahme?”

„Soțul declară că logodnica este fecioară după câte știe. Semnați aici!”

Asta este o afirmație despre care bărbații nu au niciodată nicio certitudine. Și dacă soția nu este fecioară, ea fiind la a doua căsătorie, faptul trebuie consemnat ca o tară: „Soția nu este fecioară”.

Eu găsesc această precizare odioasă.

Tatăl fericit semnează, pe urmă fiica, niciodată mama. Și, în sfârșit, soțul. Mi se întinde un pachet de bancnote, este zestrea, pe care aş avea chef s-o arunc în fața lui Mussa.

Când mă gândesc acum la scena asta, mă întreb întotdeauna: „De ce în momentul ăla, ultima ta şansă, nu te-ai ridicat să-i dai la naiba pe toți? «Nu-l vreau pe bărbatul ăsta!»”

O întrebare care mă va urmări toată viața.

Mussa a semnat cu un surâs de mulțumire.

Mie îmi tremurau mâinile când a trebuit s-o fac, la rândul meu. Și fotografia și-a făcut treaba. Nu trebuia, mai ales, ratat acest moment. Eram distrusă. Unul dintre picioare îmi tremura singur, nu mai puteam să-l controlez. Mă simțeam goală pe dinăuntru, niciodată nu mai simțisem un asemenea neant. Corpul meu era viu, dar în interior eram moartă. În timpul ședinței foto obligatorii, cu toți membrii familiei, trebuia să mai fiu și ipocrită și să surâd, și eu nu puteam s-o fac. În fotografie nu se vede decât o față în lacrimi.

Ceremonia a durat până la ora patru dimineața. M-am schimbat, ca să port unul dintre caftanele oferite de Mussa, cu papuci brodați în aur. Aveam patru domnișoare de onoare care mă înconjurau. Și femeile glumeau:

— Leila, tu o să ne faci doar fetițe. Știi ce se spune? Se spune că o viitoare mireasă înconjurată de fetițe îi va da soțului ei fetițe. Mama ta a făcut doar băieți, tu o să faci doar fetițe!

M-au instalat pe un fotoliu așezat pe o masă acoperită cu o față de masă albă, iar el era lângă mine, pe un alt fotoliu. Regele și regina zilei, pe tronul care li se cuvine.

El mi-a pus inelul pe deget, mi-au întins laptele și curmalele, simbol al bogăției și al fertilității.

Și a fost singura clipă din acest coșmar când am putut schița un surâs tâmp. Soțul trebuie în mod

normal să mănânce delicat puțin din curmala pe care i-o întinde soția lui. El a înghițit tot, bufonul asta. Mi-am stăpânit un râs nervos, nebun, pentru că lacrimile amenințau să se amestece cu el.

Această primă ceremonie mă lega definitiv de omul ăla, eram terminată, măritată cu adevărat; totuși, totul mi se părea fals și ireal, poate pentru că aveam încă dreptul să-l resping și să-mi păstrez virginitatea până la celalalt ceremonial, imensa recepție pe care aveau să-o organizeze părinții mei, la vară. La sfârșitul căreia mă aștepta o noapte a nunții fără dragoste.

LOVITURA SORTII

Aș fi putut să fiu cea mai fericită dintre fete și dintre tinerele căsătorite dacă, la naștere, aș fi înțeles iubirea pe care o avea tatăl meu pentru mine.

Din adolescență, mi-am petrecut viața încercând să-l fac pe tata să înțeleagă că, în respectul religiei noastre – pentru că noi suntem credincioși – putea să aibă încredere în mine. Îmi era greu să ajung la asta: „Lasă-mă în pace, dă-mi pace, nu am nevoie de un ochi care să mă spioneze fără încetare ca să știe cum îmi înnod parul, cu cine vorbesc și ce lenjerie port!”

Ca Suria și atâtea alte fete, simțeam apăsând pe condiția mea angoasa permanentă a feminității. Corpul femeii este un păcat de la naștere, o fată nu există în mod real în ochii tatălui său decât fiind servitoarea casei, prizoniera camerei și pachetul-cadou învăluit în virginitate pentru bărbatul pe care el îl va alege. Din fericire, nu făceam parte dintre cele obligate să poarte vâl sau care aleg vâlul ca să fie liniștite, dar viața mea fusese un infern dintotdeauna. Luptasem zadarnic, eram căsătorită.

Îmi era atât de rușine, încât nu spusesem nimic nici celei mai bune prietene, nimănui, și la întoarcerea în Franța am continuat să trăiesc ca și cum eram încă necăsătorită.

Totuși, eram cu totul prinsă în capcană prin contractul de căsătorie semnat în fata Adulilor. În Maroc este încă nevoie de autoritatea bărbatului ca să divorțezi. Soțul care își repudiază soția o dă afară fără venituri și fără statut social, disprețuită de ceilalți, câteodată privată de propriii copii – ea trebuie să suporte „rușinea” familiei și a comunității sale.

O lege nouă tocmai a apărut în 2004, prin hotărârea regelui Mohammed al VI-lea: ea

autorizează divorțul solicitat de soția unică, cu garanția păstrării drepturilor sale. Dar în momentul căsătoriei mele, nu era cazul.

Admițând că eu refuz să-mi revăd soțul impus, ceea ce în principiu era posibil (cu condiția să-l conving în acest sens pe tata), Mussa putea să înceapă în Maroc o procedură numită „întoarcerea în căminul conjugal”. Aș fi căutată, și în ziua când aș vrea să merg să-mi revăd familia în Maroc, să-mi petrec vacanța, m-aș vedea strânsă cu ușa la vamă, târâtă în fața judecătorului, și Mussa ar putea să vină să mă recupereze, să mă închidă la părinții lui cu forța sau să mă repudieze.

Asta este ceea ce numesc eu „pânza de păianjen”, un labirint din care încercam cu greu să ies.

Mussa suna cu regularitate acasă, ca să sondeze terenul și să facă pe soțul.

— Cum merge?

— Bine.

— Nu ai nevoie de nimic?

— Nu.

Mai ales nu aveam nevoie de nimic din partea lui. Îmi trimitea scrisori de dragoste, în franceză, cu „te iubesc”, „îmi lipsești enorm”... O franceză foarte bună, convențională, destul de ridicolă și de protocolară. Când venea scrisoarea, tata mi-o dădea cu solemnitate, și mama insista:

— Trebuie să-i răspunzi lui Mussa! Nu se cuvine să nu-i răspunzi! Îi va face plăcere să primească vești!

Îi răspundeam în patru rânduri, câteva cuvinte ridicole, o hârtie pliată în două.

„Totul e bine, familia te salută, ciao!”

Eram liniștită cât timp el era departe, eu lucram din nou în fabrică și într-o zi mi-am făcut curaj și i-am spus Suriei că sunt măritată. Mă îndepărtasem puțin de ea ca să evit să-i spun, dar noi ne împărtășiserăm întotdeauna nefericirile, precum și fericirile, și familia mea încerca acum, sub

pretextul că eu eram măritată, să ne îndepărteze. Încercau să o devalorizeze în ochii mei, „reputația” ei nu mai era compatibilă cu noul meu statut.

— Mamă, eu ies...

— Unde te duci?

— Să iau puțin aer, asta-i tot!

— Să nu întârzii și să nu te duci nicăieri anume!

Ce frază drăguță. „Să nu întârzii.”

Eram cu adevărat programată, dar nici nu mai căutam să-mi bat capul cu asta. Suria locuia la cinci minute de mine, în cartier.

— Leila, ce ți s-a întâmplat? Ai fost bolnavă?

— Nu, nu, necazuri cu părinții. Nu s-a schimbat nimic!

— Totuși, nu am mai avut vești de la tine.

— O să-ți explic, e mai complicat.

Înainte de a putea discuta în liniște, într-o convorbire particulară, trebuia să consacru cinci minute de protocol obligatoriu pentru mama și surorile ei.

Suria îmi șoptea noutăți despre amicul ei, pe care tot îl vedea, pe ascuns. Eu rămâneam tăcută în fața poveștii detaliate a vieții sale duble și, în fond, o invidiam că avusese curaj.

Eram foarte atente să nu fie cineva la ușa camerei sale și să asculte. Era unul dintre jocurile preferate ale părinților ei, acela de a asculta ce vorbesc fetele.

Suria era bine și muncea, își luase permisul și-și cumpărase o mașină. Era maximumul de libertate. O ascultam, spunându-mi: „Uite... eu sunt moartă, pentru mine toate astea s-au sfârșit! Ea o încurcase, dar a depășit criza, iar eu nu.”

— Ești ciudată, Leila, cu adevărat ciudată. Da' ce ai? O să te hotărăști să-mi spui ce ai? Te-ai schimbat, și expresia ta s-a schimbat! De obicei, comunică, glumești. Am impresia că nu mai ești Leila pe care o cunoșteam eu.

Nu știam cum să încep să-mi mărturisesc înfrângerea.

— Știi, am fost plecata în Maroc.
— De ce nu mi-ai spus? Și de ce te-ai dus acolo iarna?

— Păi... în fine... m-am căsătorit.

— Stai, repetă mai încet...

— Suria, eu m-am căsătorit.

— Îți bați joc de mine?

— Nu, Suria, m-am măritat.

Și am început să plâng de rușine. Tocmai spuseseam că „eu” mă căsătorisem, ca și cum eu aș fi vrut asta și nu că „părinții mei mă căsătoriseră”. Dar ea nu era tâmpită.

— Dar de unde ai găsit tipul? Nu mi-ai vorbit niciodată de el!

Am mers mai departe cu minciuna.

— Era un tip pe care îl vedeam în fiecare vară, ieșeam un pic cu el și am reînceput să ne vedem anul acesta și pe urmă, iată... m-a cerut în căsătorie.

— Daaaa, da' tu nu mi-ai vorbit niciodată despre asta...

— A fost o poveste de vară, dura de mult timp.

M-a privit ridicând din sprâncene, încercând să se convingă că era vorba despre iubire, dar eu nu pronunțasem cuvintele magice, și-mi curgeau lacrimile, în ciuda voinței mele.

— Dar ești bucuroasă, totuși?

— Sigur, sunt bucuroasă.

Este teribilă rușinea asta care ne țintuiește-n loc. Rușinea de a fi bătută, rușinea de a fi închisă, rușinea de a fi căsătorită. Rușinea de a-i minți pe oamenii fericiți. Rușinea de a nu găsi curajul și mijloacele de a spune: „rahat” și de a trânti ușa la douăzeci de ani.

Suria a părut că mă crede și nu a mai întrebat nimic.

Și când mama ei a văzut urmele de henna pe mâinile mele și inelul pe deget, nu s-a putut abține să nu jubileze în fața fiicei ei:

— Ah, felicitări, te-ai căsătorit? O s-o sun pe mama ta s-o felicite! Ai văzut, Suria? Ai văzut-o pe Leila, ea s-a căsătorit!

Cu aerul că spune: „Despre ea, cel puțin, nu se va putea vorbi nimic rău, ca despre tine”.

Tatăl Suriei era în permanență la moschee, el nu vedea nimic din ceea ce făcea fiica lui în timpul zilei, dar seara o hărțuia cu toate amănuntele: machiajul, îmbrăcămintea, coafura, iar frații ei îi țineau isonul. Unul dintre ei o supraveghea în mod oficial, de când ea fusese legată de pat, pentru vinovăție gravă, și trăia mereu în alertă din cauza lui. Dar Suria nu avea același caracter ca mine, noi nu avuseserăm aceeași copilărie și, în cele din urmă, ea supraviețuia destul de voioasă în aceasta lume de inchiziție.

— Leila, nu te înverșuna!

Aceasta era formula ei favorită, atunci când eu mă înverșunam de mulți ani, gata să-mi pierd mințile. Voiam să rămân „domnișoară” cât mai mult timp cu putință, și asta mai ales la uzină, mă mințeam pe mine însămi, așa cum respiram. Chiar când Mussa a venit, pentru două luni, la noi acasă, eu îl consideram ca fiind inexistent. Cam în genul unui văr de familie. Mama îmi spunea mereu:

— Du-te să-ți vezi bărbatul!

— Dar încă nu sunt măritată cu el. În definitiv, virginitatea când trebuie dată?

— În ziua căsătoriei.

— Atunci îmi pare rău, nu sunt încă măritată cu el.

— De acord. Și, mai ales, fii foarte atentă, nu-i dai nimic înainte de ziua căsătoriei. Dacă încearcă să-ți spună că ești nevasta lui, să nu-l asculți.

— Nu, nu, nu-ți face griji, mamă.

Încă o contradicție. „Du-te să-ți vezi bărbatul, dar, dacă el vrea să fii nevasta lui, atunci, nu!”

Dacă părinții mei erau de acord cu mine asupra acestui punct, măcar o dată, aceasta era pentru că soțul cu acte mai putea să-și schimbe atitudinea

după ce ar fi profitat de mine și putea să mă repudieze. În timpul acelei perioade, acest argument îmi permitea să mă țin departe de el. Pentru că el nu s-a reținut de la a-mi propune să dormim împreună.

— Tu ești soția mea acum, dacă o facem acum sau mai târziu este același lucru...

În ziua aia am devenit sadică!

— Ai vreun sentiment pentru mine?

— Da...

— Dragostea ta este atât de puternică, încât ai fi gata să-mi săruți picioarele?

— Da, sunt gata să-ți sărut picioarele, tot ce vrei...

— Atunci, fă-o, ce mai stai?

El a făcut-o, bufonul! Maică-mea tocmai a intrat în salon, chiar în acel moment.

— Îți dai tu seama? Un om care îți sărută picioarele te iubește cu adevărat foarte mult!

Biata mama. Eu nu credeam nici o singură secundă în acea așa-zisa dragoste a lui Mussa. Dar în acea vreme, și o spun spre dezvinovățirea lor, părinții mei nu-și imaginau că el nu mă lua în căsătorie decât pentru acte, el le ținea același discurs ca mie: „Ea este cea care va alege dacă vom trăi în Franța sau în Maroc”. Deja nu mai pomenea de Spania, unde spunea că lucrase. Eu n-am știut niciodată ce făcuse el mai înainte; în orice caz, nu avea permis de ședere acolo.

L-am trimis să doarmă unde pofteste, dar el revenea adeseori la atac, și cum o fată nu vorbește despre „acest lucru” cu tatăl ei (ar fi „rușinos”), el știa că eu nu mă voi plânge. Trebuia să mă descurc singură ca să lupt împotriva avansurilor sale.

— Nu sunt încă soția ta, deci nu te atingi de mine! În ziua căsătoriei, dacă mama ta îmi cere să-i arăt sângele, eu ce fac?

— Dar nu, nu-ți face griji! Eu sunt cel care hotărăște, și nimeni altul.

Din fericire, nu eram prea des singuri. Eu lucram în continuare, dar numai ziua. Nu mai exista muncă de noapte; pontam în alternanță, o dimineață sau o după-amiază. Dimineața plecam la ora patru și jumătate și reveneam acasă la ora unu și jumătate. După-amiaza, plecam la ora douăsprezece și nu reveneam decât la nouă seara. Dar de îndată ce el revenea la atac, perspectiva faimoasei „nopti a nunții” mă teroriza. Mă gândeam cu groază, ca întotdeauna, la nenorocirea care mă aștepta.

Nunta în Maroc, cu o mare ceremonie și cu o recepție, era prevăzută pentru vacanță, pentru că părinții mei n-au avut iarna timpul de a o organiza. Recepția de nuntă costă întotdeauna o avere la noi, familiile se îndatorează în mod tradițional pentru a o face de neuitat. Pentru anumite fete, este posibil ca aceasta să fie cea mai frumoasă zi din viața lor. Dar în starea de spirit în care mă găseam, nu vedeam din acest ceremonial decât părțile negative.

Toate detaliile sunt supuse unor cercetări amănunțite: mireasa, mirele, cum s-au întâlnit, cum sunt mâncărurile, bijuteriile, rochiile. Invitații vor să știe totul pentru a povesti după aceea. Ești criticat în permanență, orice ai face. I-ai putea servi în farfurii de aur, că ei vor găsi întotdeauna ceva de spus, până la modul în care s-a tăiat pâinea.

Ei disecă tot. Dacă mirele sau mireasa sunt necunoscuți comunității, e și mai rău. Sunt examinați de-a fir a păr. El e frumos, ea e urâtă, sau invers. Este un bărbat frumos, ea e urâtă e moartea. Iar familiile sunt evaluate după banii cheltuiți.

Astfel se construiesc reputațiile, ceea ce s-a spus despre o căsătorie circulă de la o familie la alta, bârfele curg gărlă. Și, de asemenea, se vorbește mult despre meritele mamelor. Căci ele sunt acelea care au responsabilitatea „vitrinei”.

„Îți dai seama, femeia cutare a făcut o nuntă jalnică! Eu, în locul ei, sincer îți spun, nu aș fi făcut absolut nimic, pentru că, cinstit vorbind, a fost un circ toată seara...”

Sau: „Ea a făcut-o în stil franțuzesc, ar fi fost mult mai bine să nu facă nimic!”

În stil franțuzesc, înseamnă o anumită formă de simplitate; în stil marocan nunta părea scoasă din *O mie și una de nopți!*

Așteptând marea ceremonie de sfințire care duce spre noaptea nunții, am rezistat, așadar, cu ușurință presiunilor sexuale ale soțului „de hârtie”, dar în cele din urmă „am clacat”. Adică, m-am prăbușit nervos. Declanșarea crizei s-a produs în urma unui trist eveniment. Una dintre prietenele mele din copilărie și-a pierdut tatăl, un om pe care eu îl respectam enorm. Cu ocazia vizitei de condoleanțe, m-am găsit pentru prima oară în prezența unui mort. Îl cunoșteam pe acest om de la nașterea mea. Am avut sentimentul că o lume veche, făcută din toate speranțele, dispărea odată cu el.

Familia unui defunct primește întotdeauna multă lume, se servește ceaiul într-un du-te-vino neîncetat de vizitatori și toate fetele ajută la aranjarea veselei. Fără să-mi dau seama, m-am apucat să aranjez, să spăl, să șterg, ca o disperată. De îndată ce apărea un pahar, simțeam nevoia să spăl, să spăl, să spăl. La un moment dat, mi-am zis: „Simt că înnebunesc!”

Nimeni nu-și dădea seama că-mi era rău, începeam să am amețeli, aveam impresia că mă sufoc, simțeam nevoia de a lua aer.

Încercam să râd de indispoziția mea cu o amică.

— Mina! Mi-e rău de tot. Parcă m-ar fi dopat ca pe cicliști!

Ea râdea, dar mă găsea albă la față... M-a tras în holul casei ei pentru a-mi permite să mă odihnesc, dar, așezată pe scară, m-am simțit din ce în ce mai

rău. Capul mi se îngreuna, devenea prea greu ca să-l pot ține drept.

— Mina, nu mi-e bine, nu mi-e bine...

— Încetează, încetează, mă sperii.

A început să glumească, vorbind despre *djin*, despre spiritele morții care îmi furau mințile...

Am fost cuprinsă dintr-odată de un râs isteric, cu senzația foarte certă că pierd controlul cu realitatea, eram nebună, îmi pierdusem mințile, picioarele nu mă mai țineau, fusesem distrusă, de asta dată nu mai puteam rezista ca să trăiesc, ajunseseam la capăt.

Mina, cuprinsă de panică, văzându-mă descompusă, m-a dus în casă. M-am dus în baie ca să-mi dau cu apă pe față, mergând ca un zombi, cu umerii grei trăgând după ei acest corp care nu voia să mai suporte capul.

Ridicând acest biet cap deasupra lavoarului am avut senzația, deși nu mă mișcasem de pe locul meu, că o rafală de vânt mă proiecta de perete și mă făcea să cad la pământ. Era de o violență incredibilă. Și atunci am căzut, chircită în poziție de fetus, incapabilă să vorbesc, în timp ce strigam! Aveam certitudinea că gura mea nu mai e la locul ei, ci se strâmbase! Acest lucru m-a traumatizat cel mai mult. Ca și faptul că nu-mi mai simțeam picioarele. Era o criză de tetanie, prima din viața mea; a durat tot restul zilei și o noapte întreagă, pentru că nimeni nu a chemat doctorul.

Au crezut că eram victima unor spirite. Imamul a citit din Coran, aruncau apă peste mine în timp ce eu deliram, toată lumea mă credea posedată...

În delirul meu vorbeam efectiv despre morți, zicând că erau în jurul meu, că trebuia, așadar, să-i împiedice cineva să-mi ia sufletul.

Privind în urmă, mă gândesc că, în mod inconștient, doream să mor în acel moment, să fiu eliberată din această viață care îmi refuza pacea și fericirea vârstei mele! N-am încercat să înțeleg mai mult, nici să fac psihologie de trei parale, ar fi

trebuit să mă îngrijească un medic, și asta era cu desăvârșire exclus. Spiritele nu pot fi vindecate de către medic...

Mina mi-a povestit toate astea, pentru că eu nu-mi mai amintesc nimic, afară de acea tornadă care m-a proiectat la pământ, lăsându-mă fără picioare, cu gura strâmbă, cu corpul chircit.

Când m-am trezit, eram încă terorizată de faptul că am cunoscut o asemenea oroare, speram să nu o mai re trăiesc niciodată. Dar, vai! A revenit mai târziu.

Mă credeam nebună. Îmi era rușine să mă duc la medic pentru că el ar fi pus întrebări, ar fi încercat să afle ce nu mergea în viața mea, și el îi cunoștea pe părinții mei, întreaga familie. El nu știa că ei mă măritau cu forța și mă temeam ca părinții mei să nu fie rău priviți dacă el ar fi diagnosticat că „răul” era pricinuit de ei.

Mă închideam eu însămi în rușine și umilire, incapabilă să-mi închipui că cineva din afară ar putea să mă ajute și să mă salveze. Acesta este lucrul pe care nu-l înțeleg francezii care nu sunt musulmani. Ei fac apel la medicină – în cazul meu s-ar fi evocat o reacție psihosomatică, o depresie, o lipsă de calciu și de magneziu sau necesitatea unui ajutor psihologic – în vreme ce familia mea se afla încă la o distanță de miliarde de ani de a concepe așa ceva. Noi suntem încă, din nefericire, hrăniți cu *djini*, cu descântec, cu drăcovenii care invadează corpul femeii care se revoltă.

Criza mea nu purta niciun nume medical, la acea dată. După părerea mea, eu înnebuneam pur și simplu, după părerea familiei mele, duhurile malefice îmi voiau pierzania.

După studierea cazului meu, anturajul a tras concluzia: ea este logodită, nu este încă măritată, deci n-ar fi trebuit niciodată să intre în casa unui mort. O fecioară este o pradă ușoară pentru duhurile malefice. Ele vor să o posede. Se spune

chiar că un duh poate „lua în căsătorie” trupul unei virgine.

Există duhuri bărbați și duhuri femei. Se spune că fac orice le trece prin cap! Despre unul care a înnebunit și are nevoie de un psihiatru se zice: „Săracul este posedat”. Ține de cultură. Există psihiatri în Maroc, dar numai pentru marii nebuni, pentru cei care sunt internați în azile psihiatrice. Ceilalți, cei care sunt deprimați de moarte, în stadiul de a nu mai vorbi și de a vrea să moară, aceștia sunt posedați.

Astfel încât pe mama mea au învinuit-o celelalte femei: „De ce ai lăsat-o să intre? De ce ai lăsat-o să sărute mortul pe frunte?”

A trebuit să încetez să mai lucrez, nu mai puteam. Devenisem anorexică, nu mai beam nimic, făceam crize de nervi de două, trei ori pe săptămână, atunci m-am hotărât să mă duc la un medic, aproape pe ascuns. Motivul: oboseală.

Verdictul: depresie. Antidepresivele m-au ajutat să-mi revin într-un mod amuzant. Pluteam. Deci nu mă mai preocupam de nimic. Mă simțeam bine în lumea mea pufoasă, mă durea-n cot de restul oamenilor. Dormeam tot timpul, eram mulțumită, dar deloc lucidă, eram aeriană. Și am mai slăbit. Rămăsesem numai piele și os. Le spuseseam părinților mei că medicul mi-a prescris vitamine. O depresie nervoasă n-ar fi putut accepta. Și mă temeam că tatăl meu ar fi putut să-mi interzică acele medicamente, acea poțiune magică care mă elibera. Pentru el, un antidepresiv era un drog. Nu concepea că un om poate fi deprimat.

Atunci eram obligată să mint, să ascund pilulele care mă ajutau să nu înnebunesc. Dar eram atât de distrusă, că nu-mi dădeam seama de nimic. Și într-o zi am făcut o criză absolut dementă.

Părinții mă instalaseră în camera lor, ca să fiu liniștită. Acea cameră blestemată care îmi aducea la suprafață amintiri umiltoare. Și oameni care defilau prin casă, ca la o muribundă, sub pretextul

de a afla noutăți despre mine. Voiau să vadă cu ochii lor dacă duhurile m-au devorat sau nu. Eram, așadar, culcată și, culmea nenorocirii, tocmai în fața mea, rochia de mireasă era atârnată pe un cuier lângă ușă. În jurul meu erau etalate toate cadourile de nuntă pentru acea faimoasă dimineață când deveneam femeie.

Priveam fix rochia de mireasă care costase foarte mult. M-am dus în bucătărie, ca un zombi, am luat un cuțit... Voiam să omor rochia aceea! Dar mama m-a văzut și a venit după mine în cameră. Aveam deja rochia în mână, ca să o sfâșii, când ea mi-a ținut brațul, chemându-l și pe tata în ajutor. S-au adunat cinci sau șase ca să mă domolească, ținându-mă de picioare și de mâini. Eu loveam cu palmele tot ce apucam, nu mai vedeam limpede, nu voiam decât un singur lucru: să sfâșii scârba aia de rochie de mireasă! Să moară și să nu o mai văd!

De astă dată, eram în mod evident victima magiei negre. Treceam de la duhurile rele la „blestem”; acel blestem care stăpânește peste noi toți și despre care toată lumea vorbește în șoptă, convinsă că există. Nu se știe cine mi-l aruncase, trebuia să mă încredințez în mâinile unui exorcist, omul capabil să mă scape de el.

O mulțime de oameni se declară sau sunt declarați victime ale unor „blesteme” diverse. Cine le arunca? O soacră care vrea să se debaraseze de nora ei, o servitoare care vrea să se mărite cu patronul ei... În acest domeniu există destule alegeri. Eu nu știam pe cine să bănuiesc.

Dar era limpede pentru anturajul meu că adevărata Leila nu mai exista. Nu mai reușeam să-mi controlez nici creierul, nici corpul, un diavol le luase în stăpânire.

Între timp rochia de mireasă a fost pusă la adăpost, salvată în ultimul moment și, în cele din urmă, m-am calmat și apoi am adormit de epuizare. Dar mama mi-a povestit că m-am sculat

în timpul nopții și că ea m-a găsit pe balcon, gata să sar peste balustradă. Din fericire, mă supraveghea. Tatăl meu a încuiat balconul și nu m-au mai scăpat din ochi.

În aceeași zi tatăl meu a dat peste medicamentele mele, pe când îmi scotocea prin lucruri. El l-a chemat pe medic, care i-a spus în mod serios:

— Domnule, fiica dumneavoastră este într-o depresie gravă, are absolută nevoie de aceste medicamente!

— Nu, acesta este un drog! Este exclus ca fiica mea să ia murdării din astea, care nu au nicio legătură cu starea ei.

Medicul nu a putut face nimic.

Eu nu mai eram în lumea reală. Vedeam vag cum lucrurile se petreceau împrejurul meu, cu impresia că sunt moartă și că nimeni nu-și dă seama de asta. Eram încuiată într-un mormânt, musca nu mai vedea nici ea prin geam, era mult prea mult. Cu cât se apropia data cununiei, cu atât deveneam mai nebună. Îmi lipseau instinctul de supraviețuire și adevărata furie, care salvează. Mă refugiam în nebunia depresivă. În ziua următoare am făcut o nouă criză, și nu mai aveam medicamente. În corpul meu erau două ființe. Se petrecuse o adevărată dedublare a personalității.

Toate acestea se petreceau cu puțin timp înainte de marea cununie din Maroc. Mussa urma să vină să ne ia. Pentru părinții mei, prioritatea absolută era de a face în așa fel încât el să nu fie la curent cu starea mea. Ar fi renunțat, repudiindu-mă. Aș fi fost poate salvată de la o mare nenorocire, dar cu prețul rușinii părinților mei. Repudiată, divorțată, era totuna, aceasta urma să se înscrie în cartea cea mare a Adulilor, și atunci nimeni nu mai putea jura că fata fusese virgină!

Dar eu nici măcar nu mă gândeam la asta. Strigam în mijlocul tăcerii, în pustiu: „Nu vreau să mă mărit cu omul acesta!” și nimeni nu mă auzea.

Tăiasem punțile de legătură cu toate prietenele mele. O vedeam pe Suria din ce în ce mai rar. Înainte de această căsătorie, vedeam lume, râdeam, mă descurcam să trăiesc. Dar apoi m-am izolat, m-am chircit în mine însămi.

Iar crizele erau tot mai frecvente. Una dintre ele s-a declanșat împotriva tatălui meu. Tocmai încerca să facă un gest afectuos, luându-mă în brațe fără a spune nimic. Nu voi ști niciodată la ce se gândea sau ceea ce nu reușea să-mi spună, m-am apucat să urlu: „Nu mă atinge, mai ales nu mă atinge!”

L-am respins cu o putere incredibilă, când eu cântăream cât o pană. Mai târziu m-am urât pentru asta, pentru că era tocmai ceea ce eu căutasem întotdeauna, ca tatăl meu să mă ia în brațe, să mă consoleze, să mă ocrotească, să-și arate dragostea părintească altcumva decât cu o coadă de mătură, cu interdicții și constrângeri.

Dar era prea târziu. Eu l-am respins urlând de moarte. Și m-am comportat realmente ca o posedată de diavol! Izbucneam în râs, plângeam, urlam: „Mamă! Tată!”

Îi chemam în ajutor? Îi respingeam? Nu știu.

Măcar dacă tatăl meu s-ar fi așezat pur și simplu alături de mine și ar fi zis: „Lăsăm totul baltă. Nu te mai mărit...”

Frații mei și mama au venit într-ajutor, ei s-au aruncat cu toții asupra mea ca să mă mențină culcată la pământ. Eu urlam și rânjeam în același timp, aveam senzația fizică de a mă scufunda în pământ de parcă aș fi fost aspirată. O prietenă de familie, infirmieră, văzându-mă în starea aceasta, i-a spus tatii:

— Trebuie neapărat să o duceți la spital, este total deshidratată și, pe de alta parte, face în mod vizibil o criză de isterie.

— Dar nu, nu, nicio grijă, ne ocupăm noi.

Imediat, mama s-a dus în bucătărie să pregătească mâncare pentru a mă face să înghit cu

forța. Nu era nimic de făcut. Eu voiam să mor, și infirmiera vedea foarte bine asta. Dar părinții mei refuzau să mă ducă la spital. Pentru ei, medicii nu puteau să mă vindece.

Era grav, dar astăzi nu pot să-i învinovățesc. Starea mea era inaccesibilă înțelegerii lor. Ei au crescut în această cultură, în această tradiție și făceau ce puteau, crezând că fac bine. Dar atunci, n-aș fi spus așa ceva. În mai multe rânduri am resimțit ura și mânie și îi detestam. Mă simțeam murind de inaniție, de disperare și de revoltă neputincioasă.

Mă vedeam cum plec, nu știu dacă cineva pe lume a putut resimți senzația aceasta amețitoare a morții care te cuprinde, frica aceasta groaznică de a dispărea sub pământ.

Vecinii au venit și ei în ajutor. O fată din familia lor înnebunise pentru că o măritaseră cu forța. Cunoșteau problema! Ei o duseseră la un imam vindecător. Trebuia, așadar, să mă ducă și pe mine la el, de îndată. Apelau la descântece, dar problema mea era cât se poate de materială. Tatăl meu m-a cărat pe umerii lui. Ca pe un sac. Suferea – am văzut – pentru că plângea. Dar era prea târziu pentru mine, eu înnebunisem, încărcată de ură, el mă distrusese, se încăpățâna în continuare să mă distrugă. Lacrimile tatălui meu nu mă impresionau cu nimic.

M-am trezit în casa acelui faimos imam, care s-a ocupat de mine imediat.

El m-a introdus într-o cameră și i-a lăsat pe părinții mei la ușă. El știa ce face și prefer să o spun înainte să-l confunde cineva pe omul acesta cu un adevărat imam: din nefericire pentru mine și pentru toate femeile și fetele pe care le-a manipulat, acest așa-zis cleric nu era în realitate decât un escroc odios.

M-a pus să mă întind pe jos. A luat o sabie. Mi-a cerut să-mi dezgolesc pânțele, apoi sexul. Nici când un cleric n-ar fi făcut așa ceva. Dar el se

știa la adăpost pentru că lucra cu ușile închise și pentru că fetele nu vorbesc despre „lucrurile acestea”.

El a apăsat sabia pe pânțelele meu, cu putere, aproape să-mi taie pielea, invocând nu știu ce anume. Nu înțelegeam nimic din ce zicea. A pus niște ierburi într-un braser pentru a face fum, apoi a încălecat pe pieptul meu și a început să mă palmuiască sistematic, cu violență, tot strigând în arabă:

— Tu vei ieși din corpul ei! Ești musulman? Ești evreu? Ești creștin? Ești ateu? Și continua să mă palmuiască, când cu o mână, când cu alta, o palmă, un ordin... Ieși din corpul ei sau te ard!

De data asta a luat o bucata de jărat cu o pensă lungă, amenințându-mi pânțelele.

Nu știu cum, în acel moment, am avut o licărire de luciditate. Nu mai puteam, fața îmi era violacee de la loviturile primite, purtam urma mâinilor sale groase de nebun, nasul îmi era albastru, și el mă lovea așa cum nicicând tatăl meu nu ar fi făcut-o. Și, în plus, el era plătit pentru a face asta. Dar el voia să-mi ardă pânțelele și vedeam pensa, jăratul roșu care urma să mă prăjească în timp ce el răcnea:

— Ieși din corpul ei!

Atunci am strigat:

— Da, da!

Ca și când luasem locul duhului necurat.

Era instinctiv, nu mai gândeam. Mă apăram cum puteam.

— Ești sigur că vei ieși din corpul ei?

— Da... da... uite că ies!

Era nebunie curată! Credea el oare de-a binelea că vorbește cu un duh necurat?

Ca să mă scot din labele lui murdare, n-aveam decât o singură ieșire, să intru în joc. Dacă nu, eram pierdută. Îmi era fiică de moarte, frică de suferință, frică să nu mă ardă, să nu continue să mă lovească. Atunci mi-am revenit, m-am ridicat în

picioare, am mers, și el m-a lăsat să ies din cameră.

Povestea asta cu demoni nu mi-a făcut niciun serviciu. Mama mea, care credea în ea neștrămutat, m-a întâmpinat în lacrimi.

— Ah, fetița mea, îmi regăsesc fetița!

Pungașul acesta dăduse peste o mină de aur, mama mea i-a dat o mie de franci.

— Trebuie să o mai aducem din nou?

Bineînțeles, el nu era să spună „nu”. Eram puțin mai lucidă după această nebunie, dar totuși epuizată. Mergeam foarte încet, suportam greu cel mai mic zgomot, dar vedeam că venise lume în sala de așteptare care era acum plină de portmoneuri consimțătoare.

Tatăl meu aștepta cu vecinul și cu fiica lui, Azra. Văzându-mă ieșind, ea a luat-o razna, și escrocul a profitat de aceasta pentru a-i spune tatălui ei:

— Fiica ta este încă posedată, trebuie să mi-o aduci din nou!

Eram masacrată, nu m-am recunoscut în oglindă. Dar mă aduseseră la nebunul acesta purtându-mă ca pe un sac, și la întoarcere umblam... deci nebunul câștigase. Suferisem o umilire în plus și trebuia să revin pentru o vindecare completă.

Nu voiam să văd pe nimeni. Continuam să nu măănnc, nu beam aproape deloc, corpul meu decisese să se lase să moară. După două zile m-au obligat să mă scol ca să merg din nou la imam.

Dar acolo, știam de ce e în stare și mă agățam de creierul meu ca să rămân lucidă.

— Ei, cum merge?

— Merge.

Atunci el s-a adresat părinților mei, care bineînțeles ca îi spusese ră totu despre mine:

— I s-a făcut o vrajă ca să-l refuze pe soțul ei! Mă voi ocupa eu de aceasta. Dar data viitoare va trebui să-mi aduceți un cocoș negru ca să-i tai gâtul. O veți duce apoi pe fiica voastră pe un pod,

pentru ca ea însăși să-l arunce în apă! Să întoarcă spatele apei și să-l arunce în urmă!

Cu greu mă puteam închipui pe un pod peste Sena aruncând un cocoș însângerat pe deasupra capului.

Și iată că m-am regăsit încuiată cu el în camera aceea, mobilată cu un pat mare.

El vorbea, discuta de unul singur, eu n-aveam decât o singură grabă, aceea de a ieși de acolo. Apoi, dintr-odată:

— Culcă-te!

— Nu, nu, e în regulă... n-am nevoie să mă întind.

M-am așezat pe un colț al patului, neîncrezătoare. El s-a proțăpît în fața mea.

— Ridică-te acum. Îl iubești pe soțul tău?

— Evident că îl iubesc.

— Ești sigură? Dar nu. Ți s-a făcut o vrajă pentru a te face să îl detești. Acum voi face ceva ca tu să-l iubești. Mă vei privi și vei vedea în mine pe viitorul tău soț. S-a apropiat de mine, înghesuindu-mă. Îl vezi acum în mine pe soțul tău?

Se freca de mine, în picioare, îi simțeam mirosul, sexul. Mă săruta pe gură. Eram paralizată de groază și nu puteam să strig! Oricum, în sala de așteptare erau cincisprezece persoane și părinții mei. Să strig, ce? Că mă violează? Nimeni nu m-ar fi crezut, genul acesta de escroc nu violează o fată, știe că trebuie să rămână virgină, dar nimic și nimeni nu-l împiedică să profite, mai cerând și onorarii pe deasupra. Nici când o fată nu va ieși din acea cameră alergând să le spună părinților ei: „El m-a atins!” Un imam?

Era umilitor, dincolo de tot ce se poate suporta: acest bătrânel dezgustător cu *djellaba*^[2] sa albă, cu turban, acest pretins cleric căruia părinții mei socoteau cu cale să mă încredințeze, fără a-l cunoaște, era în curs de a mă face să îndur ceea ce se numește clar o agresiune sexuală. În numele a

ce? De ce eu? Iarăși eu? Dar ce le făcusem eu tuturor acestor oameni?

Mi-a ordonat apoi să mă întind și a refăcut filmul său cu sabia deasupra sexului meu. Jalnic individ! Privind în urmă, îmi spun că nu putea decât să se frece de mine ca un porc și să mă „dreseze” ca un bătrân vicios, atâta tot. Dar atunci, așteptând, a trebuit să suport ultrajul în tăcere, deși aș fi dorit să-i tai gâtul. Zărisem în sala de așteptare o puștoaică de paisprezece ani, cu părinții ei. Îi auzisem spunându-i mamei mele: „I s-a făcut o vrajă ca să se iubească cu cineva, să murdărească onoarea părinților ei și să-și piardă virginitatea...”

O alta era acolo pentru că bărbatul ei o părăsise, și ea voia o vrajă pentru ca el să revină...

Biata puștoaică va trece, desigur, și ea prin toate astea, la fel ca mine și ca atâtea altele, dar el nu ar ataca probabil o femeie măritată. Deși...

Mi-am înghițit ura.

— E în regulă, putem să-i chemăm pe părinții mei.

N-am vorbit niciodată cu nimeni despre acest lucru, tipul avea toate puterile. El mergea la moschee, dirija rugăciunea, era în mod oficial un bun musulman și un integrist convins. Dacă aș fi îndrăznit să-l acuz, m-aș fi pus în pericol. Orice s-ar întâmpla, orice ni s-ar face, trebuie să tăcem, și ei o știu. Mi-am încrucișat privirea cu puștoaica, eu ieșind din camera în care ea intra la rândul ei; el avea să-i facă același lucru. Aș fi vomitat de dezgust și de rușine. Această biată fată nu căuta decât să iasă, să respire, așa cum făcusem și eu.

A trebuit să-l suport pe obsedatul acesta cinci ședințe!

Într-a treia ședință, m-a făcut să beau un fel de poțiune, trei sticle a câte doi litri pe care trebuie să le înghit fără sa vomit. Nu știu ce era: apă maron cu ierburi, amară, imundă!

Mi-am vărsat mâțele, bolnavă ca un câine. A patra oară a reînceput cercul.

— Îl vezi acum în mine pe soțul tău?

Am zis „da” foarte repede...

Apoi el a tăiat cocoșul în curte, sângele a curs într-o găleata, el l-a muiat în ea pe bietul cocoș și i-a spus tatălui meu să mă ducă pe un pod pentru a executa ritualul.

Mamei i-a spus:

— Tu o să iei găleata și o să-mi speli curtea și casa de la primul etaj până la parter.

Duhul necurat trebuia să plece cu apa din căldare. Era șiret „duhul” acesta, se ascundea peste tot.

Escrocul își oferea în plus o femeie de serviciu care îl plătea!

Ieșind de acolo, tatăl meu s-a pus să caute un pod de unde să aruncăm cocoșul însângerat. Nu e ușor să faci lucruri de felul acesta în mod discret. Era mereu lume pe undeva, chiar și la periferic. Toată lumea se temea. Până și tatăl meu. El s-a așezat în cele din urmă într-un colț aproape pustiu și m-a făcut să cobor singură. Mergeam, ținând cocoșul de picioare, scrutând împrejurimile, și m-am grăbit să-l arunc în Sena.

Mă revăd pe podul acela, biată fată înspăimântată, distrusă, slabă, fantomatică, aruncând obiectul acela imund.

De atunci, am devenit capabilă să râd de toate acestea, zicându-mi că poate l-am aruncat prea repede...

Între timp, viitorul meu soț sosise, se instalase în casă, și la a cincea ședință Mussa ne-a însoțit, escrocul emițând necesitatea de a-l vedea la față. Din fericire, Mussa nu putea fi păcălit. Nu-l iubeam, dar recunosc că el măcar era lucid în privință acestuia. Cu toate acestea, a intrat în joc. Celălalt i-a ținut un fel de predică.

— Fii atent, te vei ocupa de ea cum se cuvine, este o fată de familie bună.

— Da, da, de acord.

Îmi venea să-i sar la beregată și să-l ținutiesc cu lovituri de pumn. „O fată de bună familie de care tu ai profitat, pervers bătrân!” Mussa îl privea cu un aer mucalit. A văzut-o pe mama mea dându-i bani și a bătut-o pe umăr.

— Văd că a găsit găina cu ouă de aur...

El văzuse foarte bine că eram într-o stare fizică jalnică și cred chiar că i-a fost puțin milă de mine. Eram de nerecunoscut, le-a spus el părinților mei. Cu toate acestea nu a renunțat.

Nu și-a putut imagina niciun moment ceea ce m-a făcut să îndur bolnavul acela. Nici eu nu puteam să-i spun. Și, oricum, cred că el m-ar fi luat în căsătorie și pe o targă.

Ultima recomandare a vrăjitorului, care vedea bine că viitorul soț nu credea în balivernele lui, era destinată să-l bage în sperieți. El le-a spus părinților mei:

— Există un demon între ei doi și s-ar putea ca ei să se despartă după cununie, dacă nu faceți ceea ce vă voi spune eu. Când veți înjunghia mielul în ziua nunții, veți păstra capul pe care îl veți așeza în sala de cununie, la înălțime, astfel încât el să fie îndreptat în permanență spre cuplu. Veți pune această hârtie în botul mielului, sub limbă, pentru ca ei amândoi să fie protejați.

În salonul marelui hotel pe care tatăl meu trebuia să-l închirieze pentru petrecere îmi și imaginam capul acela de oaie, însângerat, cu limba atârând, împodobit cu un talisman de hârtie pe care el scrisese naiba știe ce. Totul era un amestec de sânge, sexualitate, idioțenie, și morbiditate complet năucitoare. Nici chiar în Maroc n-am auzit vreodată o asemenea poveste!

Oricât eram de dărâmată fizic și moral, nu m-am putut abține să nu râd, atunci când maică-mea a zis când ieșeam:

— Trebuie să o facem, trebuie să o facem.

— Dar este o aiureală!

— Nu, trebuie să o crezi, pentru ca totul să meargă bine.

Ea a crezut întotdeauna cu strășnicie în puterile celui bandit. A mai și încercat să revină să-l vadă, mai târziu, dar el dispăruse fără să lase adresa. La dracu, sper.

Deși nu o spunea, Mussa era perfect conștient de refuzul meu disperat și, în mod evident, nu ceda. De acum, avea legea de partea lui; că voiam sau nu, eram soția lui în fața Adulilor. Și eram obligată să mă vindec oficial, singură, de depresia mea, ca să nu mă întorc la acel nebun furios, capabil să mă ia la bătaie. Mă forțam să mănânc câte puțin, dar aveam realmente nevoie de un tratament și de a vorbi cu un om normal care să nu considere crizele mele de nervi ca pe o vrajă rea. Din păcate, nu mi-a fost permis.

A sosit vremea pregătirilor de nuntă și plecarea în Maroc. Călătoria în mașina supraîncărcată, întâlnirea cu familia și imediat izolarea.

Tatăl meu:

— Interdicție totală de a ieși, tu ești promisă unui bărbat!

Trebuia, mai ales, ca oamenii să nu mă vadă pe afară, era închisoare pentru cincisprezece zile, înaintea mării recepții, unde oamenii se ruinează și se îndatorează, în cazul de față pentru nefericirea mea. Așa este, trebuie să te ruinezi chiar și pentru căsătoria silnică a fiicei tale.

Pentru toată lumea, în afară de mine și de părinții mei, aceasta era o căsătorie dorită, fericită, iar între timp eu plângeam ca o apucată. Mi se spunea bună ziua, plângeam, auzeam bună seara, plângeam.

Eram la limita puterilor, și tatăl meu mă hărțuia:

— Nu te așeza la balcon, nu te duce pe terasă, nu trebuie să fii văzută.

Într-o zi – era într-o miercuri, îmi amintesc – părinții mei erau plecați la munte, la bunicul meu, eu promisem sarcina să mă ocup de casă, și Mussa a profitat pentru a decide să petreacă noaptea la noi. El era stăpânul meu, el trebuia să mă supravegheze. M-am urcat pe terasă ca să fumez o țigară și, coborând, m-am dus să mă așez alături de el. Puteam a tutun de-ți strâmba nasul! L-am mai și sărutat, ca să mă miroasă bine. În Maroc, o femeie care fumează este indecentă. Încă mai indecentă decât în cartierul meu.

Voiam să-l provoc, atunci când eu nu mai fumam de multă vreme, dar el nu a spus nimic, mulțumindu-se să-mi facă mutre. În ziua următoare a contraatacat:

— Credeam că ești o fata de familie bună, dar uite, tu fumezi!

— Da, este stupid, nu-i așa? Uitasem să-ți spun.

— Măine s-a terminat, oprim totul, nu-mi trebuie o femeie care fumează!

Dacă aș fi putut să urlu: „Da! Super! O să fumez patru pachete pe zi, până când o să te cari din casă!...”

Aveam o mică speranță. Dar cu ce preț! La întoarcerea părinților mei:

— Unde este Mussa?

— A plecat, ne-am certat, în cele din urmă nu mai vrea să ne căsătorim.

Tatăl meu s-a aruncat pe telefon, și Mussa m-a denunțat:

— Fiica ta nu este ceea ce credeam, mă gândeam că este o fată de familie bună, dar se dovedește că fumează, ieri a fumat în fața mea.

Tatăl meu a fost cuprins de o furie monstruoasă. I-a cerut să vină, împreună cu frații lui și cu tatăl lui. Eu eram în bucătărie. M-am refugiat într-un colț, dar el a tăbărât pe mine: palme, insulte, șuturi, am luat o „porție” ca înainte.

— Nu ești decât o târfă!

Consiliu de familie. M-am trezit în fața unui tribunal al bărbaților și am făcut o nouă criză de tetanie. Mussa nu mă văzuse niciodată în halul acesta, a intrat puțin în panică. Am fost dusă într-o altă cameră, și ei au continuat să discute despre treaba lor, adică despre mine și despre țigară, în timp ce mama încerca să mă îngrijească. Încasasem lovituri, și Mussa nici nu se gândea să anuleze căsătoria. El voia numai să-l facă pe tatăl meu să înțeleagă că fiica lui nu era o sfântă, să-l umilească pentru a-l face să se scuze că-i dă o fată depravată ca mine și nicidecum o perlă rară. Teatru.

Bineînțeles, nu mi s-a spus nimic despre discuția lor. Tatăl meu a venit în cameră numai ca să mă amenințe.

— Te previn, dacă nu termini cu prostiile tale, eu te strâng de gât, te strâng de gât!

Asta așa, ca să mă impresioneze. Părinții știu că le domină pe fiicele lor, cuvintele sunt violente. Dar, pe moment, mă întrebam totuși dacă era capabil sau nu să meargă până la capăt. Rezistența mea era un amănunt de rezolvat.

Dar suferinței puțin îi pasă de amănunte.

El m-a târât spre căsătorie cu forța, ca pe o oaie la tăiere.

APROPO DE FERICIRE

Acea vinere de nenorocire sosise, zi de sărbătoare, m-au condus la hotelul închiriat de tatăl meu. Marele carnaval urma să înceapă, iar eu nu mai aveam nicio apărare, și atunci făceam mutre și nu-i vorbeam logodnicului.

— Încetează cu mutrele astea, toata lumea te vede.

— Dacă am pofta să fac mutre, le fac, asta nu privește pe nimeni!

În sinea mea, îmi spuneam următorul discurs: „Te detest și vreau să o arăt și celorlalți, te urăsc, chiar dacă îți vei atinge scopul”.

El m-a lăsat pe mâna costumierelor, a cosmeticienelor, a coafezelor, trebuia să port nouă ținute diferite în aceeași scară. O medie rezonabilă, alte mirese ajung până la douăzeci. La prima apariție, purtam un caftan alb cu diademă și cercei cu briliante false. M-au pus să trec prin spatele hotelului, pentru ca nimeni să nu mă vadă înainte de intrarea oficială a miresei, tronând pe un jilț aurit. Era o intrare împărătească. Mă purtau ca pe o minunată prințesă din *O mie și una de nopți*.

Viitoarea soție trebuie să degaje această frumusețe, chiar dacă este urâtă. Ea trebuie să salute făcând semn cu mâna, ca regina Angliei. Să surâzi la dreapta, la stânga... mă simțeam ridicolă, neîndemânatică. Dacă aș fi fost îndrăgostită, în pace cu mine însămi, aș fi adorat să profit de acest moment magic din viața unei femei. Împodobită, machiată, acoperită de bijuterii și admirată de toți, asta trebuie să fie o senzație exaltantă. În loc de asta, eu mă simțeam tâmpită, cu un surâs crispat, gândind: „Dar ce caut eu aici?!”

Acest contact brutal cu lumea tradițională, de care scăpasem în Franța, mergând la școală în jeanși și în bascheți, mă sufoca.

Toate șiretlicurile folosite pentru a încerca să scap nu serviseră la nimic, și iată-mă revenită la punctul de plecare, ca toată lumea. Mi-am asumat defilarea rochiilor. Cea albastră, cea albă, cea roz, cea verde, ținuta indiană, ținuta „faraon”! Nu risc să o uit pe aceasta din urmă, trebuia să port pe mine cel puțin douăzeci de kilograme. Întregul era presupus că reprezenta un păun maiestuos. Toate aceste rochii aparțin unei profesioniste care se oferă cu chirie împreună cu materialul și cu echipa sa.

Acesta era finalul înaintea rochiei de mireasă. Faimoasa rochie cumpărată cu o avere de către părinții mei și pe care voisem să o fac bucăți, cu cuțitul. Ultima apariție, mireasa arunca bomboane de la înălțimea tronului. Ea va dispărea în curând împreună cu soțul ei. „Marele eveniment” se va petrece dimineța, după o noapte de reprezentație cu zâmbete forțate, de trompete entuziaste.

Pentru amicele mele franțuzoaice invitate la nuntă, acest ceremonial somptuos era un vis dintr-un basm cu zâne. Ele nu au știut niciodată ce se ascundea în spatele decorului. Toata lumea mă găsea superbă, evident, chiar și Mussa.

— Ești magnifică!

La sfârșitul acestei lungi nopți de tortură, în zorii zilei m-au pus să mă urc într-o mașină frumoasă, pentru a mă conduce într-un alt hotel, într-o cameră în care urma, în fine, să dăruiesc acestui bărbat aproape necunoscut „tezaurul virginității mele”.

Chiar în momentul când mă urcam în mașină, ultimul meu frățior a apărut cu mâinile în buzunare, cu un aer de inchizitor și puțin nefericit.

— Dar tu, unde te duci?

Nu știam ce să-i răspund unui puști de zece ani, eram în lacrimi.

— Mă duc în oraș, la hotel...

— Toată lumea o să doarmă acum, e dimineță! De ce nu te întorci acasă?

— Pentru că acum sunt măritată...

— Dar nu ai dreptul să pleci așa! L-ai întrebat pe tata?

Avea lacrimi în ochi. „Dacă îl întrebasesm pe tata?”

— Știi, în ce mă privește, eu nu ceream decât asta, să nu plec!

— Dar o să te întorci acasă?

— Sigur că o să mă întorc acasă, dar nu pentru moment!

Zece ani, încă inocent, singurul care plângea pentru mine.

Tatăl meu nu era acolo în momentul plecării mele, eu nu știam că adormise pe loc, de oboseală, îl căutam disperată cu privirea.

„Tată, tată!”

Plângeam ca o fetiță, chemându-l în ajutor pentru ultima oară. El a apărut în fine și m-a strâns în brațe cum nu o mai făcuse niciodată. M-am prăbușit la pieptul lui, plângând. Asistența era emoționată pentru că eu apăream ca o fată de familie bună care plânge de emoție părăsindu-l pe acest tată care a ocrotit-o întotdeauna.

M-am trezit în camera unui mare hotel, cu ușa încuiată peste groaza mea. Fuga nu mai era posibilă. Din fericire, el nu era brutal.

La două zile după noaptea nunții, când aproape că nu am sângerat, m-am trezit dimineața într-un așternut acoperit cu sânge.

Mussa plecase nu știu pe unde, eram singură din ajun la socrii mei, unde trebuia să locuiesc, conform obiceiului. Nu mă duruse burta, nu simțisem nimic și iată ca făceam o hemoragie îngrozitoare, când nu era perioada de ciclu. Aveam frisoane de febră, eram înghețată și aproape inconștientă. Nu știam ce să fac, înspăimântată de acest șuvoi de sânge. Soacra mea nu a urcat în cameră să mă ajute, socrul meu este cel care a venit, neliniștit pentru că nu mă văzuse ieșind din cameră. El i-a chemat pe frații lui Mussa, ei m-au

împachetat în cuverturi, dar eu tremuram de frig în continuare, și atunci el l-a trimis pe unul dintre fiii săi să caute un medic. Omul acesta – socrul meu – era bun, cumnații mei – la fel, ei au făcut totul pentru a mă ajuta și a mă susține. Medicul nu se putea deplasa, trebuia să mă ducă la el cu taxiul. Atunci s-a arătat, în fine și soacra mea, furioasă pe soțul ei.

— Încetează odată cu cuverturile astea! Sunt toate noi! De ce le-ai scos pentru ea?

Era limpede că nu mă iubea.

— Un taxi? Nici prin gând să nu va treacă! Este aici de doar două zile! Dacă i se întâmpla ceva? Cheamă-i pe părinții ei, să se descurce cu ea!

Au venit valvârtej. Și biata mea mamă, trecând pragul ușii lor, a căzut și s-a lovit la noadă, și era așa de rău încât tatăl meu s-a enervat.

— Nu se poate, necazurile se adună toate pe capul meu, îmi ajunge!

Văzând balta de sânge, ea s-a pierdut cu firea, crezând că voi muri. Cu mult timp mai târziu mi-a mărturisit că se întreba – era și timpul – dacă aceasta căsătorie era un lucru bun. Prea multe semne contrare...

Soacra mea nu vedea decât un singur lucru: eram snoabă. Nu coborâsem să o văd de când eram în camera aceasta, făcusem mutre la cununie, soțul ei scosese de la naftalină șapte cuverturi noi, ca să mă înfășoare, era prea mult! Puteam să crăp, dar nu în casa ei.

Medicul mi-a făcut o injecție pentru a opri hemoragia, inexplicabilă pentru el.

Mama se preocupă să afle dacă ginerele ei nu a fost brutal prima dată, dar nu exista niciun semn de violență, și eu o știam mai bine decât oricine. Aveam cel puțin șansa de a nu fi nimerit un turbat. Chiar dacă nu-l iubeam, nu puteam să-l acuz de nimic.

Trebuia să rămân la pat cinci zile, fără să pun piciorul pe pământ; iar soțul meu nu avea voie să

mă atingă mai devreme de cel puțin două săptămâni. Acum știu de ce am declanșat acea hemoragie. Era ceva inconștient, dar pentru moment nu-mi dădeam seama. Cincisprezece zile de vacanță acordate oficial de un medic! Era singurul mijloc de a fi singură în patul meu... Corpul meu o spunea în locul meu. Când nu ai dreptul la cuvânt și la fugă, te aperi cum poți, și cel mai bun mijloc de a-l îndepărta pe un soț pe care nu-l vrei este să faci să curgă sânge.

M-au readus în familia socrilor, iar socrul meu a hotărât să mă instaleze la parter, împreună cu toată lumea. Se gândea că face bine: „Vom înceta să o izolăm pe această biata fată, ea va veni aproape de noi”.

Dar nu eram la mine. Maică-mea ar fi vrut să mă întorc acasă ca să mă îngrijească, dar era de neconceput; măritată fiind, trebuia neapărat să trăiesc în familia soțului meu. Oameni pe care nu îi cunoșteam și pe care nici nu voiam să-i cunosc. Mai ales pe mama soacră.

O doamnă foarte bătrână intră în cameră și se întinde lângă mine, pe pat. Bunica maternă a lui Mussa.

— Tu ești soția lui Mussa? Merge?

— Așa și așa.

— Știi că ei nu sunt amabili.

— De ce?

— Pentru că nu sunt drăguți, uite-așa.

Ea îmi ia mâna și privește un inel placat cu aur, o bijuterie fără mare importanță.

— Este frumos inelul acesta... știi că eu n-am avut inel niciodată în viața?

— Ține, ia-l!

I-am pus inelul în deget, și ea a zis:

— Mulțumesc, fata mea, mulțumesc.

A început să-mi vorbească despre fiica ei, soacra mea. Am înțeles că nimeni nu se ocupă de ea, pentru că era prea bătrână, aproape oarbă și pentru că incomoda. Sentimentul meu față de soacra mea

se confirma. Cineva care nu-și iubește mama... Mie, care sunt o fată străină de familie, doar nu era să-mi ofere cadouri!

Mi-a vorbit și despre nepoata ei, sora lui Mussa.

— Este foarte rea, fii atentă la ea, e o viperă, te va face să suferi, va încerca orice numai ca să-ți facă rău, atunci protejează-te, fata mea, protejează-te și ai grijă de tine.

În acel moment a văzut-o venind în spatele ușii cu geamuri.

— Pst, pst, vine jandarmul.

M-am prefăcut că dorm în vreme ce fata își certa bunica.

— Ce cauți aici? Întoarce-te în camera ta!

— Nu, nu, mă simt bine aici.

Dar ea a văzut inelul și s-a dus să-i raporteze mamei sale. Ceea ce a produs un miniscandal absurd în aceeași seară. Mussa a venit să mă vadă pe patul de odihnă.

— Leila, tu i-ai dat inelul bunicii mele?

— Da, i l-am oferit, este un cadou!

— Da, numai că de aici au ieșit o serie de probleme, și mama mea a luat inelul.

— Mama ta a luat inelul! Atunci du-te să o vezi și, ca să evităm orice probleme, îi spui că Leila l-a pus pur și simplu pe degetul bunicii și că l-a uitat acolo.

De atunci încolo, soacra mea a început să mă privească de-a binelea cu ochi răi și socoteam zilele care mă despărteau de reîntoarcerea în familia mea.

De îndată ce am putut să mă scol, m-am dus să-i văd pe părinții mei, și apoi la coafor ca să-mi tai parul, fără să întreb pe nimeni. A urmat o ceartă cu mama soacră.

— Ți-ai tăiat părul! Trebuia să ceri autorizarea soțului tău.

— Și nurorile tale și-au tăiat părul și nu a fost nicio problemă...

— Da, dar, înainte de a face ceva, trebuie întotdeauna să ceri voie...

Socrul meu i-a tăiat vorba:

— Ocupă-te de treburile tale și las-o în pace, o să rezolve asta cu soțul ei dacă într-adevăr asta ridică vreo problemă. Dar las-o în pace!

Pentru prima dată, aveam sprijinul unui bărbat. Dar ura soacrei mele se înnegrea tot mai mult.

Mă simțeam mai bine, mai ușoară cu părul tăiat, dar Mussa nu a suportat. Îmi imaginez că mama lui îl montase: „Nu a trecut nicio săptămână de când este nevastă ta și uite-o că face ce vrea, și-a tăiat părul, a plecat la părinții ei fără să ceară voie. Când tu nu ești aici, trebuie să-mi ceară mie voie! Tu nu o s-o stăpânești niciodată!”

Expresie clasică utilizată de soacra-model la adresa fiului ei multiubit: „Tu n-ai s-o stăpânești!”

El a revenit, montat din nou.

— Cui i-ai cerut tu permisiunea să-ți tai părul?

— În ziua când m-ai cunoscut, aveam părul scurt, nu-i așa? L-am lăsat să crească pentru cununie, pentru că mi s-a cerut să o fac. Acum, cununia a trecut, pot să-mi tai părul.

— Acum ești măritată, ești soția unui bărbat, părul tău trebuie să fie lung.

— Poate că da, dar eu l-am tăiat, vrei să încerci să-l lipești la loc?

După această poveste cu discuții subtile, el a continuat pe aceleași principii. N-aveam să-i vizitez pe părinții mei fără a cere voie, lui sau mamei sale. Am început să argumentez, apoi, obosită de luptă, am punctat cu furie:

— Mamei tale? Dar eu cu cine sunt măritată? Cu mama ta sau cu tine?

— E același lucru. Când nu sunt eu aici, este mama.

— Nu, îmi pare rău, nu m-am măritat cu madam cutare! Eu am semnat un contract cu tine! Dacă domnul nu are încredere în soția sa, să o spună!

Hotărâsem să nu-l las să ia avantaj încă de la început. Nici mama lui, nici el nu-mi vor da mie ordine. Eu dădusem deja! În timpul călătoriei de nuntă, care a durat trei săptămâni, pe coasta mediteraneană, eu m-am defulat cu o serie de mici răzbunări. Să plătească! La maximum! Încă un inel, cercei, haine cu zecile... El alesese un hotel simplu, eu voiam unul mai scump și l-am obținut. Totul sau nimic.

— Tu mă iei drept vreun ministru?

Eram exigentă și indiferentă. Voiam să-și golească portofelul. Pentru că fusesem într-un fel „dată” acestui om, acesta era în orice caz sentimentul care predomina în acel moment, el nu avea decât să plătească. Era stupid, dar mă ușura. Soarele, marea, străduțele fără automobile, târgurile din orașul vechi, profitam din plin de această țară minunată, de culorile, de parfumurile ei... Știam că întoarcerea în Franța va fi dificilă. Urma să locuim la părinții mei, într-o parte a salonului protejată de o perdea, în așteptarea construirii unui perete despărțitor; atâta timp cât el nu avea permisul său de rezidență, nu va putea avea o slujbă. Mă întrebam ce va face. Să trăiască pe cheltuiala părinților mei?

Am trecut prin fața primarului, o formalitate necesară pentru el. Am urcat scările primăriei și am zis „da” cu moartea în suflet. Această trecere obligatorie era de o tristețe infinită.

Apoi, alergătura după acte, mai întâi un permis de ședere pe care l-a obținut cu ușurință. Și la capătul unui an de conviețuire, el va putea să ceară cetățenia franceză. Este scurt termenul de un an pentru a deveni francez prin căsătorie.

Anul decurgea fără prea multe crize, eu căutam de lucru, alocațiile de șomaj nu ne permiteau să-i ajutăm în suficientă măsură pe părinții mei. Din nefericire, nu găseam nimic și turbam să stau încuiată în casă, cu un spion suplimentar pe cap.

Într-o zi, mi-a încolțit din nou în minte speranța de a-l arunca pe ușă afară. Noi deschiseseșăm un cont comun la bancă, evident, iar el desfăcea scrisorile, evident. Eu mi-am aruncat un ochi distrat pe extrasul de cont pe care el tocmai îl pusese pe masă cu micul dejun și am dat peste un rând: „Vărsământ din partea domnișoarei cutare... suma de...”

Nu privisem intenționat, nu îl bănuisem de nimic până atunci. Dar el a îndoit hârtia cu cea mai mare grabă. Atunci, suspicioasă, am sărit pe ocazie.

— Dă-mi să văd! Am izbucnit în camera tatălui meu, urlând: Asta este cinstea, fidelitatea? Primește bani de la o damă!

Dacă aș fi îndrăznit să fac așa ceva înainte de a mă mărita, aș fi luat o bătaie teribilă, dar tatăl meu își schimbase atitudinea față de mine și vedea bine din acea hârtie că eu spuneam adevărul și înțelegea ceea ce înțelesesem eu. Probabil că soțul meu mă înșela. Mussa stătea posomorât fără să spună nimic, se refugiase în salon. Mama, mereu neliniștită de ideea că acest soț ar putea s-o repudieze pe fiica ei:

— Gata, l-ai supărat...

— Cum asta, l-am supărat? O dămiță îi pune bani în cont, nu știu de unde a apărut, iar eu ce sunt? O tâmpită?

M-am întors spre a-l înfrunța, cu părinții în spatele meu. Gândeam că de astă dată mă vor susține, în fața probei pe care o dețineam.

— Asculta, băiețaș, dacă vrei să te duci să te combini cu domnișoara cutare care îți dă bani, du-te sănătos, asta îmi convine și mie!

Dar, mama s-a întors împotriva mea.

— Tu nu ai să-i vorbești așa soțului tău. Tu ai dreptul să încerci să înțelegi, dar cu blândețe.

Mussa a bălmăjit o explicație care nu spunea nimic. Un amic care îi datora niște bani, și sora lui

i-ar fi rambursat în locul lui! Nu l-am crezut nicio secundă.

— Tu ai dreptate, asta e! Continuă să mă iei drept idioată.

— Leila! Dacă soțul tău îți spune așa, tu trebuie să-i acorzi încredere!

Mama... o ador pe mama mea, dar nu puteam suporta această supunere permanentă, acest cult al bărbatului, cu orice preț. Ei au dreptate, trebuie să le acorzi încredere, trebuie să-i crezi chiar și atunci când mint. Asta ca să nu plece și să ne lase baltă, repudiate, de râsul cartierului, al familiei, al patriei strămoșilor noștri.

La capătul unui an, acest soț nu căuta de lucru și deci nu găsea, în timp ce eu descoperisem un loc. Lucram ca dădacă într-o familie de origine franceză. Și mă găzduiau acolo. Pentru prima oară în existența mea trăiam departe de ai mei toată săptămâna și nu reveneam acasă decât în weekend.

În așteptarea actelor sale, Mussa primea de la mama mea banii de buzunar, era cazat și hrănit. În cele din urmă, el s-a decis să vina să locuiască cu mine în micul meu studio de serviciu și și-a petrecut timpul plimbându-se pe străzile Parisului.

Sincer, eu am făcut eforturi ca să mă obișnuiesc cu el, m-am prefăcut chiar că îl iubesc, spre a vedea dacă aș putea să reușesc. M-am mințit pe mine însămi, un timp încercând să mă conving că trebuia să învăț sa-l iubesc. Nu am reușit.

El voia să urmeze un curs de formare profesională. Nu conta care, cu condiția să fie plătit pentru a nu face nimic. Nu avea nici ambiții, nici vreun plan de viitor. Nu se gândea decât să îi trimită bani mamei sale, în vreme ce eu mă speteam muncind. Într-o bună zi a decis să plece la ea, îi lipsea prea mult!

Ea îi telefona, din când în când, dar într-o zi el ieșise, și eu am răspuns în locul lui.

După protocolul salutarilor de rigoare, am întrebat-o politicos cum se simte.

— Of, of, fata mea, mă doare un genunchi. Trebuie să merg la un specialist.

Cu alte cuvinte: „Dacă aveți niște bani, să mi-i trimiteți!”

— Fac retenție de apă, o să-mi facă o puncție.

— Nu e grav...

— Da, dar mă doare, sufăr! Spune-i fiului meu că l-am căutat!

— Da, da, de acord. Salutări la toată lumea!

Am pus telefonul în furcă și am uitat să-l previn pe Mussa la sosirea lui. Abia când m-am așezat la masa, mi-am amintit de telefon.

— De fapt, am uitat să-ți spun, mama ta a telefonat, are apă la genunchi, o să i se facă o puncție.

S-ar fi zis că îl anunțasem: „Maică-ta e pe moarte!” El a împins farfuria și și-a prins capul între mâini, ca să plângă. Mama mea s-a holbat la mine. Tatăl meu mă privea cu coada ochiului, cu dinții strânși. Eu nu vedeam ce era atât de dramatic în povestea asta.

— Dar ce s-a întâmplat? Nu e grav să ai apă la genunchi! Se elimină!

Și în tăcerea apăsătoare, eu m-am înfundat și mai tare.

— Mamă! Prietena ta Saida a făcut puncții și nu a murit!

Tata a explodat:

— Taci din gură, ca altfel o sa capeți farfuria asta în cap! maică-mea i se adresează plina de compasiune:

— Mănâncă, Mussa.

— Nu, nu îmi mai e foame.

Eu, înfuriată la culme:

— Dar mănâncă, e ceva fără importanță, maică-ta nu o să moară!

Am continuat să mănânc tacticos, în timp ce el se sculase pentru a se duce să plângă în hohote în camera noastră. De necrezut. Mama era vexată.

— Ești mulțumită? Spune, ești mulțumită acum?

— Dar mamă, nu e așa de grav! Absolut deloc!
Nu are cancer, totuși!

— Nu e vorba de asta! Este vorba de principiu, puteai să aștepti să mănânce, în loc să-l anunți despre asta în fața tuturor!

Tatăl meu îmi ordonă furios:

— Du-te să-l vezi pe soțul tău!

— Nu e nevoie, e bine, tocmai e ocupat să plângă pe pat.

— Ți spun, du-te să-l vezi pe soțul tău, vezi ce are!

Mama exagerează.

— Du-te să-l vezi chiar acum, n-a mâncat nimic, n-a pus nici măcar o bucățică de pâine în gură! N-ai inimă!

M-am dus bodogănind, el era lungit pe burtă, suspinând.

— Mama, mămica mea, am să te pierd și nici măcar nu sunt alături de tine, mămică!

Plângea pentru genunchiul mamei sale! Asta era drama. Stricasem totul, o dată în plus. Mai întâi, ar fi trebuit să-i vorbesc numai după ce ar fi mâncat. Apoi, trebuia să o fac în intimitate, nu la masă.

Dar să plângi pentru un genunchi... Eram împărțită între un râs nervos și stupefacția totală. Ce să fac în fața acestui adult care se smiorcăie ca un copil? Sau joacă o comedie, sau e bolnav, bolnav de mama lui.

— Mămică, mămicăăă...

— Mussa, întoarce-te, spune-mi ceva!

Nu știu să fiu dulce, afectuoasă cu adulții, nu am fost învățată. Nu știu să fiu așa decât cu copiii. Și el mă enerva grozav, sughițând de nu mai putea să vorbească. L-am tras către mine, era desfigurat de lacrimi. Am renunțat.

Am ieșit de acolo repetând cu incredulitate:

— O nimica toată! O nimica toată! Plânge pentru genunchiul maică-sii! E o nimica toată...

Tatăl meu a lovit cu palma pe masă.

— Acum, vei lua telefonul, dacă trebuie să-ți petreci noaptea la telefon, o s-o petreci, dar trebuie să o prinzi pe maică-sa la telefon și să i-l dai pe fiul ei, ca să te ierte. Ai înțeles?

În cele din urmă, câștigase mama soacră. Voia ca fiul ei să o sune, voia bani pentru medic sau voia ca el să revină la ea și să se lase legănat, oricum, ea câștigase.

Duminică seara, știut fiind că tariful este redus și că toți marocanii se sună între ei în același timp, îți trebuie multă răbdare pentru a obține o linie liberă. Este ocupat tot timpul sau dai, Dumnezeu știe de ce, peste o operatoare spaniolă. Sau o voce amabilă te informează că trebuie să reînnoiești apelul, rețeaua fiind ocupată. La capătul unei ore, mereu nicio linie liberă. Mă instalasem de-a binelea pe jos cu telefonul și îl auzeam mereu scâncind: „Mamă, mămică, o să te pierd!”

Culmea e că, odată intrată pe fir, când am întrebat-o pe maică-sa cum se simte în după-amiaza aceea, vocea ei era radioasă!

— Da, da, e bine.

— Ești sigură că e bine?

— Da, da, foarte bine...

Gândindu-mă pe loc, am presupus că, întrucât soțul ei răspunsese primul, ea trebuia neapărat să vorbească în prezența lui, deci gata cu comedia.

— Ți-l dau la telefon pe fiul tău.

— Ah, bine!

Dar el nu voia să-i vorbească.

— Nu, nu, nu mă simt bine, nu pot vorbi cu ea în starea asta.

— Ia ascultă, până acum ai tot plâns-o pe maică-ta! Acum, când ea este la telefon, o să-i vorbești, o să vezi bine că nu este ceva grav și grăbește-te, pentru că e scump!

Am auzit totul.

— Alo, fiul meu, micuțul meu, băiatul meu, îmi lipsești, nu știu dacă voi mai suporta...

Ea voia ca el să se întoarcă. Acum, când el obținuse ceea ce voia – actele, asigurarea socială în Franța, o soție care muncește – ea ținea să-l recupereze. Și plâneau amândoi, deși nu mai era vorba de genunchi. Părinții mei care auzeau totul – pusesem pe difuzor – au înțeles, desigur, comedia lor.

Ghinionul meu, dădusem peste o soacră posesivă, peste un soț infantil și încă nu eram la capătul pătimirilor mele!

El a găsit un curs de formare profesională undeva în provincie, venea acasă vinerea și pleca duminica. Totul mergea bine.

Eu am decis să închiriem o garsonieră ca să-i mai scutim pe părinții mei. El primea un salariu de două mii de franci, pe care îl „economisea” ca să cumpere o mașină. Salariul meu servea să plătim chiria, hrana, și eu nu dispuneam nici măcar de rest, el făcea ceea ce voia. M-am luptat ca să mobilez garsoniera, el nu voia să cumpere nimic, nici măcar o comodă. Nu aștepta decât un singur lucru: mașina ca să plece în Maroc și să facă pe grozavul.

Părinții mei mi-au dat de toate: mobilă, veselă, un pat să dormim. În ziua în care eu am vrut să cumpăr o canapea, el a refuzat. Am ajuns să nu mai suport povestea asta cu banii. În definitiv, eu îi câștigam aproape în totalitate și asiguram singură costul traiului zilnic. Certurile nu mai încetau.

Iar soacră-mea a început să-l hărțuiască:

— Cum se face că încă nu are copil?

Pe urmă a rafinat îndoiala: poate că luam pilule pe ascuns?

Dintr-odată, eu eram aceea care nu voia să aibă copii. Pentru a pune capăt certurilor, am anunțat că m-am programat la un ginecolog și că o să vadă el dacă pot sau nu să am copii. Aveam însă o problemă: ginecologul era musulman, dar era bărbat. Eu îl cunoșteam, el îmi eliberase deja pentru părinții mei două certificate de virginitate.

Și încă unul taman în ajunul căsătoriei. Un medic care mă cunoștea pe de rost, cu crizele mele de tetanie, cu anorexia mea, cu angoasele mele încă din copilărie.

Dar Mussa nu voia să mă examineze un bărbat.

Însă am insistat:

— Nu, o să fie el, nimeni altcineva!

Aveam perfectă încredere în el.

— Habib, Mussa crede că nu sunt fertilă, trebuie să mă examinați...

El a izbucnit în râs.

— Să facem teste pentru tine, da, sunt de acord, dar el? El este sigur că e potent?

Cu mine nu era nicio problemă, dimpotrivă. Habib mi-a zis, glumind despre ecografie:

— Aleargă la el acum! Ești în plină ovulație! Dacă nu merge, înseamnă că el e cel care are o problemă.

Evident, Mussa „nu putea” să aibă vreo problemă. Dar, deși continua să nu se întâmple nimic, el avea un răspuns gata pregătit:

— Dumnezeu este cel care nu vrea să ne dea un copil, deocamdată.

Eu, oricum, nu aveam nicio grabă. Dar, în cele din urmă, el a decis să se programeze la un doctor, fără să-mi spună, din mândrie. Avea o mică problemă, care necesita un tratament, dar despre care nu mi-a vorbit. Într-o zi am dat din întâmplare peste o cutie de medicamente și mi-am spus: „Iată, urmează un tratament!”

— Ce este asta?

— Nimic. O problemă cu intestinele.

În realitate, el avea o altă problemă care nu avea nicio legătura cu intestinul și care îl împiedica provizoriu să aibă copii. Dar pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut. Nici față de mine, nici față de mama lui. Era mai simplu să mă acuze pe mine de infertilitate.

Complicitatea mea cu medicul mi-a permis să fiu informată.

Câteva săptămâni de antibiotice și el putea fi tată. În acest timp mama mea, verișoarele, prietenele mă chestionau fără oprire.

— Dacă n-ai copil, viața ta este pierdută, fata mea.

Și tocmai când îi răspundeam uneia dintre aceste verișoare că nu mă grăbeam să fiu însărcinată, am devenit albă la față dintr-odată, cuprinsă de o senzație de vomă care m-a făcut să fug la baie.

Ea m-a privit înveselită și mi-a lansat gluma clasică în arabă: „Ai înghițit o muscă?”

Dacă țineam seama de simptome, era foarte posibil. Nevoia de somn, amețala și alte detalii intime, dar eu mă încăpățânam să fac pe șireata în fața celorlalți și să resping ideea că aș fi însărcinată. Dar nu. Nu eu, nu acum, eram prea tânără, aveam tot timpul înainte.

În realitate, speram din toate puterile, acum, ca minunea să se producă. N-aș mai fi singură pe lume și fără iubire.

În ziua când m-am dus să iau un test de la farmacie, eram surescitată. Nici n-am mai urmat recomandarea de a aștepta până în dimineața următoare. Era îndată și acum! Trebuia ca o mică linie roz să se deseneze acolo pe loc, sub ochii mei, pe acea panglică pe care o țineam ca pe un lucru aproape sacru.

Așteptam acolo, șezând singură, cu inima bătând, în baie. Am văzut în fine apărând o linie minusculă atât de ușoară și de fină că nu eram sigură că o disting bine. Nici nu mai respiram pentru a vedea mai bine și am alergat la fereastră să pun testul la lumina zilei.

În cele din urmă, m-am năpustit afară, am traversat cartierul în fugă și am întâlnit-o pe prietena mea Suria, care mai întâi m-a crezut nebună, apoi a pornit să alerge cu mine la farmacist, râzând în hohote. Nu îndrăzneam să-i cer explicații. Cu atât mai mult cu cât farmacistul,

mirat că mă vede revenind atât de repede, credea că am făcut rău testul.

Suria, care nu mai avea răbdare să aștepte, m-a bombănit:

— Haide, arată-i-l!

— Dar este lume!

— Și puțin îți pasă! Ești măritată! Haide, arată-l! Domnule, vă rog, asta vrea să spună că este însărcinată?

El a răspuns: „Da, probabil!” și ceva inexplicabil m-a invadat, ca o maree, din cap până în picioare. O senzație complet necunoscută: fericirea.

Era cea mai frumoasă zi din viața mea.

Când proba de sânge a confirmat vestea, m-am așezat pe scările laboratorului plângând. Spuneam: „Mulțumesc, mulțumesc, Doamne, pentru această fericire!” Am traversat centrul orașului ca o libelulă pe un nor. Pluteam, nimic nu mai exista în jurul meu. Nu cunoscusem niciodată o asemenea beție. Îmi pipăiam burta, îi vorbeam acelui copil care nu era încă nimic și era totul pentru mine.

„Voi putea, în sfârșit, să ies la lumină, pentru că acum suntem doi. Tu și cu mine.”

M-am dus să-mi vad părinții cu prețiosul meu cadou.

— V-ar plăcea să aveți un nepoțel sau o nepoțică?

Erau fericiți, mândri; frații mei și sora mea mai mică au așteptat acest copil cu aceeași nerăbdare ca mine. Mussa era și el mândru, convins că va avea un fiu. Ba ne-am mai și certat în glumă asupra alegerii prenumelui, el voia Mohamed, eu voiam Riad. Și, în final, el m-a lăsat să câștig. În acel moment, seninătatea la care sperasem de atâta vreme era în fine la îndemâna mea. Eram măritată, însărcinată și toată lumea împărtășea cu mine această fericire. Frații mei, sora mea, părinții mei, soțul meu.

Aveam în fine o viață adevărată, cu adevărat a mea, eram proprietara ei. Dacă era o fată, ea nu va trăi niciodată ceea ce am trăit eu. Mi-am făcut această promisiune. Dacă era un băiat, voi face totul pentru ca el să nu fie educat ca un macho, ca un arab cu această mentalitate de câine de pază!

Am păstrat cu grijă micul test ca pe o fotografie, amintire a primei fericiri din viața mea. O minusculă linioară roșie, un copil ca o lumină la capătul tunelului.

Acum eram sigură că voi renaște în fine și eu odată cu el.

VIAȚA PRIVATĂ

„O noră își servește soacra. Ea se scoală înaintea ei, îi pregătește mâncarea, îi spală lenjeria, îi face menajul și cumpărăturile, îi face baie...”

Astea erau, pe scurt, vorbele grele ale mamei lui Mussa. Ea venise „să asiste” la nașterea nepotului ei și ocupa tot locul în micul nostru apartament. Făcea totală abstracție de faptul că eu eram însărcinată, epuizată de sarcina dificilă, eram insomniacă și nervoasă. În fiecare zi apărea o problemă.

— Îți dai seama, fiule, eu sunt musafir, și ea nici măcar nu s-a sculat ca să pregătească micul dejun!

Nu o invitasem eu. Fiul ei mi-o impusese. Ea dormea în salon și-mi era foarte greu să fac în așa fel încât să nu mă ciocnesc de ea, doar dacă nu rămâneam încuiată în cameră sau în bucătărie.

O deranja zgomotul pendulei; trebuia să scoatem pendula din funcțiune în fiecare seară, să o închidem într-o debara peste noapte și s-o aducem înapoi dimineața. Luminile felinarelor de pe stradă pătrunzând de afară erau insuportabile pentru ea; trebuia să ținem obloanele închise și a trebuit să pun o perdea dublă în bucătărie... Ea nu se mișca din salon, mulțumindu-se să observe cele mai mici fapte și gesturi și să le critice. Ceremonia băii obligatorii îmi era în mod special neplăcută. Ea spunea că o spalăm prost și că făceam asta intenționat...

În prima zi, îmi ceruse să-i împrumut peria mea de cap și alte obiecte personale de toaletă, sub pretextul că nu avusese timp (într-o lună) să se pregătească de călătorie. Crezând c-o mulțumesc, m-am dus să cumpăr o trusă completă: perie, pieptene, șampon, gel pentru duș etc. Ea a luat pachetul, m-a privit din cap până în picioare și l-a pus alături cu dispreț, ca și cum aș fi vrut s-o umilesc, adresându-se fiului ei:

— Soția ta drept cine mă ia? Eu i-am cerut peria ei de păr și nu vrut să mi-o dea! De ce? Ce crede ea? Că o să-i fac vreo vrajă?

Nu mă gândisem la așa ceva, dar, în definitiv, de ce nu?...

Eram cu totul pierdută în acest amestec de exigențe bizare. Femeia asta era răutatea personificată, ea voia să-i fiu sclavă docilă și mută, luându-l pe fiul ei ca martor al incapacității mele de a o servi, făcând apel la o pretinsă tradiție față de care eu eram, bineînțeles, refractară.

Ea adusese un așa-zis cadou pentru mine și viitorul bebeluș: un fel de bluză de lână neagră. La nuntă, cumnata mea venise îmbrăcată complet în negru. Or, la noi, negrul nu se poartă la evenimente fericite. A purta negru sau a-l oferi înseamnă a dori cuiva răul.

Eu nu reușeam să dorm noaptea. Cu trei săptămâni înainte de naștere, copilul era prea mare, colul, închis ca și cum aș fi refuzat să nasc și să-l eliberez. Medicul era neliniștit și a trebuit să suport o intervenție dureroasă, care să-mi elibereze colul. Constrațiile erau teribile. Nu voiam să-i vad nici pe Mussa, nici pe mama lui, n-o voiam decât pe mama lângă mine. Parcă anticipam o criză de tetanie, eram blocată, chircită ca în zilele rele, și mama știa să mă maseze ca să mă calmeze.

Doreau să-mi dea o șansă ca să nasc pe cale naturală, și asta îmi dădea curaj, însă când au venit cu anestezia pentru peridurală, am mulțumit lui Dumnezeu! Mussa, care aștepta pe culoarul clinicii, a profitat de asta ca să plece.

— Mama e singură de când te-au adus aici, n-o mai pot lăsa singură!

Eu eram sfârșită de durere. Dacă el ar fi spus: „Sunt obosit, mă duc să mă odihnesc și revin...”, aș fi înțeles. Adevărata ruptură în ziua aceea s-a produs.

Copilul începea să nu mai aibă oxigen, aveam o temperatură de peste 40°C, s-a decis o cezariană de

urgență. Mi-am pierdut cunoștința, și Riad s-a născut, dar tatăl său a fost ultimul care l-a văzut.

Îmi era rușine. Tatăl fiului meu preferase să se ocupe de mama lui. Pe urmă, era de negăsit, nu puteam da de el ca să-i anunț nașterea și nimic nu mai mergea cum voiam eu. Mi l-au luat pe Riad ca să-l pună în incubator timp de patru zile. Nu aveam decât o fotografie în mâini și nu ajungeam să mă conving că bucata asta de hârtie este cu adevărat fiul meu, era ireal. Nu aveam lapte. Primul lucru pe care el l-a cunoscut a fost o tetină de cauciuc. Eram atât de nefericită, de goală pe dinăuntru... El nu mai era în burta mea, nu mai puteam să-i vorbesc așa cum făcusem pe parcursul întregii mele sarcini. Nu îmi mai aparținea cu adevărat, mi-l luaseră.

Când doctorul de familie a venit să mă vadă, am izbucnit în lacrimi, povestindu-i despre deprimarea mea.

Prima zi, soacră-mea a făcut gura mare pentru că părinții mei veniseră înaintea ei. Ea aprecia că era singura cu drept de a sta pe tron. Riad nu era deci și nepotul lor, ci numai al ei! De atunci, Mussa venea să-și vadă fiul doar din când în când: ea îi interzisese să o lase singură ca să vină să ne vadă.

— Înțelegi, ea m-a așteptat ieri, eu am stat prea mult, nu a avut de mâncare și a leșinat...

Se subînțelegea că din cauza mea. Când ea îl însoțea, era ca să mă facă să plâng din cauza altor subînțelesuri înainte de a pleca, cu răutatea ei cu tot.

— Nici măcar nu ai putut să naști normal! Cum se face că ai născut prin cezariană? Nu ești normală!

Îl lua pe Riad în brațe.

— Ai zice ca e un bețiv, nici măcar nu deschide ochii!

Nu i-a pronunțat niciodată numele, era „el”.

— Uite, să-i cumperi ceva...

Mi-a dat o bancnotă de o sută de franci, pe urmă a intervenit Mussa.

— Să-mi dai înapoi cei o sută de franci. Nu ar fi trebuit să primești, eu îi dădusem mamei.

Dacă socoteam bine, banii ăștia ieșiseră din buzunarul meu, pentru că eu aduceam banii în casă. Așadar, Mussa îi dăduse mamei sale, ca să mi-i dea, dar protocolul spunea că eu trebuia să refuz. Nu se face să primești bani de la soacră.

Așadar, bancnota călătorise din contul meu la Mussa, de la Mussa la maica-sa, de la mama lui la mine, și eu ar fi trebuit să spun: „Mulțumesc, mulțumesc, ce amabil” și să dau banii înapoi, să ajungă la soacră-mea. Era ceva demential și de coșmar! În anumite momente, aveam crize de răs nervos, chiar dacă le plăteam. Mussa nu îmi adusese nici măcar un trandafir!

În ziua când ea a văzut-o venind la clinică pe una dintre prietenele mele de la colegiu, o fată modernă din Casablanca, în fustă mini, cu tocuri, cu părul scurt și meșe blonde, cu un buchet mare de flori în mână, cu un parfum și cu un pachet cu un trusou pentru nou-născuți, am crezut că se va sufoca. Sadia s-a îndreptat spre leagăn.

— Păi, tu ne-ai făcut minunea asta? Ce frumos e! E minunat!

Soacra mea a fericit-o imediat cu un interogatoriu: „De unde vii? Părinții tăi sunt marocani? Trăiești în Franța? De unde o cunoști pe Leila? Lucrezi? Unde stai? Ești căsătorită? A, nu ești măritată...”

Sadia răspundea, dar simțeam că nu-i face plăcere. Am încercat să vorbim în franceză, dar soacră-mea tot strâmba din nas.

Odată întoarsă acasă, cu burta mea cusută, nu am avut dreptul la mai multă atenție din partea ei. Ea chiar mi-a spus: „Acum eu sunt mama ta! Tu nu mai aparții familiei tale, aparții familiei noastre!”

În momentul când am părăsit clinica, ea mi-a ordonat să mă instalez la părinții mei ca s-o las

singură cu fiul ei.

— Tu o să te duci la părinții tăi, să nu revii la fiul meu, altfel cine se va ocupa de tine și de fiul tău?

Desigur, nu ea. Eram într-o stare fizică proastă, Riad nu dormea noaptea și plângea neîncetat, eu, la fel. Am stat la clinică cincisprezece zile, și totuși încă nu mă țineam pe picioare. Doctorul, care știa povestea mea pe dinafară, inclusiv povestea cu soacra mea, l-a chemat pe Mussa.

— Soția dumitale face o depresie. Ea nu mai mănâncă, nu doarme; vă previn, dacă va fi obligată să revină la spital indiferent din ce cauză, o să mai auziți de mine. Faceți în așa fel încât să trăiască în liniște și să nu le lipsească nimic, nici ei, nici copilășului. Și, ca între marocani, și-a permis să-i arunce o vorba în arabă: E adevărat că în regiunea dumitale oamenilor le cam plac banii?

Mussa nu a suportat gluma.

„Da' cine se crede curcanul ăsta?!”

Doctorul mi-a dat un tratament și a adus un psiholog înainte de plecarea mea, dar eu am început să plâng, fără să pot scoate un cuvânt în afară de: „Nu mai pot”.

Deci se presupunea că mă voi duce la părinții mei, la ordinul soacrei mele, dar mama m-a sfătuit așa:

— Leila, să nu faci asta. Măine, și poimăine, și toată viața ea îți va reproșa asta.

— De ce? Ea a vrut-o!

— O soacră spune totdeauna norei sale contrariul a ceea ce vrea de fapt...

Chestiune de protocol, un fel de test... Eu înțelesesem rău, probabil erau lacune ale educației mele prea occidentale? Am revenit deci acasă, făcând contrariul. De altfel, aici nu eram la mine. Simțeam că am coborât în infern.

— De ce nu te-ai dus la părinții tăi, așa cum ți-am spus?

— Părinții mei locuiesc prea departe, acolo nu există farmacie; aici farmacia este jos...

Răspuns protocolar, sugerat de mama.

Raid nu dormea noaptea și era un gurmand, mânca un biberon din două în două ore. Mussa dormea. Maică-sa sforăia. Eu mă trezeam la fiecare două ore și jumătate, traversam salonul pe întuneric și, pe vârful picioarelor, închideam ușa de la bucătărie ca să n-o trezesc pe sforăitoare cu lumina, pregăteam biberonul, și în timpul ăsta Riad țipa. Așadar, soacră-mea sforăia și Mussa continua să doarmă.

Eu nu mă puteam ocupa de fiul meu și să și pregătesc biberonul în același timp. Burta mă trăgea în jos și nu puteam purta în același timp cratița. Trebuia să nu uit să trag în fiecare seară blestemata de pendulă, să închid jaluzelele, să mă trezesc devreme ca să pregătesc dejunul, să pregătesc prânzul și baia pentru soacra mea.

Pentru ea, era o altă noră care o spăla. Ea ar fi putut perfect să se spele singură, dar nici nu se punea problema. Regula: soacra ta e acolo, are o vârstă anume, deci o speli pe spate. Inutil să-i cumperi o perie ca să se descurce singură, Mussa mi-ar fi aruncat-o în față.

Simțeam ca el se schimbă. Nu mai comunicam cu el. Nu muncea și începuse deodată să facă rugăciuni, cu asiduitate, și să citească Coranul. Eu sunt credincioasă, țin Ramadanul, dar nu sunt fanatică în religie. Nici părinții mei. Mussa vorbea neîncetat despre religie, cu maică-sa, avea chiar și casete audio cu Coranul și se rugau împreună. Nu știu ce s-a întâmplat în gândirea lui de și-a schimbat astfel comportamentul. Îi revăd și acum în salon, ghemuiți, amândoi. Eu, așezată, epuizată. Ea, bucuroasă: „Fiul meu, e bine, te-ai reîntors la religie”.

Eu nu puteam nici să mă mai uit la televizor. Ea îmi reproșa că nu am antenă parabolică pentru canalele arabe. Toaleta lui Riad era sursă de

conflict. Masa de înfășat era în salon, nu avusesem un alt loc unde să o pun, așteptând un apartament mai mare, dar soacră-mea nu suporta să vadă scutece!

— Asta pute, du scutecele jos la pubelă!

Erau trei etaje. De fiecare dată când îmi schimbam fiul eram, așadar, obligată să cobor scara ca să arunc un scutec. Era o pubelă în apartament, saci închiși, dar nu era suficient, nu puteam aștepta seara, trebuia să le duc, unul câte unul!

Nu-l lua pe Riad în brațe decât foarte rar. Și atunci, când o făcea, el urla.

Odată, ea a decis să pregătească masa. Atunci am devenit eu anorexică.

— Leila, vino la masă.

— Nu, mulțumesc, nu mă simt prea bine, nu mi-e foame.

Seara, Mussa îi cere să-i pună masa.

— A, nu, nu, eu nu mai pun piciorul în bucătărie, soția ta nu are încredere în mine, îi e frică să nu-i fac farmece.

— Ba nu, ea mi-a spus că nu îi e foame.

— Nu, nu, la prânz nu a mâncat din mâncarea mea, nu are încredere, așa că nu mai fac nimic.

Ea căuta în mod vizibil să ne despartă ca să-și recupereze fiul. Acum, că avea actele, el nu mai avea nevoie de mine.

— Fiule, bebelușul plânge tot timpul și mie mi-e frică singură, în salonul asta, vino să dormi lângă mine și lasă copilul cu nevastă-ta, așa, fiule, o sa te odihnești mai bine.

Și el a făcut-o. El a luat obiceiul de a dormi cu maică-sa, în salon, la treizeci și cinci de ani! Argumentul său era foarte special: „Dorm cu mama pentru că, în ziua în care ea nu va mai fi, eu nu voi mai avea mamă, așa că profit de fiecare moment”.

Ea mă izolase complet. Disputele se agravau. Soacră sau nu, eu spuneam ce aveam de spus soțului meu, dar nu de față cu ea. Ea m-a împins atât de tare la capătul puterilor mele, încât, în mod logic, situația a explodat în final. Cred că o căuta cu lumânarea, ca să mă discrediteze cu totul în mintea fiului sau. Mi-a cerut iar s-o spăl. O corvoadă și mai grea, pentru că-mi era încă rău de la burtă, cicatricea mea era dureroasă și se inflamase. O spălam pe umeri și pe spate, în tăcere.

— Spală-mă mai jos!

Era prea mult. Nu spălasem niciodată fundul unui adult! Bebelușii, frații mici, de acord! Dar o soacră bătrână de optzeci și patru de kilograme, nu!

— Nu mă pot apleca mai mult, mă doare burta.

Și am ieșit liniștită din baie. Fusesem politicoasă. Ea a ieșit din apă, a năvălit în salon ca o furie și l-a chemat pe fiul ei, care se mulțumise să observe cu calm confruntarea.

— Nevasta-ta nu a vrut să mă spele!

— Ba sigur că da, am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Nu ai vrut!

— Nu mă pot apleca, asta nu înseamnă că nu vreau, asta înseamnă că nu pot! Dacă nu mă crezi, uită-te la cicatricea mea!

Și i-am arătat rana care supura încă, sperând ca ea să priceapă că nu aveam nimic cu ea. Dar eu vorbeam și acționeam logic: limbaj necunoscut soacrei mele. Ce făcusem acolo? Un gest obscen în fața soacră-mii. Îi arătasem burta!

Mussa ieșise, lăsându-ne să ne certăm. Era într-o perioadă proastă, ceea ce puteam înțelege, dar el avea șansa că se putea căra ca să n-o mai audă urlând pe maică-sa. Eu eram strânsă cu ușa, nu mai puteam de oboseală, de insomnie, de slăbiciune, ea mă enerva la culme. M-am refugiat în dormitor și, dincolo de orice protocol, am trântit ușa, zicând:

— La dracu, m-am săturat!

Când s-a întors fiu-său, a început să urle, plângând, un teatru nemaipomenit.

— Nu mai stau aici, nevastă-ta nu se ocupă de mine, nu am făcut trei mii de kilometri ca să fiu umilită așa, nu sunt un câine, îți dai seama, fiule! Niciun respect, ea și-a dat jos pantalonii, mi-a arătat fundul, mi-a zis: „Fac ceva pe tine!”

Eram tentată să pun lucrurile la punct. Îi arătasem burta, nu fundul. Spusesem „la dracu”, nu „fac ceva pe tine”. Și, oricum, era în afară de orice discuție s-o spăl pe fund. Și în legătură cu asta, ea ar fi făcut bine să umple baia o dată și nu de cinci ori una după alta, pentru că apa era scumpă. Ea intra în apă, se bălăcea acolo ca un hipopotam, golea cada, o umplea din nou și repeta asta de patru sau cinci ori, din plăcere, dar eu plăteam factura. Și, în orice caz, ea voia să pornească un război al nervilor, o simțeam. Eu trăiam infernul în loc să mă bucur să fiu cu fiul său. Ea îl înnebunea, ca să îl facă să admită că eu eram o fată rea.

— Nevastă-ta nu ascultă, face numai ce are ea în cap, tu ești soțul ei, trebuie să-ți spună unde se duce, nu trebuie să se îmbrace în pantaloni, nu trebuie să iasă singură...

Atunci, Mussa a început să mă întrebe:

— Unde ai fost? Unde te duci? Ce faci?

Trăisem un infern toata viața pentru ca genul ăsta de lucruri să nu reînceapă cu el. Am sfârșit prin a-i spune ceea ce îmi stătea pe inimă:

— Până la urma, la dracu, dacă nu ești mulțumit, închide-te undeva cu maică-ta, asta o să-mi convină! Am un serviciu, un apartament, un copil, n-am nevoie de tine! La urma urmelor, ce mi-ai adus tu?

— Ce ți-am adus eu! Ți-am adus respect, ți-am „acoperit capul”! Ești măritată!

— În orice caz, eu nu te-am iubit niciodată și nu te voi iubi niciodată.

— A, da? A, da? Atunci de ce ai făcut un copil cu mine?

— Tu ai făcut un copil cu mine! Dar Riad este aici și este fiul meu, eu l-am purtat! Nu tu! Acum ai să alegi, ea sau eu!

Distrugerea fizică și nervoasă pe care o cunoscusem și care mă aducea în pragul nebuniei simțeam că mă invadea din nou și-mi era teamă de asta. Trebuia să-mi păstrez fiul, trebuia să rezist pentru el. Dar soacra mea nu mă lasă. Ea urla în colțul ei că vorbeam urât cu fiul ei, pe urmă a intrat în camera mea așezându-se între noi, urlând că ea nu suporta să-i vorbesc așa soțului meu. Am trimis-o la plimbare.

— Asta nu te privește, este între soțul meu și mine.

— Nu mai vorbi așa cu mama mea! O să-l chem pe tatăl tău și o să mai vorbim de chestia asta.

— Cheamă pe cine vrei, mă doare în cot!

Aveam douăzeci și trei de ani și totul reîncepea, ca mai înainte, ca întotdeauna. Dacă femeia asta acră nu s-ar fi amestecat în viața noastră de cuplu, cred că am fi putut să trăim normal. Și, spre ușurarea soțului meu, eșecul nostru s-a datorat doar mamei sale. El respecta tradiția deșertului, primind-o la noi, prizonier al unui protocol care cerea ca soacra să fie în centrul existenței primului născut. El îi dădea exclusivitate, pentru că el era condiționat de modul ăsta de a fi și nu cunoscuse un altul. Eu turbam când îl vedeam așa de slab, când, de fapt, eu ar fi trebuit să mă plâng.

Noul tribunal se compunea din soacra și tatăl meu, de data asta.

— Fiica ta e prost-crescută, răspunde urât soțului ei.

Tata rămânea tăcut. El trebuia să-și dea bine seama că eu eram la capătul forțelor și nici el nu o plăcea pe femeia asta. El mă măritase cu de-a sila,

aveam o soacră „de obligație”... încă mai așteptam un gest, un cuvânt de la el.

— Leila, este adevărat ce spune soacra ta?

Am povestit tot, încercând să fiu calmă, dar nu reușeam. Tata m-a luat deoparte.

— Ea nu va sta mult timp aici. Trebuie să reușești să te calmezi. Fă-o pentru Riad. Nu pentru ea, nici pentru mine, ci pentru fiul tău.

A plecat spunându-le lui Mussa și mamei sale:

— Vă cer scuze pentru ea!

Dar nu și eu. Era în afara oricărei discuții s-o fac și eu. El abia plecase, că ea m-a atacat din nou.

— Acum să duci jos scutecul asta!

— Avem sac de gunoi. În Franța așa e, voi coborî cu sacul când va fi plin.

Ea se așezase, ghemuită, cu picioarele îndoite și mi-a oferit un spectacol care m-a siderat.

— Sunt la pământ! Ea mă va înnebuni! O să mă înnebunească...!

Și urla litania asta fără încetare. Își zgâria fața. Și și-a ridicat fularul, blestemându-mă.

— Leila, una pentru mine, zece pentru tine!

Altfel spus, dacă eu sunt blestemată o dată, tu vei fi de zece ori. Priveam, spunându-mi: „Doamne, nu e adevărat, eu nu sunt pe pământ, am un coșmar”.

Tocmai îl schimbam pe Riad pe masa de înfășat, din nefericire instalată în salon, când scena de neimaginat s-a declanșat cu brutalitate. Cu un scutec în mână, cu copilașul în echilibru, așteptând, eu nu mă puteam mișca. Mussa a apărut de nu știu unde și, văzând-o pe maică-sa în starea asta, a făcut o criză de nervi, la rândul lui.

Și-a rupt cămașa, s-a bătut peste piept, s-a zgâriat la sânge... o isterie completă.

— Nu te voi ierta niciodată, i-ai făcut rău mamei, vrei s-o omori pe mama mea.

Îi priveam pe amândoi, pe femeia asta în vârstă, pe bărbatul ăsta adult, cu ochii măriți de

stupefacție. Ea s-a ridicat, m-a împins violent spre perete.

— Nu te voi ierta niciodată! Mi-ai luat fiul! Îți jur pe Coran, nu vei rămâne soția fiului meu, nu îl meriți!

Am fost cuprinsă, la rândul meu, de nebunie, pe termen lung, asta probabil că era contagios.

— Eu ți-am luat fiul? Cine a luat viața celui alt? Cine l-a cerut pe cel alt în căsătorie? Cine nu voia să se căsătorească? Cine îl ura pe el? Vă detest! Vă urase pe amândoi! Nu l-am dorit niciodată pe bărbatul ăsta. E nebun, nu avem nimic în comun! Crezi că fiul tău este un rege, crezi că e de neînlocuit? Există bărbați mult mai bine ca el, și eu merit mai mult! El nu mă merită pe mine.

Aș fi putut să spun, în primul rând, că el s-a servit de mine doar ca să-și obțină actele. Dar nici nu mai gândeam, atât eram de nebună de furie. Această expresie: „Tu nu îmi meriți fiul” îmi era absolut de nesuportat, nu puteam asculta așa ceva.

L-am insultat pe Mussa:

— Tâmpitule! Mi-ai luat totul, mi-ai luat totul!

Mă înnebunise, nu mai vedeam nimic. Am plecat în papuci și în tricou, am fugit pe scară, am alergat afară, în plină iarnă, ninge și eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru, să mă arunc de la etaj. Dacă aș fi avut un balcon, m-aș fi aruncat în gol.

Am traversat tot cartierul ca o furie, m-am aruncat într-o cabină telefonică ca s-o chem pe mama.

— Mamă, știi ceva? La dracu, la naiba cu toată lumea! Îți pierzi fiica, o pierzi, adio! Ocupă-te de Riad, e tot ce îți cer.

Nici măcar Riad nu mai exista pentru mine în momentul ăla. Am traversat zona în fugă. Aș fi vrut să mor. Alergam spre șoseaua națională, vorbind singură: „Hai, du-te, aruncă-te în gol, o dată pentru totdeauna”. Aș fi vrut să treacă un camion și să mă calce.

În mod ciudat, întotdeauna am întâlnit pe cineva în ultimul moment al celor mai rele clipe din viața mea. A venit o mașină, cu o prietenă de familie la volan. Juliette. O „mamă” mare și bună, neagră precum abanosul, puternică și cu o inimă mare.

Ea m-a recunoscut, tremurând pe marginea drumului, cu sânge pe față, pentru că mă lovisem la cap în cabina telefonică.

— Leila? Da' ce faci acolo? Ce ți s-a întâmplat?

Suspinam, nu mai puteam articula cuvintele. Vorbele îmi rămâneau blocate în cap. Aveam impresia că devenisem mută dintr-odată și că nu voi mai putea vorbi niciodată. Ea încerca să mă facă să mă urc în mașină, dar eu mă zbăteam într-o tăcere care mă sufoca. Nu aveam chef nici de ea, nici de mașina ei, aș fi vrut să intru sub roțile unui camion. Să mă strivească, pe mine și viața mea de rahat.

Ea a înțeles că eram realmente în pericol.

— Îți spun că o să te urci în mașina asta. Dacă trebuie să-ți dau o palmă pentru asta, o s-o fac! Urcă!

Deoarece o respingeam, m-a tras de după gât și m-a ridicat ca pe o pană.

Eu eram atât de slabă, și ea atât de puternică, încât nu i-a fost greu. M-a legat de scaunul din spate.

— Să nu te miști de acolo! Te duc acasă la mine!

M-a instalat în camera ei și, când am putut să scot un cuvânt, mă bâlbâiam, implorând-o:

— Nimeni... să nu-i previi... singură... singură...

Doream cu adevărat să fiu singură, eram pierdută, înnebunită, creierul nu îmi mai funcționa.

— De acord, te las singură cu totul, dar te încui cu cheia! Ascultă-mă bine, rămân alături, să nu te miști. Plângi cât vrei, strigă dacă vrei; chiar dacă va trebui să îți petreci aici toată ziua, nu te vei

mișca atâta timp cât nu vei vorbi și nu vei avea ideile în ordine.

Și m-a încuiat cu cheia. M-am ghemuit pe un fotoliu și am plâns cu adevărat. Priveam în gol, nu mai puteam respira, suspinele mă înecau. Mă întreb, astăzi, de unde mai aveam lacrimi.

În timpul ăsta, mama alertase pe toți prietenii și îi trimisese pe frații mei să mă caute. Ei făceau turul imobilelor. Unul dintre ei a sunat la Juliette.

— Nu, nu, nu am văzut-o pe Leila, de ce? Ce se întâmplă?

— Mi-am pierdut sora. Dacă o vedeți, trebuie să ne spuneți.

Juliette ar fi vrut să-i spună: „Liniștește-te, e la mine”. Dar nu știa ce se întâmpla și, mai ales, cine mă adusese în starea asta. Pentru ea, fugisem, era grav, dar ea încă nu realiza că eu aș fi vrut să mă arunc sub un camion, pentru că eu nu eram capabilă să-i spun.

Am rămas la ea tot restul zilei. Odată golit de lacrimi, creierul meu își revenea încet, încet. Nu suportam viața asta, însă alte fete măritate ca mine, cu de-a sila, o suportau. Știam. Consideram că ele își iroseau șansa de a trăi și de a fi libere într-o țară liberă. Consideram că nu sunt bună de nimic, transformând o criză de disperare în fugă, o criză de tetanie în depresie sinucigașă. Nu renunțam la luptă, mă băteam, însă nu câștigam nimic. Toți oamenii ăștia care vorbeau despre integrare nu reușeau niciodată să ne scoată din asta. Nu știau cum s-o facă. Noi însene, fete la școala și la liceu, ne lăudam pretinzând că „niciodată” părinții nu ne-ar face așa ceva... Niciodată nu ne-ar mărita cu forța cu un om al deșertului. Pentru că noi am spune „nu”. Și pentru unele dintre noi era totuși „da”, cu forța. Eram prinse într-un sistem, unele aveau copii și aveau impresia că și ele aveau să facă la fel cu fetele lor. Să perpetueze în eternitate ceea ce trăiseră ele însele. Unde era soluția? De

când mă născusem, comunitatea musulmană din Franța nu progresa, dădea înapoi.

La școală, nu văzusem niciodată fete cu vâl, și uite că ele defilau pe stradă.

Ce trebuia făcut pentru ca familiile să evolueze? Un teritoriu special? Unde ei ar fi putut domni cum aveau chef, uși închise pentru fete? Sigur nu, pentru că acest teritoriu închis exista deja în cartiere. Singura gură de oxigen pentru aceste fete este tocmai școala și colegiul, studiile. Cunoașterea le permite să depășească tradițiile din Evul Mediu și să evolueze. Un loc unde religia și tradițiile fiecăruia se opresc la ușă, am cunoscut asta în copilărie și era bine.

Când privesc reportajele despre aceste fete care vor să meargă cu vâl la școală pentru că este alegerea lor... mă îndoiesc, cu adevărat. Unele o fac ca să recupereze o identitate pierdută, probabil. O criză de adolescență care ia o altă formă, față de a mea. Dar multe își pun vâl, știu, pur și simplu ca să aibă liniște, pentru ca frații lor să le dea pace: „Sora mea poarta vâl, e bine. Eu pot să îmi pierd timpul liniștit!”

Una dintre ele mi-a zis: „Fie vorba între noi două, de când port vâl pe cap, frații mei, părinții mei, toată lumea mă lasă în pace. Pot să mă duc unde vreau și să fac tot ce vreau. Am prieteni, pot fuma liniștită o țigară, ei nu vor ști niciodată ce fac eu, cu vâl, pot fuma o țigară!”

Dar soluția asta nu îmi place. Mai întâi pentru că se bazează încă și mereu pe o minciună și că, în mod insidios în jurul acestui vâl, părinții, frații, soții pot plonja până la fund în religie, nimeni nu este la adăpost. De pe o zi pe alta, puteam să ne regăsim în fața unui integrism dur. Mussa chiar o făcea.

Și dacă vâlul trebuia să devină legal în Franța, nimeni nu ar fi împiedicat familiile să-l facă obligatoriu: „Pentru că este permis la școală, pune-l!”

Sunt deja fete pe care părinții le obligă să pună vâlul ca să le poată mărita mai ușor, fiindcă unii bărbați caută genul asta de fete.

Cât despre mine, eu eram mereu în aceeași situație. Prinsă între un soț și o soacră, înaintam cu pași de furnică, precum în adolescent. De fiecare dată când reușeam să-i fac să înțeleagă ceva pe părinții mei sau pe Mussa, furnica mai făcea un pas.

De data asta, furnica era aproape strivită. Mă purtasem ca o bolnavă mintal, îmi lăsasem fiul singur, micuțul meu bebeluș, în mijlocul celor doi isterici! Ca să mă duc sa mor, abandonându-l definitiv? Meritam palme.

Juliette l-a lăsat să intre pe frățiorul meu, când a revenit sunând la ușa. Plângea la interfon. Mama îl luase pe Riad, pe care soacră-mea îl pusese în coșulețul său, pe preș! Ușa de la camera mea era doar întredeschisă, ea atacase cu furie, deodată:

— Ai venit ca avocat, să-ți aperi fiica? Știi ce a făcut fiica ta?

Și a început din nou cu povestea ei ca nu voisem să-i spal fundul, cu indecența mea de a-i fi arătat burta. Pentru mama problema era simplă.

— Lasă-i sa trăiască. Fata mea a făcut totul pentru ca lucrurile cu Mussa să iasă bine, iar tu vii și le tulburi existența. Fiica mea nu e în plus aici, e la ea acasă, însă dacă trebuie să se întoarcă la noi, ea se va întoarce cu fiul ei.

Cât despre Mussa, el a primit un avertisment grav.

— Pe tine, te previn! Dacă i se întâmplă ceva fiicei mele sau nepotului meu, asta se va termina foarte prost pentru tine.

Cred că ar fi fost în stare să-l pună pe tatăl meu să depună o plângere împotriva lui, în Maroc. Lui începuse să i se facă frică și să-i propună să plece cu ea în căutarea mea. Ea l-a trimis la plimbare. Dacă trebuia să mă caute cineva, ea era aceea, nu

el. Iar bebelușul avea să plece cu ea. Soacra a început să urle din nou.

— Tu, o femeie, comanzi în familie?

— Dar tu nu tot asta vrei să faci?

Când mama mi-a povestit mai târziu scena cu „lupta soacrelor”, cu capul lui Mussa în mijloc, eram provizoriu răzbunată pentru nefericirea mea.

S-au înfruntat grav, o bătălie pe cinste cu insulte, în arabă, ca la țară. Și, în final:

— Fiul tău, Mussa, crezi că e bărbat? În loc să doarmă cu soția lui, doarme cu mama, e normal, hm?

— Aoleu... Ea vorbește despre sexualitatea fiului meu!

„Fiul mamei” s-a aruncat în luptă, pentru onoarea sa.

— Cu ce drept te amesteci tu în problema sexualității mele? Cine a luat-o pe fiica ta? Cine „i-a acoperit capul”? Cine a protejat-o de vorbele unora?

— Cea mai mare prostie pe care am făcut-o, și mă voi urî toată viața pentru asta, a fost să-ți dăm fata!

Sfârșit de ședință. Și o nouă criză de isterie a mamei și a fiului său.

— Dragă mămico, te-am adus aici, să mă ierte Dumnezeu pentru că te fac să suferi, să plângi...

Mama mi-a spus că se credea la cinematograf.

Așadar, m-am întors la părinții mei, cu Riad. La adăpost. Mă gândeam, deja, în secret, la divorț, așteptându-mi fiul, dar mai păstram ideea asta doar pentru mine. Nu puteam să-mi duc viața cu bărbatul ăsta și nu puteam să-l las să-mi crească copilul. Abia avea o lună de viață și auzea deja strigăte demente în jurul sau. Nici el, nici eu nu am fi dus o existență normală.

Tatăl meu începea să înțeleagă și mi-a spus:

— Atâta timp cât aia mai sta acolo, nu mai pui piciorul în casa ta.

Totuși, eram turbată. Eu plăteam chiria! Nu aveam nicio centimă economisită, și dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Riad, nu știam ce aș fi putut face.

Zilele treceau și în fiecare dimineață tata mă ducea la mine, pentru ca infirmiera să-mi facă injecții contra flebitei. Ea venea acasă, nu puteam să-i cer să mai facă și alți kilometri în plus. Tata mă aștepta în mașină.

— Mai ales să nu faci scandal.

Am intrat și i-am privit dormind, mereu împreună, ignorând că este dimineață și că în jurul lor oamenii mergeau la muncă. Atunci, făceam zgomot, trânteam ușile, sertarele și chiar am pus muzică.

— Leila, ajunge, nu mai face zgomot, mama doarme!

— Nu-mi pasă. Îmi caut lucrurile.

Încă nu spusese: „Sunt la mine”. Nu venise încă momentul. Mai întâi voiam ca maică-sa să plece în Maroc și, dacă era posibil, și el.

Și într-o dimineață am decis să-i provoc. Am venit machiată, coafată, îmbrăcată ca și cum m-aș fi dus la o întâlnire. De obicei eram mai neglijentă, incapabilă de cea mai neînsemnată cochetărie. Speram că ei vor ceda în fața a ceea ce considerau a fi o agresiune insuportabilă și că se vor căra de la mine. Mussa a căzut pe spate.

— Unde te duci așa?

— Te interesezi de persoana mea? E ceva nou.

— Ești machiată îmbrăcată, fără Riad, unde te duci?

— Asta nu te privește deloc. Salut, o zi bună, pe mâine.

Într-o altă zi, mamă-sa era trează și, de cum m-a văzut, și-a tras cuvertura pe cap. Mi-am descărcat nervii în franceză.

— Vipera, hai, imbecilo! Este cu adevărat prea idioată, cucoana asta! Crezi că nu te-am văzut cum te ascunzi!

Știam că avea să i se plângă fiului său: „M-a insultat în franceză, nu am înțeles...” Dar fiindcă el dormea, nu îi putea traduce. Dormeau tot timpul. Nu făceau decât asta, vorbeau despre Coran, se rugau, mâncau și dormeau. Dar o făceau la mine! Și el o hrănea pe maică-sa pe spinarea mea!

Ea voise pește, era pește în bucătărie! Pe când o dată, o singură nenorocită de dată, în timpul sarcinii mele, eu avusesem o poftă teribilă de pește, și el îmi răspunsese: „E prea scump!”

Am atacat cu insulte în dimineața aia.

— Mussa? Tâmpitule! E prea scump peștele pentru mine? Dar acesta din care vă înfruptați? Cu banii cui l-ați luat?

— De ce mă insultă?

— Și mașina în care o plimbi pe maică-ta cine a plătit-o? Pentru mama ta nimic nu-i prea scump, pe banii mei!

Ea a vrut să profite de scenă, evident.

— E imposibil cu ea! Nu o poți ține în frâu, fiul meu! O să fii nefericit. Îți imaginezi cum e deja, cu un singur copil? Nu mai face și alții, nu mai face și alții, fiule!

Îl uram pe fiul ei. Am plecat, trântind ușa.

După două săptămâni, făcusem destule drumuri, ca să-mi iau lucrurile. Și ca să-i provoc, fără rezultate importante. M-am gândit: „Leila, tu lucrezi, ești în concediu de maternitate, dar salariul tău e acolo, ei profită de el. Și, în final, ea a câștigat, pentru că tu ai plecat. Dacă tu rămâi la părinții tai, ea nu va pleca niciodată. Ea se va bloca în apartamentul tău, cu feciorul ei drag, și tu nu vei mai avea nimic. Deci schimbă metoda, fato, du-te acasă la tine!”

Eram în război. Tocmai decisesem să-mi omor căsătoria cu premeditare.

PREMEDITARE

Ultimele pagini din jurnalul meu, liniștit până aici, s-au desfășurat ca un ultim maraton. Am ajuns la final fără suflu.

Nu eram nicio eroină, nicio războinică. M-am comparat adesea cu o muscă fragilă, prinsă în cursă, cu zbor interzis. Uneori, cu o furnică, avansând pas cu pas, pe teren periculos. Voiam să scap de soacra mea, o adevărată otravă în viața mea de femeie și de tânără mamă. Ea îmi fura singura fericire pe care o aveam, fiul meu. Prin comportamentul ei odios, această femeie de șaizeci și cinci de ani, monstruos atașată de fiul ei de treizeci și cinci, până acolo încât să doarmă cu el, încât să-i „mănânce creierul” în permanență, ne împingea – pe Mussa și pe mine – la o ceartă continuă. Ea îi distrugea viața, iar el era prins în capcană.

Mergeam din nou la lucru. Țineam în spate domiciliul conjugal, atâta timp cât Riad era la mama mea. Aveam nevoie de un document de ajutor social, și m-am dus la primărie ca sa-l obțin. La ghișeu, funcționarul mi-a spus:

— Va trebui să-i spuneți soțului dumneavoastră că-i mai lipsesc niște acte pentru dosarul mamei sale.

— Ce dosar?

— Cererea de sejur!

— Nu eram la curent cu asta!

Așa am descoperit că soțul meu folosisese fluturașele mele de plată, o atestare pretins semnată de mine și de el, prin care se confirma că eram gata s-o luam în îngrijire pe mama lui. El o numise „văduvă fără resurse”. Pe de o parte, eu nu semnasem niciun document, el făcuse un fals. Pe de altă parte, socrul meu nu era mort, și apoi avea destui bani ca să plătească pentru întreținerea soției lui. Dacă el nu ar mai fi fost în stare s-o facă,

fiii săi ar fi putut, în Maroc, dar în niciun caz nu eu, cu salariul meu de mizerie!

Mussa făcuse un certificat fals de deces al tatălui său, pe care funcționarul îl cerceta pe la toate cusăturile.

— Cum l-a obținut?

— Nu știu. Dar se fabrică orice la cerere.

— A, da! Cum așa? O să mă ocup eu de ei.

— Ar fi mai bine ca ei să nu afle că eu m-am amestecat în asta. Și așa am o situație complicată cu ei...

— Nu va neliniștiți, este simplu, o să le cer livretul de familie, decesul trebuie înregistrat acolo, desigur.

Bineînțeles, Mussa nu a putut da livretul de familie în chestiune, cu mențiunea defunctului. Era furios, dar încolțit, nu a știut niciodată ce s-a întâmplat.

Adio carte de sejur pentru maică-sa! Și de ce nu și pensia minimă de bătrânețe și asigurare socială gratuită cu o mică avere în Maroc, în caz de nevoie?

Combinația sa poate că ar fi putut funcționa. Mai sunt și altele. În nordul Africii, intermediarii propun bani fetelor aflate în vacanță pentru ca ele „să facă acte”.

— Îți dau cât vrei, el nu se atinge de tine, tu nu te atingi de el, și tu îl duci în Franța.

Sunt familii care au adus în Franța copii care nu erau ai lor. Chiar și nou-născuți. Presupun că îi declarau mai întâi cu numele lor în Maroc, ca fiind născuți în afara căsătoriei, de exemplu, și gata, copiii erau crescuți în Franța. Alții fac și mai rău, aducând puștoaice purtându-le numele și care în realitate le sunt guvernante. Am cunoscut cazuri când ele au fugit, atât erau de prost tratate. Se cunosc nenumărate situații din astea în cartiere.

Îmi face rău să vorbesc despre asta, dar orice act se poate cumpăra la noi. Un extras de act de naștere, sau de deces, sau de celibat. Știu cazul

unui bărbat, căsătorit, care a plătit-o pe o tânără franțuzoică de origine maghrebiană să-l ia în căsătorie, cu un certificat fals de celibat. Cum actul de căsătorie marocan nu este recunoscut în Franța, nu a fost nicio anchetă. Odată având actele de identitate, bărbatul a divorțat în Franța și a adus-o pe soția lui adevărată și pe fiica lor. Sistemul este simplu, el a divorțat de soția lui adevărată și s-a căsătorit cu ea a doua oară cu forme legale, la consulat. Sunt lucruri care se știu și care se povestesc între noi, dar nimeni nu le denunță. Ar trebui pentru asta să ai spirit de turnător.

Genul ăsta de combinație mă scoate din minți întotdeauna, pentru că se folosesc în general căsătoriile fetelor ca să se realizeze. Marocane, metise sau franțuzoaice, fetele sunt o pradă. Clandestinii spun că este mai ușor să ataci o franțuzoică. Mai întâi e vorba de economie! Nu se pune problema nici de zestre, nici de cheltuieli faraonice pentru căsătorie.

A juca rolul îndrăgostitului până peste urechi este foarte ușor. Ei sunt tari la asta, câteva vorbe dulci și fata cade, în timp ce băiatul se folosește de ea și de sentimentele ei ca să obțină ceea ce vrea. Și cine se trezește sfâșiat? Ea! Fie va fi dusă în deșert, fie o va împinge la extrem pentru ca ea să ceară divorțul. Una dintre prietenele mele a căzut în cursa asta. Am încercat să fac totul ca s-o determin să înțeleagă.

— Sylvie, gândește-te, îl cunoști de două luni, te-a acostat pe stradă, nu îl vezi decât în cafenele, este un clandestin!

— Nu! Este student, va fi inginer! Are carte de sejur!

Știu eu cum e cu studenții care vor fi ingineri. Fie cartea de sejur este falsă, fie el este într-adevăr student, dar cartea lui este pe sfârșite. Era cazul acestui băiat. El era frumos, înalt, subțire, tot numai zâmbet, iar fata – fără un șarm particular.

Familia ei era neliniștită, mai ales fratele ei, pentru că în mod evident era gata să cada în cursă.

— E iubirea vieții mele, Leila, părinții mei nu înțeleg nimic. Pentru el a fost dragoste la prima vedere, vrea să ne căsătorim.

M-am înfuriat.

— Un tip necunoscut te agață pe strada, în plin Paris, te invită la o cafea, te amețește cu vorbe dulci, în timp ce tu atâta aștepti, să se îndrăgostească unul de tine? Îți jur pe capul fiului meu, el te va cere în căsătorie înainte să-i expire cartea de sejur.

— Nu, nu.

— Ba da! Tipul te-a citit, a văzut bine că tu visezi la marea dragoste! Dacă te măriți cu el, va obține actele de identitate în mare viteză și se va închide în el sau te va duce în deșert și-ți va oferi o viață de infern până ce tu vei fi cea care va cere divorțul.

— Ba nu, pentru că tu ai trăit o poveste îngrozitoare, nu trebuie să generalizezi.

Francezii gândesc franțuzește, nu ca arabii. Dar eu, ca fată arabă născută în Franța, gândesc în ambele feluri. Povestea prietenei mele s-a terminat așa cum prevăzusem: căsătoria înainte de expirarea cărții de sejur. El îi promisese și o nunta mare în Algeria, pe care ea o așteaptă și acum.

Ea n-a mai vorbit de dragoste după asta. Totuși, nimeni n-o obligase, părinții o iubesc, ea nu a trăit ca mine, ea vrea doar să fie iubită. Ca toată lumea.

Mă deciseseam, în ceea ce mă privește, să-mi omor căsătoria cu premeditare. Fără nicio altă armă decât caracterul meu murdar, probabil născut din originile mele berbere. Un detaliu mă înfură: mașina pe care Mussa o cumpăraseră cu banii mei, de care eram responsabilă deoarece talonul era pe numele meu și la fel și asigurarea. El îmi cerea chiar să-i fac plinul ca să meargă după Riad, îngrijit de părinții mei, de când eu lucram. Îmi era frică să-l las pe fiul meu singur cu tatăl său. El nu

îl supraveghea, îl lăsa în apartament ca să se ducă să bea o cafea, copilul având doar trei luni.

Această poveste cu mașina a declanșat primul contact fizic violent. Într-adevăr, eu am început. Nu suportam s-o văd pe maică-sa tronând în locul meu în această mașină și plimbată ca o prințesă, pe când eu mergeam pe jos. Cearta a început pe când el intra în garaj, la parterul imobilului. O priveam, simțind cum crește furia în mine, pe maică-sa cum cobora din mașină. Am așteptat ca ea să intre în casă și m-am năpustit asupra lui Mussa.

— Deschide portiera!

— Te previn, dacă faci scandal aici...

— Mă doare în cot de scandal! Crezi că e normal ca mama ta să se instaleze la mine, iar tu s-o plimbi în mașina mea?

— Nu la tine! La noi!

— Oh, nu! La mine!

Și am reluat povestea de la zero, de la început, cu o violență și o agresivitate disperate. Am atacat pe toate flancurile, pe cele ale maică-sii.

M-am arătat chiar vulgară. El a căzut în cursă, atacând-o pe a mea.

— Și mama ta? Cine se crede? A spus ca nu dorm lângă soția mea!

— Păi, dormi cu mama ta, nu?

— A ta, poate vrea să o încalec pe ea!

L-am atins instinctiv, i-am dat o palma. S-a făcut alb.

— Coboară imediat din mașină!

— Nu mă mișc de aici.

— Coboară din mașina asta, e mai bine pentru tine!

— Nu. Talonul pe ce nume este? Doamna! Asigurarea? Doamna! Atunci taci din gură. Și dacă trebuie cineva să coboare, ăla ești tu!

— Uite, ține-ți cheile, ia tot, nu am nevoie de mașina asta.

— Mulțumesc, e tot ceea ce voiam...

S-a dus s-o întâlnească pe mămica lui dragă. Am luat cheile mașinii și i-am telefonat unuia dintre frații mei. Tocmai obținuse permisul.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Ai permis? Uite, ai o mașină, poți conduce.

Tata a încercat să mă calmeze.

— Leila, nu! Nu merge până acolo...

Dar privirea lui voia să spună: „Nu mă mai amestec deloc, îmi pierd controlul”. Frate-miu s-a cărat cu mașina, fericit ca un prinț.

Mussa nu se aștepta la o asemenea rapiditate.

— Unde e mașina?

— S-a dus! E a mea, am dat-o. E cumplit, nu?

— Cine a luat-o?

— Termină! Nu poți face nimic! Vrei să mergi la comisariat să depui plângere? E a mea și nu mi-a fost furată!

Chiar în aceeași seară, după ce l-am luat pe Riad de la părinții mei, am prevenit-o pe una dintre vecinele de pe palier, o franțuzoaică neaoșă cu care sunt în raporturi speciale de prietenie.

— Mă întorc la „cuib”. Dacă auzi lovituri în perete, nu te neliniști, e normal. Războiul a fost declarat.

— Vrei să-l țin pe Riad alături de fiul meu?

— Dacă va fi vreo problemă, ți-l aduc! Gata, plec. La atac!

Am zărit o soacră radioasă, răsturnată pe divan, bucuroasă că este singură cu fiul ei adorat și considerând că a câștigat partida. De cum m-a văzut, zâmbetul i s-a șters de pe chip.

Ea îl fixa pe Mussa cu privirea, ca pentru a-l hipnotiza: „Nu le apropia de ei!” Deodată, el era incapabil să-și ia fiul în brațe, în fața acestei interdicții mute. Ea a atacat prima.

— Ești aici? De ce ai venit?

— Pentru că îți dau de știre un lucru, între noi fie vorba, aici sunt la mine acasă. Ai înțeles? Este apartamentul meu.

— Ai fi putut să fii respectuoasă, să aștepti să plec.

— Stai, o să-ți explic! O să-ți faci valizele imediat și o să pleci.

— Nu-i vorbi așa mamei mele!

— Tu vino după mine în cameră!

Nu știu de ce, de câțva timp îi vorbeam așa cum vorbea tatăl meu: „Urmează-mă în cameră!”

Mă simțeam puternică, decisă să câștig, trebuia ca ea să plece. El m-a urmat fără a crâcni.

— Ascultă-mă bine acum, ești treaz cu adevărat, ai deschis bine urechile?

— Hai, spune, ce vrei?

— Azi e miercuri. Sâmbătă dimineața, cel mai târziu, mama ta să fie plecată! Te descurci cum știi!

— Dar cum să fac să-i plătesc biletul?

— A, da! Într-adevăr, mi-am schimbat contul, salariul meu nu mai e vărsat în contul curent, așa că, dacă ai economii, scoate-le.

— De ce ai făcut asta?

— Păi, pentru că salariul meu alimenta contul comun și pentru că banii tăi se duc în Maroc. Din ajutorul pe care îl ridici, eu nu văd o centimă! Așa că mi-am deschis un cont personal. Acum, gata, Mussa! S-a terminat cu găina cu ouăle de aur.

— O să vedem.

— Am văzut ce era de văzut!

— Și dacă sâmbătă o să mai fie aici, ce o să faci?

— Îți asumi un risc. Fie o trimiți în Maroc în liniște și ea rămâne în viața, fie riști să o găsești într-o zi storcită de perete sau spânzurată de o lampă. Tu decizi. Dar îți jur că, dacă până sâmbătă nu pleacă, voi exploda la cea mai mică remarcă.

M-a privit ciudat, îi era frică de mine. Și era umilit pentru că trebuia să-i dea vestea maică-sii. Presupun că a pretins că luase singur decizia, în orice caz ea nu a spus nimic. Dar am auzit o conversație telefonică cu unul dintre frați care îi

spunea clar: „Mama și-a băgat coada în căsnicia ta”.

Și tatăl lui adăugase: „Dacă eu aș fi venit în Franța, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Mama ta e rea. Oriunde se duce, aprinde un foc”.

Și el nici nu știa că fiu-său îl omorâse pe hârtie! Asta e genul de comportament numit freudian?

Ascultam cu plăcere, telefonul fiind pus mereu pe difuzor când unul dintre noi suna în Maroc. Pentru ca toată familia să afle noutăți. Soacra mea avea multe necazuri!

— Nici chiar fiul meu nu-mi ia partea, nici soțul meu nu-mi ia partea!

Ea era victima. Vineri dimineața el mi-a anunțat că aveau să plece.

— Măine iau autobuzul cu mama, o duc în Maroc.

— Bine, drum bun.

Mă servisem de armele adversarului, în stil arab, cuvinte, umilințe, insulte, montasem o ambuscadă imparabilă. Și mama, căreia îi povestisem totul, era bucuroasă pentru mine. Acum ea îmi era aliată, însa eu nu-i vorbisem încă despre divorț.

Îmi voi aminti toată viața despre ziua aceea de vineri, eliberatoare. Ea se afla în bucătărie, pregătind ceva de mâncare pentru călătorie. Eu nu cumpărasem nimic, nu pregătisem nimic, Mussa fusese obligat să facă singur toate cumpărăturile. Eu mă gândeam: „Descurcă-te acum, îți petreci ultimele ore din viața ta în bucătăria mea!”

Nu am ajutat-o să-și facă bagajele, nici nu i-am spălat lenjeria, nici pe ea, ceea ce în mod normal ar fi trebuit să fac. Ea s-a spălat singură, și nu am uitat să-i amintesc că în Franța cada de baie se umple o singură dată: „Te speli în ea, te clătești și gata!”

Ea nu a spus nimic. Dar seara, la masă:

— Știi, Leila, ar trebui să faci eforturi cu soțul tău. Acum tu nu mai aparții familiei tale, aparții familiei lui Mussa.

— Ascultă-mă bine, eu sunt fiica tatălui meu, fiul meu este nepotul său. El a ieșit din pânțele mele și din cel al fiului tău, eu am un tată și o mamă, așa cum el are un tată și o mamă.

Și am intrat în camera mea, trântind ușa. La ora patru dimineața, erau gata de plecare.

— Leila, scoală-te! Vino cel puțin să ne luăm rămas-bun.

— La revedere, nu faceți zgomot, o să se trezească Riad. Închide ușa cu cheia, te rog.

Și au plecat. Am început să strig de bucurie, ca o fetiță:

— Iuhu! În fine, vacanță!

S-au scurs cincisprezece zile de liniște, îmi era bine, nimic nu mai putea să mă atingă. Cumnata mea mi-a povestit filmul întoarcerii, fericită că eu o răzbunasem cumva în lupta împotriva dragonului. Ea mi-a adus aminte:

— Leila, ți-am promis că am să te previn: el a plecat înapoi, luni de dimineață în zori va fi acolo. Fii atentă.

— Atentă la ce? Nu am nimic să-mi reproșez.

— Îți urăște familia și e mai montat ca niciodată.

Nu m-am neliniștit prea mult. Dimpotrivă, eram furioasă că nu ceruse vești despre fiul său timp de două săptămâni. Micul meu Riad, gradina vieții mele, de când fusese în burta mea, nu cunoscuse niciodată o zi fără scandaluri și țipete între noi.

M-am pregătit psihologic tot weekendul. Planul meu era diabolic. El urma să ajungă obosit, ar fi vrut să doarmă și, în timp ce dormea, eu aveam să-i iau cheile din buzunar, aveam să le ascund, aveam să închid ușa la apartament cu cheia și urma să avem o explicație, doar noi doi, cu ușile închise. Un duel. Mă pregăteam de o luptă de moarte.

Îmi prevenisem vecinii de pe palier, mereu cu numărul meu de clown:

— Se întoarce! Cred că lupta va dura câteva ore. Veți auzi de toate; dacă mă auziți că strig eu după

ajutor, veniți! Dacă e el, stați pe loc...

Glumeam și acum, dar știam bine că genul ăsta de ceartă între soți poate realmente să degenereze într-o dramă.

A ajuns dis-de-dimineată, surprins să mă găsească doar cu Riad. Se aștepta să fiu înconjurată de frații mei, pentru luptă.

Mă prefăceam că dorm, dar pândeam. A făcut un duș și a venit lângă mine. M-am sculat și m-am dus să mă lungesc pe divan cu fiul meu.

Am așteptat să doarmă profund, pe urmă i-am examinat actele personale de care nu se despărțea niciodată. Îmi luam măsuri de precauție, în vederea divorțului. Am luat ceea ce îmi trebuia, într-un plic, și m-am dus să le ascund sub preșul vecinei mele. Am închis încet ușa cu cheia, i-am subtilizat brelocul cu chei, l-am pus sub covor și m-am culcat la loc.

Când s-a sculat, l-a luat pe Riad în brațe.

— Copilul meu, copilul meu.

— Ah, da, acum e copilul tău!

Începusem. A început să-mi insulte familia, prima etapă a unei dispute clasice la noi: tatăl tău, mama ta, frații tăi...

Am replicat pe aceeași temă cu o vulgaritate de necrezut. Luptam pe viață și pe moarte, cu senzația că mâncam miere. Până în momentul în care el a dat înapoi.

— Nu mai pot. Plec.

— A, crezi că o să scapi așa? Visezi!

Umbla prin buzunar în căutarea cheilor, repetând:

— O să plec, o să plec.

— Caută! Nu o să le găsești! Am ceva de rezolvat cu tine, nu tu decizi când o să pleci. Avem niște lucruri să ne spunem și o să le spunem! Mama ta și cu tine m-ați făcut să-mi pierd mințile și crezi că o să pleci așa?

— Leila, lasă-mă să deschid ușa, asta se va termina rău.

Tensiunea creștea mereu.

— Deschide ușa asta sau sar pe geam.

— Asta o să-mi convină, nu voi fi divorțată, voi fi văduvă! Dar o să-i creezi necazuri mămicii tale dragi!

— Curvă, nu știu ce mă reține, nu știu ce mă reține!

A dat un pumn violent în perete. Am tresărit de frică, dacă aș fi încasat eu pumnul ăla, aș fi fost sigur la pământ. Dar eram decisă să merg cu el până la capăt ca să obțin ruptura, pe riscurile mele. Reaua lui credință era de necrezut.

— Îți dai seama cât am cheltuit cu tine? Știi cât m-ai costat? Mama mea a fost „drăguță”, ți-a trimis un cadou pentru Riad și ți-a dat o suta de franci!

— Care veneau din contul meu. Mi-ai spus-o chiar tu când i-ai luat înapoi!

— Și tot cât am cheltuit la nuntă, nu ți-a ajuns?

Până în momentul ăla mă mulțumisem să-l observ cum se zbate, eram pe poziție de forță. Atunci, m-a enervat serios.

— A, asta e?

Am plecat spre bucătărie, în direcția sertarului cu cuțite, și el a început să se agite.

— Ce faci?

— Să nu-ți pese, pleacă de lângă mine, o să fie mai bine. Mai ales nu te apropia!

Luasem cuțitul cel mare, cum sunt cele pentru înjunghiat oi. M-am dus în cameră, am scos nenorocita aia de valiză îndesată cu lucrurile de la nuntă, acea scârbă de rochie de mireasă, am tăiat totul în fața lui. În bucăți mici. El își vedea banii și căsătoria zburând prin cameră. Mi-am ucis rochia de mireasă, mai întâi, simbolul obliga. De când dorisem să fac asta!

— Da' e complet nebună, e complet nebună.

— Îți vrei banii, uite-i, uite-i!

Toate rochiile, *djellaba*, pantalonii, tot ce putuse să-mi cumpere el, totul s-a transformat în zdrențe.

Și o garnitură de lenjerie, oferită de maică-sa, știam că îl termin atingându-mă de ea. Urla, dar nu se putea apropia de mine din cauza cuțitului monstruos. Eu o maimuțăream pe mama lui:

— Și eu am adus o garnitură de lenjerie, fiule, am adus o garnitură de lenjerie brodată pentru nepoțelul meu! E oribilă garnitura asta, mama ta este...

— Leila, nu face așa ceva, Leila nu face așa, e pentru Riad, este cadoul bunicii lui.

— Mă doare în cot, nu vreau nimic de la voi.

— Leila, dă-mi-o, o trimit înapoi la mama, să mai salveze ceva.

Am tăiat-o în bucăți.

— Uite, o poți trimite maică-tii.

El nu mă văzuse niciodată în starea asta. De altfel, nici eu. Totuși, Dumnezeu știe cât eram de agresivă. Dar în ziua aia am fost violentă cu adevărat și mă simțeam în stare și de mai rău. Era rândul meu acum. Cred ca aceasta căsătorie chiar mă înnebunise.

— Lasă-mă să ies, să iau puțin aer...

— Nu, te țin închis cum am fost și eu închisă. Rămâi acolo.

Așteptam să izbucnească, îl împinsesem la capătul răbdării, ca să mă bată. Era singurul mijloc de a obține un pretext pentru divorț.

Dar el o ținea pe a lui, mă implora să-i dau cheile. Circul ăsta a durat o zi întreagă. Nu era nimic de făcut, nu m-a atins, lașul. Atunci, epuizată, am abandonat provizoriu lupta.

— Acum, dacă vrei să te cari, cară-te. Uite-ți cheile, deschide, dar să le pui pe masă înainte de a pleca! Nu vreau să te mai văd niciodată!

A plecat, dar, cum mă temeam, a păstrat cheile, deci avea să revină.

Când am povestit scena părinților mei, mama s-a bucurat.

— Vino acasă dacă vrei...

Bineînțeles că nu.

Tata a spus:

— E rău ce ai făcut. Gândește-te că ai un copil cu bărbatul ăsta, dacă mergi prea departe, te va repudia.

O fată repudiată cu un copil se recăsătorește greu. Tatăl nu mai are control asupra ei, iar ea nu poate trăi singură și în rușine. Este un cerc vicios. Eu plăteam chiria, dar nu aveam dreptul să-l dau afară, contractul era făcut pe numele domnului și al doamnei...

Cei doi adversari se observau. Mă duceam să lucrez, Riad era din nou la mama, nu voiam să rămână singur cu tatăl lui; de altfel, nu slăbeam copilul din ochi. Mussa nu lucra, planul său de calificare profesională se terminase, stătea acasă, ca să doarmă, să citească Coranul și se ducea să piardă timpul la cafenea. Nu aranja nimic, nici măcar vesela. Toată săptămâna mă întorceam de la lucru cel mai târziu cu putință, mergeam să discut cu vecinii mei, tergiversam la maximum înainte de a mă găsi în fața lui, ca să se decidă în sfârșit: „E o soție rea, trebuie să divorțăm”. Se ținea bine. Dormea de acum în salon, iar eu în camera mea. Nu mai suportam să mă atingă. Mă duceam prima la culcare, adormeam, de cum încerca să facă un pas: „Dorm”.

Și în cele din urmă s-a decis să mă bată.

A început prin a fi brutal și răzbunător. De fiecare dată când o suna pe maică-sa în Maroc era montat. Mă insulta, eu îi răspundeam, și el lovea.

Voiam să fac o plângere, părinții mei erau în principiu de acord, dar întârziiau scadența: „Nu, stai, mai lasă-i o șansă, gândește-te la copil”.

Și eu dădeam în el, însă eu aveam patruzeci și șase de kilograme, el – mai mult de optzeci. Era voinic, mă prindea cu ușurința și mă dădea cu capul de pereți. Și a fost așa până într-o zi. A fost atunci ceva ce m-a determinat să fac cererea de divorț și să nu renunț.

Pe la miezul nopții, îmi făceam în liniște baia ca să mă relaxez și uitasem să încui ușa cu cheia. A început să-mi caute nod în papură, eu în cadă, el după ușă, cu răutate: „Mama ta asta, mama ta aia... mama ta...”

Pe urmă, spunea că nu sunt decât curve în familia mea, adică eu și mama.

— Toate curve! Niciuna mai bună decât cealaltă și tu fumezi!

Răspundeam la fiecare insultă, crezând că ușa mă apăra cu adevărat.

— Neam de curvă!

— Da, de acord, sunt o târfă. Atâta timp cât nu sunt târfa ta, totul e bine.

În cele din urmă, m-am săturat de povestea asta cu curvele. Mai ales în ceea ce o privea pe mama. Bărbații au doar asta în gură. Îți tai părul, ești o curvă, fumezi, ești o curvă, încât ajungi să crezi că ei nu au cunoscut curve adevărate în viața lor. M-am gândit bine și mi-am pregătit fraza înainte de a articula liniștit:

— Mama ta nu a stat mai mult de cincisprezece zile cu primul ei soț, care a repudiat-o, nu? Apoi, au dat-o cu forța tatălui tău ca să evite rușinea din familie. Mama mea s-a măritat o singură dată, pentru toată viața.

El nu știa acest secret de familie, pe care mi-l încredințase sora mai mare a mamei sale. Ca să salveze onoarea, făcuseră rost de un văr care locuia în casă, constrâns să zică „da” pentru că îl găzduiau și îl hrăneau. Dar copiii ignorau acest detaliu și nu trebuia mai ales ca „infamia” să ajungă la urechile nurorilor.

S-a repezit la telefon s-o sune pe maică-sa. Găsisem un argument puternic, eficiența se verificase. Telefonul era pe difuzor ca întotdeauna în casa mamei sale. Și nurorile au auzit totul. Cum de eu, o străină, venită din fundul Franței, putusem să am acces la aceasta „revelație”?! Soacră-mea a făcut o criză de nervi, era insulta supremă, puteam

fi sigură că va face totul ca eu să fiu repudiată la rândul meu. Și eu care nu mă gândisem la asta până acum...

Mussa era furios, cu ochii ieșiți din orbite.

— Lepădătură, neam de curvă, deschide ușa asta!

El era lângă bucătărie, și ușa de alături era închisă. Dar cealaltă era deschisă. Am avut timp să răspund:

— Da, știu, toate sunt curve, până la străbunică-mea, însă mama ta e regina lor.

A ocolit și a explodat în baie. M-a băgat cu capul sub apă, eu m-am zbatut, am reușit să-mi scot capul din apă, l-am zgâriat atunci pe față, atât de tare încât a păstrat mult timp urmele. M-a prins și m-a aruncat la pământ. Și a început să mă lovească cu pumnii, cu călcâiele, peste tot, pe față și pe corp, m-a masacrat în câteva secunde.

— Asta ai vrut? Uite, ține, ia-o peste tot, ia-o peste tot...

Aceste lovituri de pumni și picioare care plouau peste trupul meu gol... erau cel mai rău dintre lucruri. Sentimentul pe care l-am avut atunci nu se poate defini. Era impudoarea totală, umilirea, oroarea femeii lapidate.

M-am ghemuit sub chiuvetă când, în fine, m-a lăsat în pace, nu mai vedeam bine. Era mândru de el. A ieșit din baie.

După un timp, mi-am spălat fața și m-am dus la bucătărie. Voiam să iau un cuțit și să i-l înfig undeva, oriunde, în corp! Eram în plină criză. Ochii mi-au căzut pe ceva care m-a oprit așa cum se taie curentul cu un întrerupător: fotografia fiului meu. Mi-am spus: „Dacă faci așa ceva, Leila, ești terminată, pierzi totul, îți vei pierde fiul, și el va câștiga”.

Dar el îmi urmărise mișcarea, vedea cuțitul în mâna mea, eu îl apucasem fără să-mi dau seama, așa că îi era frică.

— Ce faci? Ce faci?

Și s-a dus să se închidă în toaletă. Mi-am pus o *djellaba* și am ieșit în noapte, ca să sun la unul dintre frații mei, cel mai apropiat. M-a găsit în lacrimi, prăbușită pe preșul de la intrare. Era gata să urce ca să-l bată când a văzut vânătăile. Dar răzbunarea fraternă nu făcea parte din planurile mele.

— Lasă, dacă te amesteci, o să se termine rău de tot.

De data asta, tata mi-a spus să depun o plângere la comisariat. Îmi trebuia un certificat medical. Eram vânătă aproape pe tot corpul, atât de mult mă bătuse, aproape să mă omoare. Mi s-a dat un certificat medical la spital, și la comisariat, polițistul de gardă încerca să mă potolească:

— Bine, hai... a fost o ceartă. Lăsați să treacă noaptea înainte de a depune o plângere. Sunt atâtea care depun câte-o plângere și revin a doua zi ca să ne bată la cap să și-o retragă! Mai gândiți-vă.

L-am privit drept în ochi.

— Vreau să depun o plângere acum, nu voi ieși de aici fără s-o fac.

Știam ce rahaturi aveau să urmeze. Toată lumea avea să-mi sară în cap: părinții lui, familia lui, aveau să-mi ia capul pentru că îndrăznisem să-mi acuz soțul.

Am semnat plângerea, și fratele meu m-a luat de acolo. Voia să mă ia la el, dar eu voiam să merg acasă, nu voiam ca dușmanul meu să creadă că a câștigat partida.

Din fericire, fiul meu nu a asistat niciodată la genul ăsta de scenă. M-am întors, așadar, acasă cu riscul ca el să reînceapă, dar știam bine ce fac. Îi avertizasem pe polițiști că mă întorc acasă.

El m-a privit intrând și traversând camera, surâzând.

— Leila, vino încoace, scumpa mea, vino să ne împăcăm. Nu-i nimic, o ceartă. Bine, o să treacă.

Ar fi vrut să mă ducă în pat. Am răspuns:

— Unde crezi că o să dormi?

— În patul nostru.

M-am dus și am luat din nou cuțitul de la bucătărie. Îl țineam bine în mână, amenințând.

— Dacă te apropii de camera mea, ți-l înfig unde apuc!

M-a privit, incredul.

— Îți repet! Dacă te apropii de camera asta sau de patul ăsta, îl bag în tine!

M-am dus să mă culc în patul meu, am pus cuțitul pe noptieră. El n-a spus nimic. A rămas în salon, dar eu nu am dormit toată noaptea, gândindu-mă, simțind că-mi iau creierii foc.

„Leila, acest tip este tatăl copilului tău, chiar dacă nu se ocupă de el, dar, dacă nu mergi până la capăt cu plângerea, ești în pom. Ai douăzeci și patru de ani, dacă nu ești capabilă să te desparti de bărbatul ăsta acum, nu vei mai avea dreptul să te plângi. Ai două soluții. Fie o faci acum când ai încă viața înaintea ta, fie te condamni, și la patruzeci de ani te vei trezi că ți-ai aruncat viața pe geam. Și probabil și viața lui Riad. Optezi pentru soluția asta? Viața în urma ta? Sau te trezești acum, cu viața în fața ta?”

A doua zi, tata s-a trezit, eram convocată acasă.

— Leila, ne-am gândit. Trebuie să scrii o scrisoare procurorului ca să-ți anulezi plângerea.

— Tata, tu ai văzut ce față am? Vrei să vezi și restul?

— Îți spun să-ți anulezi plângerea. Ai un copil cu bărbatul ăsta!

Musca se învârtea mereu în cușca ei de sticlă. Am făcut-o, scrisoarea aia. Dar am adăugat în final: „Să știți, Domnule Procuror, că nu am făcut asta pentru mine, ci pentru fiul meu, ca să aibă o șansă să crească cu tatăl său alături”.

Poate că, din cauza acestei fraze, procurorul a respins cererea mea.

Am fost convocată la comisariat, nu mai puteam opri procesul. Convocarea avea să ajungă la domiciliul conjugal zece zile mai târziu.

După faza asta de curaj și de agresivitate, am căzut într-o depresie totală, eram în fundul prăpastiei. Toți se speriau de mine, în halul ăsta de scheletică ajunseseam. În timpul acestor zece zile, Mussa nu s-a atins de mine. Știa că nu are niciun interes să înceapă din nou, fratele meu îl prevenise.

— Ascultă, hărțuierile dintre tine și sora mea, asta e problema voastră, dar, dacă spui un singur cuvânt despre tata, mama sau unul dintre noi... te strâng de gât, îți beau sângele, merg la comisariat cu capul tău, și corpul îi va fi trimis mamei tale!

Îi era atât de frică, încât se dusesse să se plângă la comisariat pentru amenințări cu moartea. Îmi era rușine de toate astea... De bătăliile astea, de lovituri, de insulte, rușine că nu puteam să cer pur și simplu divorțul cu un avocat.

Odată cele zece zile trecute, vine convocarea, în care Mussa poate citi motivul: „Plângere împotriva dumneavoastră pentru violențe conjugale cu circumstanțe agravante”.

Am fost convocați amândoi. El a venit pe cont propriu pentru el, eu, de asemenea. În fața delegatului procurorului, Mussa, cu fața închisă, așezat la dreapta, eu, încordată și țeapănă, la stânga.

— Domnule, v-ați bătut soția?

— Nu, nu, absolut deloc. Dar, să știți, domnule procuror, eu sunt musulman, să știți că un musulman își poate bate soția, așa este prevăzut în legea islamului.

Magistratul l-a privit ciudat.

— Nu amestecați totul. Bine, sunteți musulman. Dar aici suntem în republică, și nu poți bate o femeie sub pretextul religiei.

— Nu e adevărat, nu am bătut-o, minte, este o mincinoasă. Frații ei mă amenință permanent.

— Și dumneavoastră, doamnă? Ce aveți de spus?

Am confirmat loviturile, el avea certificatul sub ochi, și eu încă mai aveam urme, dar Mussa îmi

tăia cuvântul din două în două secunde. Voia să mă împiedice să explic, aducea iar pe tapet povestea asta cu religia care permitea bărbatului să-și corecteze o soție rea, dacă ea o merita... De data asta, magistratul s-a supărat, lovind în masă.

— Domnule! Pentru a doua oară! Religia nu se amestecă aici! Lăsați-o pe doamna să vorbească! Dacă nu, ușa! Aveți tot interesul să vă dovediți inteligent, e mai bine să fiți prezent ca să auziți ce spune ea, în loc s-o lăsați să vorbească în absența dumneavoastră!

— Doarme cu un cuțit la cap!

Era adevărat, însă magistratul nu l-a crezut, el mă întrerupea a treia oară.

— Afară, domnule! Grăbiți-vă!

S-a dus să se așeze cu ipocrizie lângă ușă, ca să poată auzi.

— Nu, nu, nu aici! În sala din fund! Jandarm, supraveghează-l pe acest bărbat!

Făcea mai puțin pe grozavul, cred că era umilit în concepția sa despre drepturile soțului. Cartea sa de sejur în Franța, prea recentă, nu-i lăsase aparent timp să înțeleagă în ce constă un stat republican. Pentru el, bărbatul avea întotdeauna dreptate, nu exista egalitate între bărbat și femeie în fața legii.

Așadar, eu am povestit exact faptele, magistratul m-a privit un moment lung.

— Ce să facem? Eu aș fi tentat să-l trimit la închisoarea corecțională.

— Nu trebuie mers până acolo. Eu aș vrea doar să știe că există legi în Franța și că trebuie să le respecte.

Magistratul l-a chemat pe Mussa. Apoi, m-a privit insistent, dar numai pe mine.

— Atunci e bine? Suntem de acord? Facem așa?

Mussa nu a suportat fraza asta. A încasat-o în plină figură. Și așa, eu putusem vorbi, am fost ascultată, și eu eram într-un fel cea care decidea condamnarea lui.

— Sunteți condamnat la un an de punere sub observație pentru violențe conjugale grave. Uitați-vă bine la mine, domnule! Vă previn: dacă i se întâmplă ceva doamnei, dacă veți avea ideea nefericită să-i clătinați fie și numai un fir de păr din cap, nu o să vă mai ratez!

El venise cu mașina, eu, pe jos. Am făcut tâmpenia să i-o dau înapoi. Nu am putut să mă privesc de plăcerea de a-i striga:

— Hei, Mussa, bine, mă poți lua și pe mine! Mergem în aceeași direcție.

— Du-te dracului!

— De acord! Te-ai căsătorit cu mine pentru acte? Le ai? Atunci pleacă și lasă-mă în pace.

Credeam că avea să se întoarcă la fusta maică-sii sau că avea să se decidă să trăiască în altă parte. Au trecut patru luni într-o atmosferă încordată, avea o slujbă, dar lucra jumătate de normă, la ore care nu corespundeau cu ale mele, nu știam ce făcea exact, dar era relativ liniște. Cea mai mare parte din timp nu făceam decât să ne încrucișăm unul cu altul.

Făcusem o cerere de contribuție la întreținerea casei, la tribunal, și el nu știa.

Apoi a venit o nouă scrisoare recomandată a tribunalului de la Marea Instanță, prin care i se cerea să-și declare veniturile pentru a i se stabili contribuția la întreținerea casei. A început să plângă! Să plătească pentru a locui în Franța? Să plătească pentru fiul său? El nu privise lucrurile din acest unghi.

Într-o seară era s-o pățesc. Nu știu cum a început chestia asta, însă cum eu împingeam până la extrem cel mai mic dintre lucruri, îndârjită să-l văd în sfârșit plecând, m-a lipit de perete, cu pumnul ridicat. L-am privit drept în ochi, sigură pe mine:

— Mussa, un an de suspendare. Ți amintești? Doar asta aștept, hai!

M-a lăsat în pace, dar faptul că nu a putut să dea în mine cum ar fi vrut l-a înfuriat. A început să se lovească, urlând:

— Ce porcărie mi se întâmplă cu fata asta, ce porcărie mi se întâmplă cu fata asta! Vreau să reușesc în viață, nu vreau ca fiul meu să crească singur... și mama mea care nu e aici!

Atât și-a dat pumni în cap, încât fața, ochii i se umflaseră, era insuportabil la vedere. O asemenea criză de nebunie că m-a speriat îngrozitor:

— Calmează-te, calmează-te!

Nu auzea nimic, se dădea cu capul de pereți, se rostogolea pe jos și reîncepea, nu-l puteam stăpâni. A trebuit să chem vecinii în ajutor, apoi pompierii. Una dintre vecinele mele lucra într-un spital, nu văzuse niciodată o asemenea criză.

Îl văzusem deja jucând teatru cu maică-sa, dar la nivelul ăsta era imposibil. Era în plin delir. Cu fața tumefiată și plină de sânge, se lovea de perete, își zgâria pieptul, își sfâșia hainele. Dacă mi-ar fi făcut mie toate astea, m-ar fi ucis, și atunci chiar mi-a fost frică. Bărbatul ăsta era bolnav din cauza mamei lui, a copilăriei sale, fără ea ar fi putut reuși în viață, dar eu nu îl puteam ajuta să iasă din acest mecanism monstruos, era prea târziu.

Pompierii au refuzat să vină, când au auzit că e vorba de o criză de nebunie. A trebuit să apelez la poliție și la un doctor. Două picături de Valium pentru a-l calma înainte de a-l duce la spital. Și, ca de obicei, am făcut o criză de tetanie. Mă simțeam vinovată, mersesem prea departe. Doctorul îmi spusese clar că el ar fi fost în stare să mă ucidă într-o criză de genul ăsta, că nu era „normal” să procedez așa într-o scenă de menaj, era vina mea. Mereu vina mea. Ar fi trebuit să suport insultele și să tac. Dar cum să fac să tac mereu? În adolescență lovită cu picioarele, căsătorită cu de-a sila, soacra isterică, soț isteric, deveneam și eu la fel.

După injecție, singură acasă la mine, totul mi se învârtea în cap.

„În fond, tu nu ești vinovată cu nimic, te aperi cu armele tale. Dacă nu, ce? Cuțitul și să-l omor? Nu sunt o criminală. Sau atunci o iau din loc cu copilul, dar unde să mă duc? Mă duc la tata, el îmi spune: «Retrage-ți plângerea, nu divorța!» Atunci, unde? Să ajung într-un azil pentru femei bătute? Cu un pat, băiețelul meu și o valiză. Dar slujba ta? Și apartamentul? Soțul tău va rămâne acolo liniștit? Și tu să ajungi într-o cămăruță cu nou-născutul în brațe și un ajutor social ca să poți trăi? Asta va fi, sau întoarcerea la părinți. După tot ce am făcut ca să scap din capcană, să fi ajuns aici? Să ajung să aud peste tot: «Te va repudia! Te-a repudiat, ți s-a spus! Unde te duci? Cu cine? La ce oră te întorci? Ai fumat?»»

Aveam impresia că mă sufoc, trebuia să ies din apartamentul acesta, să merg să vorbesc cuiva. În plină noapte și în situația mea, nu mă gândeam decât la Maryvonne. Când mă vedea, se privea într-o oglindă. Aceeași poveste, cu diferența că ea nu ezitase să folosească un cuțit și să-l taie pe soțul ei în ziua în care el voise să arunce copilul lor de la geam.

Ea fugise, și el nu și-a mai revăzut niciodată nici soția, nici copilul. O singură amintire: o cicatrice pe viață.

Maryvonne m-a lăsat să plâng, ea aștepta.

— Ai făcut o criză?

— Nu, nu am dormit.

— Spune-le-o altora! Ai urme de lovituri peste tot!

— Nu-i nimic. Soțul meu mă aduce la nebunie. Fac crize de anxietate. Ai ceva de somn? Nu-i chip să închid ochii.

Deja mă învățisem de o oră prin tot cartierul. Trebuia să obțin de la Maryvonne ceea ce îmi trebuia. Dar nu doream s-o neliniștesc. Totuși, aveam o față pocită de-a binelea. Am sfârșit prin a-i povesti puțin criza lui Mussa, groaza prin care trecusem.

— Ar fi trebuit să mergi la doctor, Leila. Ești prea deprimată.

— Mă întorc la el mâine. Mi-a dat calmante, dar nu mai am.

Ea mi-a dat o jumătate de cutie de tranchilizante, recomandându-mi să iau un sfert de casetă odată, dacă aveam un atac de panică.

I-am spus ca îmi este mai bine și m-am întors acasă cu cutiuța. Încă era sânge pe jos, urme pe pereți, pe canapea. Am sunat-o pe cumnata mea din Maroc, ca să-i spun ce s-a întâmplat.

— Cred că l-am înnebunit. Cred că e vina mea! De ce am făcut asta?

— Stai, Leila, mama și fiul sunt cunoscuți pentru teatrul pe care îl fac. Sunt bolnavi! Nu-ți bate capul. El este la spital, e îngrijit, o să-și revină.

Am făcut în așa fel încât să par convinsă și am pus receptorul în furcă. Dar fraza asta îmi revenea fără încetare: „De ce am făcut asta? L-am scos din minți”.

Am înghițit conținutul unei cutii de tranchilizante pe care o aveam deja în dulăpior și ceea ce îmi dăduse Maryvonne.

Înainte de asta, îmi făcusem abluțiunile de seară și îmi pusesem Coranul sub pernă. Doream să dorm sau să mor în pace, nu mai știam prea bine. În orice caz, să nu mă mai gândesc. A doua zi, mama a crezut că dorm liniștită, nu m-a trezit de îndată. Ea venise să aranjeze prin casă, după noaptea de infern.

Apoi, m-a scuturat. Am deschis ochii de bine, de rău. Abia mă țineam pe picioare, dar am făcut un duș, m-am îmbrăcat, am ajuns la serviciu, clătinându-mă. M-am așezat, dar când am vrut să mă scol, am căzut ca o piatră. Culmea, eu nu eram de tura în dimineața aceea, dar uitasem.

Mi-am revenit la spital. Cineva întreba, pe deasupra mea:

— Este alcoolică? Drogată?

Am deschis ochii, speriată, terorizată de ideea
că aveau să mă trimită la nebuni.

CUM SĂ VORBEȘTI DESPRE DRAGOSTE?

Aș fi vrut să ies din camera aia cât mai rapid cu putință. Mi-au trimis un psiholog, dar nu am deschis gura. Eșuasem încă o dată, și asta mă umplea de disperare. Devenisem pur și simplu nebună? Aș fi vrut într-adevăr să mor? Malika, o prietenă din cartier, venise la căpătâiul meu. Pentru ea, precum și pentru părinții mei, fusese o criză de tetanie. Una în plus. Așa că eu tăceam și refuzam cu încăpățănare să mănânc, cu speranța stupidă că aveam să-l descurajez pe doctor și să mă lase să plec. Mussa fusese transportat la psihiatrie, eu nu voiam să-l întâlnesc.

Fratele meu mai mic a sosit alergând, înnebunit.

— Leila! Mișcă-te de acolo! Mussa a ieșit din spital, a telefonat acasă, a spus că vine să-l ia pe Riad.

Panică. Voia să mi-l ia, să-l duca cu el în Maroc, la maică-sa! M-am ridicat, voiam să mă îmbrac, dar îmi luaseră hainele și eram sub perfuzie. Am urlat:

— Lăsați-mă să ies!

Infirmiera a venit alergând, cu doctorul după ea.

— Nu pot să vă las să ieșiți așa. Vă este rău. Nu ați vorbit cu psihologul, va reveni să vă vadă.

— O să mă lăsați să ies! Dacă trebuie să vă pocnesc, o s-o fac, însă trebuie să ies!

Malika încerca să mă calmeze:

— Nu te neliniști, mă duc eu la tine, să văd ce se întâmplă acolo.

A plecat în viteză, dar nimic nu mă putea calma: era vorba de Riad, de viața mea.

Nimeni nu înțelegea, pentru că nimeni aici nu mi cunoștea povestea. Căsătorita cu forța? Eu, niciodată. Sinucigașă? Niciodată. Dar fiul meu, scumpul meu mic, singura fericire a acestei vieți

de câine, nu puteam să-l las în mâinile acestui nebun furios! El era al meu!

Mi-am smuls perfuzia, l-am împins pe doctor, urlam:

— Lăsați-mă în pace! Fiul meu, el vrea să-mi ia fiul, o să-mi ia fiul!

Am căzut în genunchi și loveam podeaua cu pumnii. El vrea să-mi ia fiul, dacă îmi ia fiul, nu voi mai avea pentru ce să trăiesc, nimic nu mă va mai lega de viață, trebuie să-mi recuperez fiul. Îi priveam plângând, îl imploram pe doctor, pe infirmiere, mă agățam de bluzele lor. Vreau să-l am pe fiul meu, vă rog!

— Nu sunteți în starea în care să semnați pentru a fi externată.

— Semnez orice doriți, dar trebuie să-mi recuperez fiul! Înțelegeți? Trebuie să-mi recuperez fiul înainte ca el să mi-l ia!

În sfârșit, a acceptat să semnez pentru a ieși din spital, dar după o jumătate de oră și fără să-mi recuperez hainele am plecat în pijama, în ciorapi, fugind ca un om bolnav. Fugeam încă pe drum, la capătul puterilor, cu picioare moi ca de vată, când o mașină a venit lângă mine și am auzit pe cineva strigând.

— Leila, oprește-te!

— Nu, nu! Fiul meu, trebuie să-mi recuperez fiul!

Malika a coborât, a fugit după mine.

— Oprește-te! Riad e în mașina mea. Mama ta e cu mine.

Dar eu continuam să tremur de frică, nu auzeam ce-mi spusese.

— Malika, o să-mi ia copilul!

În timp ce eu mă zbăteam la spital, Malika îi recuperase, pe mama mea și pe Riad. A trebuit ca ea să-mi de o palmă ca să-mi revin și să-mi dau seama în fine că Riad era acolo, în brațele mamei mele. L-am strâns la piept gata să-l sufoc.

Ar fi trebuit să mă întorc la spital. Acum îmi dau seama cât de suferindă eram. Dar, în momentul acela, nu puteam da un nume acestei suferințe. Refuzam să las garda jos. Să admit o depresie însemna să mă neg. Ea făcea parte din mine, trăiam așa de ani de zile, era ca un dublu al meu. Frica este într-adevăr o boală. Îmi era frică de orice: de condiția mea de fată, de virginitatea mea, de revoltele mele, de căsătorie, și acum, pentru fiul meu.

Deci, pe scurt, mi-era frică să trăiesc. Nu puteam să admit atât de ușor acest lucru acum, pentru că trăiam permanent în frică, înconjurată de ea, sufocată uneori până la punctul de a vrea să mor sau să strig după ajutor. Criza de nervi sau de râs nebun era la fel. Musca se agita, cum putea, cu stângăcie.

Am refuzat să-mi părăsesc căminul și să mă întorc la ai mei. Puținul spațiu de libertate pe care reușisem să-l câștig îmi era prea prețios. În familia mea, nu l-aș mai fi avut. Nu mai voiam nici ajutor medical sau psihologic, convinsă fiind că trebuia să stau pe picioare. Însă eu eram anorexică, slabă și disperat de singură în această existență nenorocită, balansându-mă între frica de a trai și cea de a muri.

M-am întors, așadar, la mine cu fiul meu și cu cele patruzeci de kilograme. Nu aveam să-l mai pierd pe Riad din ochi. El mergea peste tot cu mine. În cameră și la bucătărie, și chiar la toaletă, nu-l mai lăsam. Riad avea pe atunci ceva mai mult de un an, l-am prins la gâtul meu ca pe un șir de mărgele, ar fi trebuit să mă omori ca să mi-l iei.

Tatăl lui reușise să părăsească spitalul după patruzeci și opt de ore, explicând că, de fapt, criza lui nu era decât rezultatul „problemelor pe care le avea cu soția lui” care dorea să divorțeze. Adică el poza în victimă. Timp de aproape un an, am mers din criză în criză, sub privirea acestui om devenit nebun furios pentru că nu reușise să mă domine.

Nu ne mai vorbeam, eram doi necunoscuți care trăiau sub același acoperiș. Eu continuam să-mi joc rolul de soție în căminul ei. Spălam lenjeria, pregăteam un minimum de mâncare. Nu ieșeam cu el, nici pentru cumpărături. Nu-l lăsam niciodată singur cu Riad, atât de tare mă temeam că-l duce la maică-sa. Își câștiga existența, însă grosul salariului lui mergea la maică-sa. Și în toamna acelui an s-a întors în Maroc, știind perfect că fusese convocat în fața unui judecător ca să stabilească contribuția sa la cheltuielile casei. Credea că aveam să-mi retrag cererea de teamă că voi fi repudiată.

La audiență, eram, așadar, singură, el a trimis un certificat medical avocatului său, pe care nici nu îl plătitise pentru că ceruse asistență judiciară. Domnul tată al fiului meu era așa-zis depresiv, incapabil de a se prezenta. Decizia a fost amânată pentru luna următoare.

Am izbucnit în lacrimi în fața judecătorului. Îmi era greață de teatrul asta permanent. Să nu plătești nimic, să iei totul. Țsta era scopul. Să te însori cu o femeie pentru a deveni francez și să exploatezi la maximum situația. Pentru a doua audiență, același motiv. Judecătorul ar fi vrut să trimită o a doua citație, dar de data asta chiar avocatul lui Mussa a declarat că el nu îl putea apăra pe acest om dincolo de o oarecare concepție etică.

— Eu îl știu, nu se va prezenta niciodată. Va găsi totdeauna mijlocul de a se scuza pe motiv de boală. Asta nu se va termina, și soția lui va suferi.

Am convenit cu judecătorul, Mussa a fost condamnat să plătească o pensie pentru soția și fiul sau. Două sute de euro pe lună. Nu era enorm, însă „capul familiei” a luat această decizie ca pe o insultă la portmoneul lui. El l-a pus pe un membru al familiei să-mi telefoneze ca să-mi schimb părerea. A scris judecătorului contestând decizia luată în absența sa. A revenit în Franța în viteză, dar nu acasă. S-a stabilit undeva în provincie,

pretinzând că nu are bani, trăind într-un cămin de „reintegrare” și nemaiprimind vești decât oficial.

Am fost convocată la consulatul marocan, pentru repudiere. M-am dus acolo, știind foarte bine că procedura nu se putea derula în Franța, ci numai în fața Adulilor. A urmat o nouă convocare în fața judecătorului pentru probleme familiale din Maroc, când m-a acuzat de adulter, fără probe, bineînțeles, și fără să se prezinte. Termenul a fost amânat. În ceea ce mă privește, voiam în mod categoric obținerea unui divorț în Franța.

Deoarece repudierea nu era încă înregistrată, părinții mei se mai agățau de aceasta căsătorie de ochii lumii și de onoarea familiei.

— El o să se întoarcă, trebuie să-l chemi și să-i ceri iertare.

— Iertare? Eu? Iertare pentru că ne-am căsătorit cu forță? Niciodată.

El voise această căsătorie, tatăl meu mă bătuse pentru asta și, în ciuda eșecului, a suferințelor îndurate, ei încă mai considerau că repudierea era lucrul cel mai rău care mi se putea întâmpla? Și ei aveau să profite de asta ca să reia controlul nu numai asupra vieții și a alegerilor mele, dar și asupra comportamentului meu social.

Într-o seară m-am dus la un restaurant cu colegii de la serviciu. M-am întors acasă la ora nouă și jumătate. Fratele meu mi-a dat un telefon.

— O să ai probleme, tata știe că ai fost în oraș! Vrea să te vadă!

Mi-am spus că acum era momentul să tai cordonul ombilical, dacă nu, n-aveam s-o mai fac niciodată. Tata mă aștepta în camera de tortură, cu mâinile la spate.

— Unde ai fost?

Mama a început să mă insulte:

— Doar curvele ies la ora asta!

Tata i-a cerut să tacă. El trebuia să rezolve „problema”.

— Apropie-te! Unde ai fost?

— La restaurant cu colegii.
— Crezi că e o oră de ieșit?
— Tată, e ora nouă și jumătate seara, nu e o crimă! Pot totuși să merg la restaurant fără ca...
— Nu! Nu poți ieși și să revii la ora nouă și jumătate. Vino-ncoace! Suflă!
Și începea din nou! La douăzeci și patru de ani, căsătorită sau nu, o femeie care iese și fumează este o curvă.
— Ai fumat!
M-a scuipat în față și m-a insultat în arabă.
— Pleacă! Nu ești decât o curvă! În cele din urmă, Mussa are dreptate, ești o femeie stricată!
Mama a adăugat:
— Nici nu mă miră că el a plecat! Cum vrei să rămână un bărbat cu tine! Chiar dacă te măriți de cincisprezece ori, ai să divorțezi de cincisprezece ori. Fumezi, nu ești decât o târătură!
Și tata m-a terminat, scuipându-mă iar.
— Mă dezguști!
Eram paralizată. Mă pregătisem să le spun... ce? Nici eu nu mai știam. Sau mai degrabă da, să le fi spus: „Și apoi, la dracu, lăsați-mă în pace, nu v-am dat destul? Lăsați-mă să trăiesc! Nu am făcut nimic, m-am dus la restaurant, nu am arătat fundul lumii!”
Dar eram blocată: nu reușeam să zic nimic. Eram acolo, în picioare, crispată, cu pumnii strânși, în fața celei mai rele in justiții.
„E greșeala ta, tu ești vinovată.” Aș fi putut să aud orice, să încasez orice, în afară de: „Mussa are dreptate. Tu ești o femeie rea”.
Și tatăl meu a conchis:
— Începând din clipa asta, fie o iei pe drumul cel bun, fie te descurci singură cu fiul tău, nu mai ai familie! Nu vreau să te mai vad!

Mă vedeam în camera asta, în fața lui, atunci când îmi spunea: „Îl vei lua în căsătorie! El e alesul și nimeni altcineva, dacă nu, vei rămâne fără familie!”

Îmi sfâșia inima. Din cauza asta nu voi fi niciodată liberă, și nu sunt singura. Ei știu că au o putere asupra noastră. Familia reprezintă securitatea noastră într-o lume pe care nu am învățat s-o dominăm singure. Pentru că ei ne refuză această lume din copilărie. Și pentru că noi ajungem aici fără arme, fără o structură personală, condiționate de tradițiile noastre, de lucruri interzise, de frică. Și, de asemenea, pentru că ne iubim părinții. O fată maghrebiană este incapabilă să taie cordonul ombilical. Ea ar vrea, ea caută totdeauna foarfeca s-o facă și, în ultimul moment, frica de a fi abandonată, renegată, singură pe lume o împiedică să găsească foarfeca. Cordonul ăsta ombilical ne sufocă, te strânge de gât, până la moarte, chiar atunci când ești născută în Franța. Plecasem de două ori și mă întorsesem. Îmi fusese frică de libertate, frică de zbor, pentru că mi se tăiaseră aripile. Nu mai știam cum să mă identific. Leila, fiica unui tată, Leila, soția unui necunoscut. Leila, mama unui băiețel. Era singura mea certitudine, dar și pe planul ăsta părinții păstraseră controlul servindu-se de el ca șantaj.

„Atâta timp cât nu vei merge pe drumul cel bun...”

Drumul supunerii cu tot ce cuprinde, tot ce putusem să vomez.

Încercasem să mor pentru că ei îmi luaseră viața, ei își băteau joc de ea. Eu nu eram normală.

Din nou aș fi vrut să mor. Voiam cu adevărat. Ca să termin definitiv. Mă săturasem, eram stoarsă, fără puteri, nici fiul meu nu mă mai ținea legată de existența asta de rahat, în care eram mereu vinovată, mereu pedepsită, totdeauna închisă.

Am luat Coranul, ca și cum îi ceream lui Dumnezeu să mă însoțească. Înghițisem toate antidepresivele pe care mi le dăduseră la spital. Am început să citesc versetele la întâmplare, în liniștea apartamentului. Și mintea mi s-a întunecat o dată în plus.

— Leila, mă auzi? Leila, mă auzi, da!

Auzeam. Era ceva vag. Fusesem pusă pe perfuzie. Iar eșuasem. Când mama a vrut să mă ia în brațe, am avut o tresărire de revoltă și am urlat:

— Lasă-mă în pace, dă-mi pace, vreau să dispăreți din viața mea!

— Sunt mama ta, mama ta...

— Lasă-mă în pace! Nu, nu ești mama mea, lasă-mă în pace.

Urlam și plângeam totodată.

— Leila, ce se întâmplă? E tata.

— Tu, lasă-mă în pace, lasă-mă în pace...

Nu făceam altceva, doar repetam propoziția asta: „Lăsați-mă în pace”.

Nu îmi dădeam seama că el era nenorocit, neliniștit, că nu dorea sincer decât fericirea mea și că atitudinea mea era de neînțelese pentru el.

Rezultatul era logic. Tata m-a condamnat pentru asta: „Ne-ai umilit în fața întregii lumi!”

În noaptea aia, trimisesem un mesaj de adio către Martine, supraveghetoarea care îmi urmărea traseul și căreia îi datorez viața. Ea mă proteja, îmi vorbea și, fără să cunoască toată povestea mea, voia neapărat să mă îngrijesc.

— Du-te la un psihiatru, Leila...

— Nu...

Credeam că nu va primi mesajul înaintea dimineții și că voi fi moartă până atunci. Calculasem prost.

Toți frații mei se instalaseră în salon, la mine. Martine era singura de origine franceză în mijlocul lor. Dialogul era dificil, iar ea era singura care putea să-l înceapă.

— Ea nu are dreptul să facă asta, divorțul nu e o opțiune la noi, trebuie să aștepte ca el să se întoarcă. Are un copil, nu are dreptul să ducă o alta viață.

— De ce nu are dreptul să ducă o alta viață? Găsiți că ea nu a plătit destul? Așteptați ca sora

voastră să crape? Dimpotrivă, ar trebui să-i fiți complici și s-o ajutați să iasă din asta.

Ea s-a menținut pe poziție, fiind intermediară între părinții mei și fantoma care devenisem. Îmi vorbea ore întregi, fără încetare. Fără ea probabil că nu aș fi supraviețuit.

M-au transportat la spital pentru o spălare a stomacului. Pe urmă au vrut să mă facă să mănânc, dar am refuzat. Mi-au adus un psiholog, l-am trimis la plimbare. Cu pătura pe cap, nu voiam să văd pe nimeni, să nu aud pe nimeni și, mai ales, fără întrebări. Eu însămi nu mai știam unde erau întrebările. Psihiatrul a rămas un moment lângă patul meu, în liniște, pe urmă s-a dus să-i spună doctorului.

— Transfer la psihiatrie!

Doctorul a venit atunci în camera mea. A dat-o afară pe infirmieră și a închis ușa.

— Acum, Leila, te scoli! Hai! În picioare!

M-a obligat să mă ridic din pat și a început să mă tutuiască, ochi în ochi.

— Eu sunt musulman, sunt doctor, și atunci am să-ți explic ca să înțelegi bine. Ai chef să mori?

— Da.

— Ai un fiu? Îl iubești?

— Da.

— Vrei să-l pierzi? Dacă da, este cel mai bun mod, fă-o din nou! Acum fii foarte atentă: tu ai două soluții. Fie te decizi să depășești problemele și să te miști, fie va urma transferul la spitalul de psihiatrie, mâine-dimineață. Și de data asta îți vei pierde fiul pentru mult timp. Dar dacă îmi promiți că vrei să ieși din starea asta, îl chem pe tatăl tău imediat. Ca între musulmani, el va trebui să mă asculte! Ce îl deranjează? Nu vrea ca tu să divorțezi?

— Este un păcat... *halam!*

— Eu am să-i spun că divorțul este *halal!* Este permis de religie când un cuplu nu se mai înțelege. Chiar și în Maroc regele a decis autorizarea

divorțului! Atunci, cum hotărăști? Mi-e greu să te vad ajungând aici pe jumătate moartă, cu apelul tău de ajutor! Într-o bună zi, nu vei mai rata. Nu am niciun chef să te văd la morgă. Așa că? Te decizi?

— Da, e bine.

— E bine? Îmi promiți?

— Da, îți promit.

L-a chemat pe tata imediat ca să-i ceară o întrevvedere, ferm hotărât să nu-l lase să tergiverseze, pretextând nu știu ce obligații. Pentru că doctorul ăsta ghicise că fusese vorba de o căsătorie cu de-a sila și de presiunea părinților. Și mă văzuse de prea multe ori la spital în stare jalnică.

— Voi fi foarte clar cu dumneavoastră, domnule, vreau să vă văd mâine-dimineață la ora opt; dacă nu veți fi aici, vă veți pierde fiica în mod definitiv, e vorba despre azilul de psihiatrie! Transferul este prevăzut pentru ora zece și jumătate! Mulțumesc, bună seara.

Îmi închipui că nimeni nu-i vorbise tatălui meu astfel. Și n-ar fi mers dacă ar fi fost vorba de un doctor francez.

A doua zi, tata era acolo. Au discutat amândoi, singuri, aproape o oră. În fine, un bărbat îmi lua apărarea. Cu autoritatea nu numai a meseriei sale, ci și a religiei sale.

— Iată: am discutat cu tatăl dumitale. I-am spus că nu mai merge cu soțul dumitale. Că divorțul este perfect *halal* și că trebuie să-l accepte. Și dumneata trebuie să-l accepți, o femeie nu este vinovată dacă vrea să divorțeze. Acum îmbracă-te, nu vreau să te mai văd aici, poate doar pentru o luxație!

Tata mă aștepta la ieșire. Nu mi-a adresat niciun cuvânt, nicio privire. Mama era la mine acasă, cu copilul. M-am dus direct în camera mea, ca un zombi, am tras jaluzelele și m-am culcat. Ea s-a

aventurat până în camera mea, ca să mă scoale și să mă facă să mănânc.

— Pleacă.

Nici măcar nu văzusem că era ea. Spuneam „pleacă” lumii întregi.

Eram la capătul puterilor. Timp de aproape douăzeci de zile nu am mâncat, nici nu am băut, și am început să mă deshidratez. Doctorul nu îmi dăduse medicamente, doar niște vitamine, de frică să nu o iau de la capăt.

Mă lăsam să mă usuc, precum o cămilă abandonată în deșert. Incapabilă să ies din pat, să mă mișc. Mă culcam ca să mor.

Riad încerca să intre în camera mea din când în când, dar eu nu îmi dădeam seama. Mama era acolo, mereu prezentă, plângea, neputând să mă facă să mănânc și mie mi-era indiferent. Atunci ea a chemat-o pe prietena mea Maryvonne în ajutor.

— Nu știu ce să mai fac. Este interdicție totală să intrăm în camera ei, stă pe întuneric, nu mănâncă, nu bea, fiica mea va muri, simt că fiica mea va muri.

Maryvonne, buna „mamă”, a năvălit în camera mea, furioasă.

— Ce e cu delirul asta?

— Cară-te, Maryvonne, cară-te, nu vreau să te văd!

— Crezi că așa o să meargă? E atât de ușor!

Și a ridicat jaluzelele. Eu îmi acopeream capul, urlând:

— Maryvonne, la dracu, nu ai dreptul să intri la mine așa, cară-te!

— Da' pe cuvântul meu, ai să te scoli! Îți jur că ai să te scoli. Și azi te duc la doctor! Cu fața pe care o ai, nu vreau să am moartea ta pe conștiință.

Și m-a ridicat din pat, Maryvonne este o forță a naturii, de nouăzeci de kilograme, iar eu nu cântăream mai mult ca o pană pe care o zgâlțâia fără menajamente.

— Uită-te la mama ta! Uită-te la mama ta care plânge! Privește-ți fiul! Chiar și eu, care am trecut prin așa ceva, nu am fost pierită așa ca tine, eu nu m-am lăsat să mor cum faci tu! Ai un fiu. El nu ți-a cerut nimic. Mișcă-ți fundul, plecam!

Doctorul de familie mi-a altoit cu fermitate o palmă, când m-a văzut în ce hal eram. Și el m-a amenințat că mă va trimite la psihiatrie. Au intervenit prietenele mele, pentru că riscam să pierd custodia fiului meu. Au căutat un loc pentru mine, la casa de odihnă, imposibil. Atunci, m-am întors la mine acasă, tot ca un zombi. Mama se ocupa de Riad în spatele ușii camerei mele, unde eu mă înmormântasem.

Nu mă sculam decât ca să privesc din când în când pe fereastră. Vidul. Mă atrăgea, vidul ăsta. Mă sculam, îl priveam... și mă culcam la loc. Îmi spuneam că va veni ziua în care voi avea curaj. Poate mâine. Era ca un ritual cotidian. „Dacă aș sări?”

Luam cu greu vitaminele pe care mi le dăduse doctorul, dar nimeni nu mă putea face să mănânc și nu beam nimic. Puțină apă pe buze era tot ce puteam suporta. Îmi era imposibil să înghit ceva. Când venea noaptea, îmi reveneau angoasele, mă gândeam la moarte, era obsesiv și infernal să vreau să mor, fără a avea curajul de a sări pe geam. Într-o seară, mi-am tăiat venele, dar asta nu era destul, atunci am încercat să mă spânzur cu un cordon. Dar telefonul mobil era pe patul meu, a sunat.

Și am răspuns din instinct.

În fond, nu doream să mor. Voiam doar să „le” dovedesc că aș putea muri din cauza lor. Ei erau părinții mei, tata mai ales. Ar fi trebuit, ca eu să ies din starea asta, ca el să-și recunoască greșeala și vinovăția.

Dar de fiecare dată când încercam să mor, cineva sau ceva mă împiedica. Poate eu însămi.

Celalalt eu, care dormea în trupul ăla de anorexică sinucigașă.

Cineva mi-a spus într-o zi că eu eram atât de nefericită și de lipsită de luciditate pentru că doream să-i spun tatălui meu: „Vreau să exist în ochii tăi, prin moarte, vreau să am dreptate și să ți-o dovedesc prin moarte”.

Eram cu totul incapabilă să mă gândesc la asta atunci. Îmi distruseseră creierul. Pentru mine era doar: „Vreau să mor”. Punct.

Și pe urmă, după optsprezece zile de angoasă, de anorexie, această moarte interioară pe care o decide creierul, s-a întâmplat altceva. Ușa camerei s-a deschis și un șoricel mic a intrat: Riad, fiul meu. S-a cățarat pe patul meu, pe urmă s-a cățarat pe mine și s-a instalat călare pe pieptul mamei sale, cu capul pe gâtul meu.

Și am auzit vocea lui dulce care spunea: „Știi, mămico, eu te iubesc. Te iubesc foarte mult, te iubesc pentru toată viața”.

Vocea asta dulce a venit ca prin miracol, într-un moment în care celelalte voci ale prietenilor care mă iubeau și ale celor care credeau că mă iubesc nu mai ajungeau de mult la mine.

Am înțeles că nu aveam dreptul să-i fac „asta” acestui om micuț. El era viața mea, și eu eram viața lui. Fără mine, ar fi suferit. Fără mine ar fi rămas pradă unei educații pe care eu o refuzam.

Eram el și eu, „pentru toată viața”, cum spunea el. Am azvârlit moartea pe geam.

El găsisese butonul pe care să apese ca să mă ridice în picioare. Totul a devenit foarte clar în capul meu: momentul în care am aflat că eram gravidă, lumina de fericire pură care mă învăluia când îi vorbeam pe când era atât de mic, în burta mea.

— Îți jur că, orice s-ar întâmpla, voi fi întotdeauna alături de tine, acum suntem doi pentru toată viața!

Dacă aş fi murit şi l-aş fi lăsat singur, nu m-aş fi ținut de cuvânt.

Cred că el m-a salvat. Riad, grădina mea, lumina mea. L-am luat în braţe, l-am strâns foarte tare.

— Şi eu te iubesc pentru toată viaţa şi pentru totdeauna. Să nu-ţi fie frică, mama va fi mereu aici!

Mai întâi m-am aşezat. Trebuia apoi să mă ridic în picioare. Dacă reuşeam, câştigam.

M-am dus până în salon, contractându-mi muşchii ca să stau în picioare, şi am aprins televizorul. Riad nu mă părăsea deloc, s-a aşezat lângă mine şi am privit amândoi imaginile. Seara am reuşit să înghit o bucăţică mică de pâine şi să beau încet un pahar cu apă, în timp ce el mânca în faţa mea. Îmi era greu, dar rezistam dorinţei de a mă duce să mă culc. Pentru el.

Şi încet, încet, viaţa şi-a reluat culorile, ciudată ca o acvarelă neterminată, la început palidă, însă acceptabilă în cele din urmă.

După luni şi luni de hârţogăraie, de proceduri, de convocări în Maroc şi în Franţa, de ură încă în anumite momente, am obţinut divorţul, spre marea umilire a tatălui şi a mamei. El nu o mai spunea cu violenţă, dar ea era mereu prezentă.

Mai târziu, mult mai târziu, am încercat să obţin iertarea, respectul şi mai ales iubirea tatălui meu.

— Între noi doi, tată, ştii ca nu-l voiam pe soţul acesta!

— Fata mea, asta ţine de trecut, nu putem reveni asupra trecutului.

— Dar, tată, dacă m-ai fi înţeles, nu aş fi ajuns aici! El a câştigat cetăţenia franceză, doar asta voia. V-a dovedit-o! S-a folosit de voi şi de mine. Tu ce ai câştigat din asta? Cine a câştigat ceva din familia noastră?

Şi în sfârşit am auzit cuvintele pe care le aşteptasem de atât timp:

— A fost o greșeală.

Eu l-am câștigat pe Riad. Dar niciodată libertatea de a vorbi deschis despre viața mea. Căsătoria cu de-a sila este un secret de familie. În deruta imensă care mă antrena spre moarte, eu rămâneam convinsă că Dumnezeu nu dorea ca această „tradiție” să poată omorî iubirea dintre oameni. Fetele măritate cu forța nu îndrăznesc s-o mărturisească. Ele mint în fața altora și inventează romane. Eu pretinseseam că îmi întâlnisem soțul în vacanță. Altele se prefac că îl iubesc toată viața pe necunoscutul ales de tatăl lor sau trag după ele „rușinea” de a fi repudiate. A minți, a simula, a tăcea, a asculta și a te supune, a da socoteală toată viața în fața bărbatilor, a familiei, a cartierului de cele mai mici fapte și gesturi, viitorul ăsta îmi părea de nesuportat.

Nu am avut curaj, sau inconștiența altora, să fug departe de părinții pe care îi iubesc și care mă sufoca fără să știe. Aș fi vrut să lupt personal, din interior. Să am curajul de a-i convinge pe tata, pe mama și pe frați. Să dovedesc că libertatea de a trăi și de a iubi este un drept. Am eșuat. Pentru că m-am încăpățânat să lupt singură.

Reușisem să nu mor grație lui Martine și prietenelor mele care nu m-au părăsit niciodată în suferință. Era, pe atunci, singura mea victorie. Pe urmă am avut și altele.

Am învățat cum să devin independentă, fără să fac rău altora, forțându-mă doar să-i înțeleg. Îl iubesc pe tatăl meu, totdeauna l-am iubit. Nu aș vrea să-și imagineze cineva contrariul și ca povestea mea să se transforme într-o reglare de conturi cu el. Știu cu mare precizie în ce moment ar fi trebuit să am curajul să-i spun: Tată, te iubesc, dar pe necunoscutul ăsta, nu! Tată te iubesc, dar răspunsul este «nu»!

De la început! În loc să intru în acel salon în fața viitorului soț cu ceaiul cel rău și să-l provoc cu

ipocrizie. Ar fi trebuit, ca să ajung aici, să profit de ajutorul dat de Martine și de prietenele mele. Să angajez un dialog, să mă țin tare, în loc să lupt ca o turbată, cu toată violența de care eram capabilă și care m-a condus la sinucidere. Întotdeauna este cineva lângă noi, în cartier, în oraș, susceptibil de a face legătura. Dacă am un sfat de dat fetelor, este să vorbească. Le implor să nu se închidă în ele, cum am făcut eu, într-o tăcere orgolioasă și stupidă. Și azi mă urăsc pentru aceasta lașitate.

Altă victorie, părinții mei și-au pierdut puțin câte puțin ochelarii de cal. Ei au evoluat și au înțeles că această capcană a tradiției căsătoriei cu de-a sila ne-a făcut să suferim. Tata se joacă acum cu Riad cum n-a făcut-o cu copiii lui. Ei se adoră, și el îl ia peste tot. De la nașterea lui, Riad este bucuria lui, și eu sunt fericită cu adevărat că îl împart cu el.

Relațiile mele cu părinții s-au schimbat. Îi văd cum n-am știut să-i văd până acum. Ei se iubesc dintotdeauna, tata s-a străduit întotdeauna să ne facă o viață bună, în limita posibilităților lui. Nu a ridicat niciodată mâna la mama, nu i-am auzit niciodată certându-se cum am făcut eu cu Mussa. Erau și ei tributari unei tradiții din altă epocă, considerând-o bună pentru fiica lor. Lupta mea dificilă și dezordonată a avut meritul de a-i fi făcut s-o admită, și eu știu că surioara mea nu va suferi din cauza asta, experiența mea a protejat-o. Dacă nu sunt o eroină, cred că pot spune că, în familia mea, în orice caz, sunt o pionieră în acest sens. Regândesc uneori cu emoție dimineața căsătoriei mele, în holul acelui hotel luxos din Maroc, în ajunul nunții mele. Tata m-a luat în brațe plângând. El mă iubește, era sincer, nu voia să mă facă să sufăr. Nu contra lui trebuia să lupt eu, ci contra tradiției, iar eu am greșit. Mânia și furia ne împiedică să gândim.

Altă victorie, nu cea mai mică, e să mă revăd acum singură cu fiul meu, în apartamentul nostru,

dar suficient de aproape de familia mea ca să profit de asta.

Ultima victorie de obținut este educația lui Riad. Într-o zi, va trebui să-i vorbesc despre tatăl lui și să-l fac să înțeleagă că Mussa s-a găsit legat, la fel ca mine, de acest sistem ancestral care continuă să funcționeze în unele familii și că el nu trebuie să-l urască pentru asta. Noi eram, eu și el, două victime.

„Riad, fiul meu, am pregătit terenul pentru tine, tu nu vei fi nici macho, nici sclavul mamei tale. Într-o zi o vei iubi liber pe femeia pe care o vei alege și îți promit în mod solemn că nu mă voi transforma într-o soacră geloasă și acră.”

Am parcurs un drum lung în psihoterapie, care mi-a fost necesar și pe care mult timp l-am refuzat. Încep să mă cunosc, și să-i cunosc mai bine pe ceilalți; sper din toate puterile să fiu și să rămân o mamă demnă de dragostea fiului ei.

Încă mi-e teamă de viitor, frică mai ales de dragostea unui tovarăș de viață, pentru că îmi lipsește și mă sperie totodată. Mai sunt încă, uneori, o muscă neliniștită, dar zbor cu aripile mele, ele ne vor purta pe amândoi, pe fiul meu și pe mine, acum am o forță adevărată. Dar nu pot să încredințez această poveste lectorului decât în anonim. Ceea ce am povestit, cât mai precis și mai onest cu putință, mi-ar atrage oprobriul unora care l-ar considera o provocare insuportabilă față de convingerile lor din alte vremuri. Trebuie să-i protejez pe cei pe care îi iubesc. Pentru moment. Într-o zi, și sper că încă în timpul vieții mele, povestea mea va deveni în sfârșit o istorie veche.

MULȚUMIRI

Mulțumesc din inimă lui Martine că m-a suportat, m-a ascultat, m-a mângâiat... Mulțumesc, de asemenea, fiului meu și familiei mele. Eu sunt „a doua fiică a ta”, tu ești „sora mai mare” pe care nu am avut-o. Voi fi alături de tine întotdeauna. Grație ție, raporturile cu părinții mei s-au schimbat. Îi văd acum așa cum nu am știut s-o fac atunci.

Îi mulțumesc lui Sophie pentru susținerea ei, pentru conversațiile noastre. Grație ție, am reușit să închid o ușă ca să-mi permit un viitor. Mulțumesc că ești prietena mea.

Jean-Marie, ești unul dintre puținii care mă puteau face să râd și când sufeream.

Mulțumesc lui Marcelle pentru protecția, prezența și pentru dragostea ei. Mulțumesc că ai fost acolo să mă susții în cele mai rele momente.

Marie-Louise, Sebastien, Anne, Marie-Delphine și Sophie, mulțumesc că ați crezut în mine și că mi-ați dat șansa să îmi revin.

Mulțumesc lui Isabelle și lui Thomas pentru prietenia lor.

Mulțumesc lui Dominique, grație ție am putut trăi această aventură formidabilă. Mulțumesc pentru prietenia ta și pentru susținere.

Mulțumesc lui Marie-Thérèse Cuny, „mami” a mea care a știut să mă asculte și să retranscrie viața mea prin scriitura ei frumoasă.

Mulțumesc întregii echipe de la OH! Éditions:

Lui Philippe Robinet, pentru prezența sa de-a lungul acestei aventuri și pentru că mi-a permis să trăiesc o experiență unică.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc pentru onestitate și pentru prietenia ta.

Lui Juliette Legros, Juliette a mea atât de dulce, atât de amabilă. Poți rămâne: m-am hotărât!

Lui Jean-Marie Perier. Tu m-ai lipit de sufletul tău. Sunt mândră că am avut onoarea să te întâlnesc. Că un om important ca tine se interesează de viața mea cu bunătate și blândețe, asta m-a impresionat teribil.

Lui Bruno Barbette pentru că mi-a înțeles angoasele și mi-a dat timp.

Edith Leblond, mulțumesc că m-a văzut și m-a „captat” atât de bine.

Lui Beatrice Calderon, pentru că a permis acestei cărți să aiba un ecou cât mai puternic cu putință.

Bernard, Florent, Catherine, Caroline... vă mulțumesc vouă și tuturor celor din echipă pe care nu-i cunosc încă, însă știu totul despre sprijinul pe care mi l-ați dat.

Are 20 de ani și visează cu ochii deschiși la iubire, dar, cum trebuie să se supună tradiției și părinților, e obligată să se căsătorească și să dea ascultare unui bărbat pe care nu l-a întâlnit niciodată, cu 15 ani mai în vârstă decât ea.

De iubire nici nu poate fi vorba. Cu toate că și-a implorat părinții pînă în ultimul minut, aceștia n-au ascultat-o, iar pentru ea ziua nunții a însemnat condamnarea la moarte.

Acest „fenomen“ nu se petrece în Evul Mediu, ci în Franța secolului XX.

După nenumărate chinuri și trei tentative de sinucidere, Leila, dînd dovadă de o putere ieșită din comun, și-a transformat calvarul într-o carte, mărturie tulburătoare a unei vieți dominate de legile tradiției interpretate cu o neclintire dură și necruțătoare ce frizează fanatismul.

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-576-883-6
ISBN (13) 978-973-576-883-6

9 789735 768836
www.rao.ro
www.raobooks.com

- ^[11] Clasă de elevi dintr-un mare oraș care iarna învață într-o lună într-o stațiune montană la altitudine. (n.tr.)
- ^[21] Sistemul de evaluare în învățământul francez conține note de la 1 la 20. (n.tr.)
- ^[31] Direction Départementale de l'Action Sanitaire et Sociale (Departamentul Acțiunii Sanitare și Sociale).
- ^[41] Fel de mâncare compus din bucăți de carne (în special de oaie sau de pasăre) sau din legume înăbușite, la care se adaugă usturoi, ardei iute și prune uscate, dar poate fi chiar și recipientul în care se pregătește această mâncare.
- ^[51] Tunică fără mâneci (n. red.)
- ^[61] Adul: notar cunoscător al legilor islamice (n.a.).
- ^[71] Veșmânt islamic de forma unei robe lungi cu glugă.

Table of Contents

UNDE AI FOST?	7
CUI SĂ-I VORBESC?	30
O MUSCĂ	52
POVEȘTILE DE DRAGOSTE SE TERMINĂ...	80
UN SOȚ?	96
LOVITURA SORTII	124
APROPO DE FERICIRE	148
VIAȚA PRIVATĂ	166
PREMEDITARE	185
CUM SĂ VORBEȘTI DESPRE DRAGOSTE?	209
MULȚUMIRI	226
{1}	229
{2}	229
{3}	229
{4}	229
{5}	229
{6}	229
{7}	229